

Та сама я
Джоджо Мойес

До зустрічі з тобою #3

Лу Кларк намагається покінчити зі своїм минулим і переїздить до Нью-Йорка. В Англії вона залишає Сема, який колись допоміг їй оговтатися від болю втрати. А тепер Лу фактично тікає від чоловіка, прирікаючи їхні стосунки на випробування відстанню. У великому місті дівчина починає життя спочатку і влаштовується на роботу до заможного сімейства Гопніків. Вона відразу опиняється у вирі їхніх таємниць та пристрастей, розчиняючись у чужій родині. Лу не вистачає часу навіть на коротку розмову із Семом, який щодня віддаляється... Але коли одного дня доля випадково зіштовхує її з чоловіком на ім'я Джошуа Райан, усе змінюється. Та от чи змінить нове кохання саму Лу? Чи зможе вона нарешті віднайти щастя і припинити розриватися між минулим та майбутнім?.

Джоджо Мойес

Та сама я

Для любої Саскії:

з гордістю носи свої смугасті панчохи

Перш за все пізнай себе; і тільки тоді – самовдосконалюйся.

Епіктет

1

Саме вуса нагадали мені про те, що я більше не в Англії, – товста сіра багатоніжка, що надійно приховувала верхню губу чоловіка; сільські вуса, ковбойські вуса, мініатюрні вусики бізнесменів. Удома таких вусів не побачиш.

Я не могла відірвати від них очей.

- Мем?

Єдиною людиною з такими вусами, яку я бачила вдома, був містер Нейлор, наш учитель математики. До того ж у його вусах завше було повно крихіток від печива - а ми рахували їх на уроках алгебри.

- Мем?

- Ой. Перепрошую.

Чоловік у формі різким порухом товстого пальця запросив мене пройти вперед. Його погляд не відривався від екрана. Я чекала в кабінці, відчуючи, як піт від довгої подорожі повільно випаровується з моєї спини. Він підняв руку й поворушив чотирма пухкими пальцями.

Лише через декілька секунд я усвідомила, що так він просить мій паспорт.

- Ім'я.

- Там написано, - відповіла я.

- Ваше ім'я, мем.

- Луїза Елізабет Кларк. - Я зазирнула за його стійку. - Хоча мене ніхто не називає Елізабет. Уже після того, як мене так назвали, моя мати усвідомила, що це звучатиме як Лу Ліззі. А якщо промовити дуже швидко, то взагалі виходить якась нісенітниця. Хоча мій тато каже, що це досить підхоже ім'я. Не те щоб я не любила своє ім'я, все ж таки воно моє. Я маю на увазі, навіщо вам такі дивачки у країні. Ха! - Мій голос нервово відскочив від скляної перегородки.

Чоловік вперше поглянув на мене. У нього були міцні плечі та погляд, під котрим, здавалося, було неможливо поворушитися. Він не усміхався і до того ж дочекався, поки зникне й моя усмішка.

- Пробачте, - мовила я. - Люди в формі змушують мене нервуватися.

Я озирнулася й побачила залу паспортного контролю, довжелезну чергу, що, немов змія, звивалася безліч разів, перетворившись на непроглядне, вируjące море людей.

- Яюсь дивнуvато стояти у тій черзі. Відверто кажучи, це найдовша черга в моєму житті. Я вже навіть хотіла розпочати складання свого списку подарунків на Різдво.

- Покладіть руку на сканер.

- Він завжди такий великий?

- Сканер? - Він насупився.

- Потік людей.

Але він більш не слухав. Він роздивлявся щось на екрані. Я поклала пальці на маленький сенсор. І тоді задзвонив мій телефон.

Мама:

«Ти приземлилася?»

Я вже хотіла написати відповідь вільною рукою, але чоловік сердито подивився на мене.

– Мем, користуватися мобільним телефоном заборонено.

– Це лише моя мама. Вона хоче знати, чи все гаразд.

Я прибрала телефон із його поля зору та нишком відправила їй смайлик.

– Мета поїздки?

«Що це?» – миттєво відповіла мама. У телефонному листуванні мама відчувається мов риба у воді й тепер робить це швидше, ніж розмовляє. А це вона робить із надсвітловою швидкістю.

«Ти знаєш, що мій телефон не показує ці маленькі малюночки. Це SOS? Луїзо, скажи, що в тебе все гаразд».

– Мета поїздки, мем?

Вуса чоловіка нервово сіпнулися.

Він повільно додав:

– Що ви робитимете тут, у Сполучених Штатах?

– У мене тут нова робота.

– А саме?

– Я працюватиму на одну родину в Нью-Йорку. В Центральному парку.

На коротку мить брови чоловіка трохи піднялися догори. Він ще раз перевірів мою адресу, вочевидь, щоб переконатися у моїх словах.

– У чому полягає ваша робота?

– Це трохи складно пояснити. Щось на кшталт оплачуваної компаньйонки.

– Оплачуваної компаньйонки?

– Так, щось типу того. Я працювала на цього чоловіка. Я була його компаньйонкою, а також давала йому ліки, гуляла з ним і годувала. Насправді це не так дивно, як воно звучить, до речі – в нього були паралізовані руки. Ніякого збочення. Насправді моя остання робота скінчилася чимось більшим, бо дуже складно не зблизитися з людьми, за котрими доглядаєш, а Вілл – той чоловік – виявився просто чудовою людиною, і ми... Що ж, ми закохались одне в одного.

Промовивши це, я вкотре відчула, як на очі навертаються сльози. Я жваво витерла їх рукою.

– Отже, гадаю, якимось так я і працюватиму. За винятком романтичного аспекту. І годування.

Працівник імміграційної служби мовчки витріщався на мене. Я спробувала усміхнутися.

– Зазвичай я не плачу під час розмов про роботу. Незважаючи на моє дивне ім'я. Ха! Але я кохала його. А він кохав мене. А потім він... Що ж, він вирішив обірвати своє життя. Отже, це щось на кшталт спроби розпочати все знову. – Тепер сльози безупинно та страшенно недоречно котилися з моїх очей. Я не знала, як їх зупинити. Здавалося, уже ніщо не допоможе. – Пробачте. Мабуть, це через різницю в часових поясах. Вдома зараз була б майже друга ніч, правильно? До того ж я більш про нього не говорю. Я маю на увазі, у мене тепер є новий хлопець. І він просто чудовий! Він фельдшер! І сексуальний! Це як виграти в лотерею хлопців, так? Сексуальний фельдшер?

Я почала копирсатися у сумочці в пошуках носової хустинки. Підвівши очі, я побачила, що чоловік простягнув мені коробку з серветками. Я взяла одну.

– Дякую. Отже, у будь-якому разі, мій друг Натан – він із Нової Зеландії – працює тут, і саме він допоміг мені отримати цю роботу, і я поки що не знаю, що саме робитиму, окрім того, що доглядатиму жінку одного багатія, котра страждає від депресії. Але я вирішила, що цього разу я житиму так, як хотів Вілл, бо до цього я робила все неправильно. Все закінчилося тим, що я влаштувалася на роботу в аеропорту.

Я завмерла.

– Ні – ой – я не кажу, що це погано – працювати в аеропорту! Я впевнена, що імміграційна служба – це дуже важливо. Дуже важливо. Але у мене є свій план. Тут я кожного тижня робитиму щось нове, а також завжди казатиму «так».

– Казатимете «так»?

– Погоджуватимуся на все нове. Вілл завжди казав, що я сама позбавляю себе всього нового. Це і є мій план.

Офіцер ще раз продивився мої документи.

– Ви неправильно заповнили розділ з адресою. Мені потрібен поштовий індекс.

Він простягнув мені бланк. Я подивилася номер на роздрукованому папірці й записала його тремтливими пальцями. Я поглянула ліворуч, на чергу, котра ставала дедалі неспокійнішою. На початку сусідньої черги двоє офіцерів опитували китайську родину. Жінка почала сваритися, і їх повели до бокової кімнати. Раптово я відчула себе неймовірно самотньою.

Офіцер нахилився вперед, щоб подивитися на людей, що чекають своєї черги. А тоді просто поставив штамп у паспорті.

– Нехай щастить, Луізо Кларк, – сказав він.

Я витріщилася на нього.

– І це все?

– Так, усе.

Я усміхнулася.

– Ой, дякую! Це дуже мило з вашого боку. Я маю на увазі, дуже дивно опинитися на іншому кінці світу геть на самоті, тож мені дуже приємно зустріти тут першу хорошу людину, і...

– Ви повинні йти, мем.

– Звісно. Перепрошую.

Я зібрала свої речі та відкинула спітніле пасмо волосся з обличчя.

– І, мем...

– Так? – Цікаво, що ще я зробила неправильно.

Він не відводив очей від екрана.

– Будьте обережні з тим, чому казатимете «так».

Натан, як і обіцяв, чекав на мене в залі прибуття. Я ніяково оглянула натовп, майже впевнена в тому, що ніхто не прийде, але він стояв посеред юрби та розмахував широкою долонею над метушливими головами. Він підвів і другу руку, розтягнувши рот в усмішці. Крізь натовп він пробрався до мене і, міцно обійнявши, підняв на руки.

– Лу!

Побачивши його, я відчула, як щось усередині раптом стиснулося – щось, пов'язане з Віллом, його втратою та незагоєними ранами, які болять іще дужче від нелегких семи годин у літакові, – на щастя, він тримав мене так міцно, що в мене був час, аби опанувати себе.

- Ласкаво просимо в Нью-Йорк, Коротулько! Я бачу, твій вишуканий смак і досі з тобою.

Він із усмішкою оглянув мене. Я розправила свою тигрову сукню в стилі 1970-х. Я подумала, що виглядатиму в ній як Джекі Кеннеді Онассіс[1 - Жаклін Був'є (після першого шлюбу - Кеннеді, після другого - Онассіс, широко відома як Джекі) - перша леді США у 1961-1963 роках. (Тут і далі прим. пер.)]. Якби Джекі Кеннеді ще й розлила каву собі на коліна в літаку.

- Я дуже радий тебе бачити.

Він підхопив мої свинцеві валізи, немов вони були наповнені пір'ячком.

- Ну ж бо. Треба відвезти тебе додому. Моя машина в ремонті, тож містер Г. позичив мені свою. Затори страшенні, але доїдеш із шиком.

Машина містера Гопніка була гладкою, чорною та величезною, немов автобус. Двері зачинялися зі стриманим глухим кліком, що свідчило про шестизначний цінник. Натан завантажив мої валізи до багажного відділення, а я, зітхнувши, вмостилася на пасажирському сидінні. Я перевірила телефон, відповіла на чотирнадцять повідомлень від матері, написавши їй, що я вже в машині й зателефоную завтра, потім відповіла Семові, котрий сказав, що сумує за мною. Та додала смайлик із поцілунком.

- Як справи в хлопця? - запитав Натан, зиркнувши на мене.

- Усе добре, дякую.

Я додала ще декілька смайликів, так, про всяк випадок.

- Не дуже засмутився через те, що ти поїхала?

Я знизала плечима.

- Він розуміє, що це необхідно.

- Усі ми розуміємо. Просто тобі знадобилося трохи більше часу, от і все.

Я відклала телефон, відкинулася у кріслі та почала читати незнайомі назви, що блимали за вікном: «Магазин шин Майло», «Тренажерний зал Річі», машини швидкої допомоги, вантажівки, занедбані будинки з облізлою фарбою та скрипучими сходами, баскетбольні майданчики, водії, що п'ють щось із величезних пластикових стаканів. Натан увімкнув радіо, і я почула голос чоловіка на ім'я Лоренцо, який говорив про бейсбол. На коротку мить мені здалося, що я перебуваю в якійсь умовній реальності.

- Отже, завтра розпочнемо все налагоджувати. У тебе вже є ідеї? Я подумав, що спершу варто дати тобі виспатися, а вже потім зводити тебе на сніданок. А в перші ж вихідні ти просто повинна відчувати Нью-Йорк на повну.

- Звучить чудово.

– Вони повернуться з заміського клубу аж завтра ввечері. Минулого тижня вони трохи посварилися. Я все розповім, але тільки коли ти відіспишся.

Я витріщилася на нього.

– Ніяких секретів, чи не так? Це ж не буде...

– Вони не схожі на Трейнорів. Звичайнісінька багатенька родина з деякими труднощами.

– Вона хоч добра?

– Вона просто чудова. Вона... непростя жінка. Але чудова. Він також.

Я вже давно зрозуміла, що можна не сподіватися на більш точний опис від Натана. Він замовк – Натан ніколи не любив надто пліткувати, – а я просто сиділа в ідеальному «мерседесі» з кондиціонером, силкуючись побороти хвилину, що вперто намагалися накрити мене з головою. Я подумала про Сема, котрий, мабуть, зараз спить у залізничному вагоні в декількох тисячах миль від мене. Я пригадала Тріну й Тома, що туляться в моїй маленькій квартирі у Лондоні. У мої думки вривався голос Натана:

– Тільки подивися.

Я підвела очі, здавалося, повні піску, і побачила Бруклінський міст, Мангеттен, що мерехтить мільйоном зазубрених уламків світла, приголомшливий, лискучий, донезмоги грандіозний та прекрасний. Краєвид був настільки знайомий із телебачення та фільмів, що просто неможливо усвідомити, що бачиш його реально. Я підскочила у кріслі, приголомшена тим, що ми ідемо саме туди, до найвідомішого мегаполісу на планеті.

– Цей краєвид ніколи не старіє, га? Трішки більший за Стортфолд.

Саме у цей момент я усвідомила: це мій новий дім.

– Привіт, Ашоку. Як справи?

Натан котив мої валізи мармуровим вестибюлем, а я роздивлялася чорно-білу плитку під ногами та латунні поруччя, намагаючись не спіткнутися та прислухаючись до власних кроків, що розходилися луною в просторій кімнаті. Це нагадало мені вхід до величезного і трохи старовинного готелю: ліфт із полірованої латуні, червоно-золоті ліврейні килими, дещо похмура стійка рецепції. У повітрі пахло бджолиним воском, відполірованим взуттям та грішми.

– Усе гаразд, друже. А це хто?

– Це Луїза. Вона працюватиме на місці Г.

Порт'є у формі підвівся з-за свого столу і простягнув мені руку. В нього була широка усмішка, а його очі, здавалося, бачили все на світі.

- Приємно познайомитись, Ашоку.

- Британка! У мене є двоюрідний брат у Лондоні. У Кройдовні. Ви знаєте Кройдовн? Ви живете десь поблизу? Він такий великий хлопець, може, ви зустрічалися?

- Я не була в Кройдоні, - відповіла я. І додала, побачивши, як згасла його усмішка: - Але обов'язково його навідаю, коли наступного разу буду в тих краях.

- Луїзо, ласкаво просимо до Лавері. Якщо вам щось знадобиться, якщо вам щось незрозуміло, одразу кажіть мені. Я працюю двадцять чотири на сім.

- Він не жартує, - зауважив Натан. - Іноді мені здається, що він і спить під тим столом.

Він жестом вказав на тьмяно-сірий службовий ліфт у задній частині вестибюля.

- Трое дітей, котрим нема ще й п'яти, друже, - сказав Ашок. - Повірте, робота тут рятує мою нервову систему. Не можу сказати те саме про свою дружину. - Він широко всміхнувся. - Справді, міс Луїзо. Якщо вам щось знадобиться, я до ваших послуг.

- А як щодо наркотиків, повій та публічних будинків? - прошепотіла я, коли за нами зачинилися двері службового ліфта.

- Ні. Тільки квитки до театру, бронювання столиків у ресторанах та послуги найкращих хімчисток, - відповів Натан. - Це ж П'ята авеню. Боже мій, чим ти займалася в Лондоні?

Резиденція Гопників становила шістсот п'ятдесят квадратних метрів другого та третього поверхів готичної будівлі з червоної цегли, це дуже рідкісний дуплекс для цієї частини Нью-Йорка, що свідчило про заможність багатьох поколінь сім'ї Гопників. Як розповів мені Натан, Лавері - це зменшена копія знаменитої будівлі Дакота, а також один із найстаріших кооперативів на верхньому Іст-Сайді. Ніхто не може купити або продати тут квартиру без схвалення ради мешканців будинку, котрі, як правило, категорично налаштовані проти будь-яких змін. І поки розкішні кондомініуми по той бік парку, з їхніми ресторанами, тренажерними залами, дитячими садками, панорамними басейнами, радо приймали нові грошенята - російських олігархів, зірок естради, китайських сталевих магнатів та мільярдерів, що збили капітал у сфері технологій, - мешканці Лавері насолоджувалися старорою доброю класикою.

Ці апартаменти передавалися із покоління в покоління; їхні жителі вже давно навчилися миритися з системою трубопроводів 1930-х років і навіть припинили боротися за дозвіл змінити щось більш масштабне, ніж перемикач світла, - вони просто мовчки спостерігали за тим, як навколо них змінюється Нью-Йорк, як люди зазвичай мовчки ігнорують жебрака з картонною табличкою.

Я ледве встигла розглянути велич самого дуплекса, з його паркетною підлогою, високою стелею та дамастовими шторами завдовжки в поверх, коли ми попрямували до приміщення прислуги, що ховалося десь у закутках другого поверху, у самому кінці довгого вузького коридору, який тягнувся з кухні, – аномалія, що була нормою в давнину. Більш нові або реконструйовані будівлі не мають приміщень для прислуги: тепер економки та няні мають виїжджати з Квінсу або Нью-Джерсі на світанку й повертатися додому вже затемна. Але родина Гопніків володіла цими крихітними кімнатками з самих перших днів життя будівлі. Їх не можна було від'єднати чи продати, і хоч офіційно вони були прив'язані до основної резиденції, багато хто хотів зробити з них комори для зберігання речей. Нескладно зрозуміти, чому саме.

– Ми прийшли. – Натан відчинив двері й поставив мої валізи.

Моя кімната була розміром приблизно три на три метри. У ній було двоспальне ліжко, телевізор, комод і шафа.

У кутку стояло невеличке крісло, оббите бежевою тканиною. Його сидіння втомлено провисало від попередніх мешканців кімнати. Крихітне віконце, можливо, виходило на південь. Або на північ. Або на схід. Було складно сказати, адже воно впиралося у цегляну стіну сусідньої будівлі, такої високої, що можна було побачити небо лише за умови, якщо притиснутися обличчям до скла і вивернути шию.

Трохи далі по коридору я побачила спільну кухню, яку я ділитиму з Натаном та економкою, чия кімната була навпроти.

На моєму столі лежав акуратний стосик із п'яти темно-зелених сорочок поло, а також щось схоже на чорні штани з дешевим тефлоновим блиском.

– Вони не казали тобі про уніформу?

Я взяла до рук одну з сорочок.

– Це лише сорочка і штани. Гопніки вважають, що з уніформою набагато простіше. Усі знають своє місце.

– Якщо хочеш бути схожим на професійного гольфіста.

Я зазирнула до крихітної ванної з коричневого мармуру, що з літами вкрився пліснявою та водним каменем. Поруч із душовою кабіною стояв і маленький унітаз, що, здавалося, походив аж із 1940-х. На полиці лежало мило в паперовій обгортці та засіб від тарганів.

– Насправді за мангеттенськими мірками це дуже щедро з їхнього боку, – пояснив Натан. – Я знаю, що кімната трохи обтріпана, але місіс Г. каже, що ми можемо вдихнути у неї нове життя. Декілька додаткових ламп та швидка поїздка до магазину декору, і все заграє...

– Мені все подобається, – мовила я. Я повернулася до нього. – Я в Нью-Йорку, Натане. Я насправді тут, – мій голос тремтів.

Він стиснув мое плече.

- Саме так. Ти насправді тут.

Я насилу розібрала валізи, перехопила їжі, котру Натан, як справжній американець, називав «їжа на винос», продивилася декілька з 859 каналів на своєму маленькому телевізорі, більшість із яких, здавалося, безупинно крутили матчі з американського футболу, рекламу засобів для покращення травлення або ж низькосортні детективні шоу, а потім заснула. Я здригнулася і прокинулася о четвертій сорок п'ять ранку. Ще декілька хвилин була збита з пантелику далеким і незнайомим звуком сирени та низьким риком вантажівки, а тоді увімкнула світло, пригадала, де я, і відчула радісне хвилювання.

Я дістала з сумки ноутбук і написала повідомлення Семові.

«Ти тут? Цілую».

Трохи почекала, але відповіді не було. Він казав, що його збиває з пантелику ця різниця в часі. Я відклала ноутбук і спробувала заснути (Тріна казала, що коли я не висплюся, то виглядаю геть як сумна кобила). Але незнайомі звуки великого міста, зокрема сирени, не збиралися мене відпускати, тому о шостій я встала з ліжка та прийняла душ, намагаючись ігнорувати іржу у воді, що не лилася, а бризкала навсід. Я одяглася (у бірюзову блузку з короткими рукавами й зображенням Статуї Свободи та джинсовий сарафан) і вирушила на пошуки кави.

Невпевнено ідучи коридором, я намагалася пригадати, де саме розташована кухня для персоналу, яку Натан показував напередодні. Відчинила двері й побачила жінку, яка обернулася та здивовано уп'ялася на мене. Вона була кремезна і немолода, а її волосся лежало акуратними темними хвилями, немов у кінозірки 1930-х років. Мала гарні темні очі, але куточки її губ були опущені донизу, немов у постійному несхваленні.

- Гм... доброго ранку!

Вона продовжувала пильно дивитися на мене.

- Я - я Луїза? Новенька? Помічниця... місіс Гопнік?

- Вона не місіс Гопнік. - Жінка не спромоглася пояснити, що саме мала на увазі.

- А ви, мабуть... - Я ламала свій утомлений мозок, намагаючись пригадати ім'я, але це було безнадійно. Ну ж бо! - Прошу мені вибачити. Сьогодні в мене каша замість мозку. Складний переліт.

- Мене звати Іларія.

– Іларія. Ну звісно. Пробачте. Я простягнула руку. Але жінка проігнорувала мій жест.

– Я знаю, хто ти.

– Гм... Ви можете показати мені, де Натан тримає своє молоко? Я просто хотіла випити кави.

– Натан не п'є молока.

– Хіба? Раніше пив.

– Ти хочеш сказати, що я брешу?

– Ні. Я зовсім не мала цього на ув...

Іларія відступила вліво та жестом указала на самотню шафку, удвічі меншу за інші.

– Ось ця твоя.

Тоді вона відчинила холодильник, щоб поставити сік на місце, і я помітила повну дволітрову пляшку молока на її полиці. Вона зачинила двері й невблаганно подивилася на мене.

– Містер Гопнік повернеться о шостій тридцять сьогодні ввечері. Одягни перед зустріччю уніформу.

Жінка вийшла в коридор, голосно лясаючи підшвами своїх капців.

– Приємно познайомитися! Я впевнена, ми з вами бачитимемося дуже часто! – крикнула я їй навздогін.

Певний час я просто дивилася на холодильник, а потім вирішила, що вже не надто рання година для того, щоб десь купити молоко. Урешті-решт, це ж місто, яке ніколи не спить.

Сам Нью-Йорк, можливо, й не спав, а от будинок Лавері був сповнений до того щільною тишею, що, здавалося, у повітрі витала немала доза зопіклону[2 – Зопіклон – снодійне, яке має седативну, протисудомну, амнестичну й анксиолітичну дію. Сприяє розслабленню м'язової тканини.]. Обережно зачинивши за собою двері, я вийшла до коридору й вісім разів перевірила, чи не забула гаманець і ключі. На щастя, рання година та сплячі мешканці будинку дали мені можливість трохи краще оглянути місце, де я опинилася.

Ступаючи по плюшевому килиму, я рушила до виходу, коли почула собаку, який гавкав з-за одних дверей – дзвінкий, обурений протест, – а також літній голос, що невиразно щось бурмотів. Я поквапилася та, не бажаючи брати на себе відповідальність за те, що розбудила мешканців будинку, пішла не до сходів, а прямісінько у службовий ліфт. У вестибюлі було безлюдно, тож я тихенько вислизнула на вулицю, у самий вир галасу та світла. Усе це вкупі

вразило мене настільки сильно, що мені довелося зупинитися на хвилинку, щоб зберегти своє вертикальне положення. Просто переді мною простягався неоглядний зелений оазис Центрального парку. Зліва, на людній вулиці, кремезні чоловіки в комбінезонах вивантажували ящики з фургона, а за цим дійством спостерігав поліцейський, схрестивши на грудях м'язисті руки. Старанно дзижчала підмітальна машина, виконуючи свій обов'язок. Таксист балакав з якимсь чоловіком через опущене вікно машини. Я подумки підмічала усі ознаки Міста великого яблука. Кінні екіпажі! Жовті таксі! Неймовірно високі будівлі! Поки я роздивлялася все довкола, повз мене пройшли дві перелякані туристки з дітьми у візочках та кавою в пластикових стаканах – вони, вочевидь, і досі відходили від зміни часових поясів.

Мангеттен тягнувся в усіх напрямках, величезний, цілований сонцем, бурхливий та блискучий.

Моя втома зникла разом із зорею. Я зітхнула на повні груди й рушила з місця. Мої губи мимоволі розтяглися в широкій усмішці, але я була безсила. Я пройшла вісім кварталів, так і не зустрівши жодного маркету. Я звернула на Медісон-авеню та опинилася серед величезних вітрин розкішних магазинів, ресторанів, затемнених вікон та позолочених готелів, чиї швейцари у лівреях навіть не дивилися у мій бік.

Я пройшла ще п'ять кварталів, усвідомлюючи, що тут не так уже й легко випадково зустріти бакалійну крамницю. Нью-Йоркські закусочні чекали мене на кожному розі. У них працювали виряджені офіціантки та чоловіки в білих капелюхах із кирпатими крисами, але все виглядало таким грандіозним і блискучим, що, здавалося, навряд чи мене там чекатиме просто омлет і чашка чаю. Люди, яких я зустрічала на своєму шляху, були або туристами, як я, або ж спортсменами-бігунами у термобілизні та навушниках, і кожен намагався якомога швидше оминати безпритульних, що дивилися на них, піднявши вгору свої насуплені свинцеві обличчя. Нарешті я натрапила на величезну мережеву кав'ярню, в котрій, здавалося, зібралася добра половина жайворонків Нью-Йорка, схилившись над своїми телефонами або ж годуючи на подив радісних дітлахів під нейтральну музику, що грала з колонок на стіні.

Я замовила капучино та мафін, котрий, перш ніж я встигла заперечити, бариста розрізав на дві половини, розігрів і змастив маслом, не відриваючись від розмови про бейсбол зі своїм колегою.

Я сплатила за своє замовлення, сіла за столик, поклала перед собою мафін, загорнутий у фольгу, і відкусила шматочок. Це була найсмачніша річ у моєму житті, навіть не беручи до уваги втому та голод після перельоту і зміни часових поясів.

Просто переді мною, за вікном, простягався ранковий Мангеттен, а мій рот по черзі наповнювався то липким масляним мафіном, то гарячою міцною кавою, даючи волю моему всюдисущому внутрішньому монологіві (Я п'ю нью-йоркську каву в нью-йоркській кав'ярні! Я іду нью-йоркською вулицею! Просто як Мег Райан! Або Дайан Кітон! Я у справжньому Нью-Йорку!). На коротку мить я зрозуміла, що саме Вілл намагався пояснити мені два роки тому: саме ті дві хвилини, поки мій рот був набитий незнайомою мені їжею, а очі дивилися на незнайомий краєвид, я існувала лише в цьому моменті. Я жила, я

відчувала, уся моя істота була готова отримувати та приймати нове. Я була в одному-єдиному місці на землі.

А потім, геть недоречно, дві жінки за сусіднім столиком учинили кулачну бійку, розкидавши довкола каву та булки, поки баристи підскочили, щоб їх розняти. Я струсила крихти з сарафана, закрила сумку і вирішила, що, ймовірно, вже час повертатися до Лавері.

2

Коли я увійшла, Ашок сортував величезний стос газет, складаючи їх у нумеровані стопки. Він випростався з усмішкою.

– Що ж, вітаю вас, міс Луізо. Як пройшов ваш перший ранок у Нью-Йорку?

– Дивовижно. Дякую.

– Ви наспівували «Let the River Run»[3 – «Let the River Run» – пісня, що стала саундтреком фільму «Ділова дівчина» 1988 року, з музикою і текстами Карлі Саймон.], мандруючи вулицями?

Я сторопіла.

– Звідки ви знаєте?

– Усі так роблять, коли вперше приїздять на Мангеттен. Дідько, навіть я так іноді роблю, хоч і не виглядаю як Мелані Гріффіт.

– Поблизу геть немає продуктових магазинів? Мені довелося йти пішки близько мільйона кілометрів, щоб випити кави. До того ж я й гадки не маю, де купити молоко.

– Міс Луізо, варто було спитати мене. Ходіть сюди.

Він жестом указав за свій стіл і відчинив двері, покликавши мене до темного, обшарпаного та захаращеного офісу, котрий дисонував із латунню та мармуром вестибюля. На столі стояв ряд екранів спостереження, серед них був старий телевізор і величезний обліковий журнал, а також чашка, декілька книжок із м'якими обкладинками та безліч фотографій усміхнених беззубих дітей. За дверима стояв старезний холодильник.

– Ось. Беріть. Потім повернете.

– Усі швейцари це роблять?

– Ніхто так не робить. Але в Лавері все інакше.

– Тож де люди роблять покупки?

Він скривив обличчя.

– Люди в цьому будинку не роблять покупок, міс Луізо. Вони навіть не думають про покупки. Б'юся об заклад, добра половина з них вважає, що їжа вже готова просто з повітря з'являється на їхніх столах, магія. – Він озирнувся, знизивши голос. – Ставлю на те, що вісімдесят відсотків жінок, що тут живуть, уже років п'ять не заходили на кухню. Зауважте це, а половина жінок взагалі не харчуються, і крапка.

Коли я здивовано витріщилася на нього, він знизав плечима.

– Багатії не живуть як ми з вами, міс Луізо. А багатії Нью-Йорка... що ж, вони не живуть як будь-хто інший.

Я взяла пакет молока.

– Вам доставлять усе, що забажаєте. Ви звикнете.

Я хотіла запитати його про Іларію та місіс Гопнік, котра, як з'ясувалося, геть не була місіс Гопнік, а також загалом про родину, котру мені належить зустріти. Але він помітив когось у коридорі.

– Ну, доброго ранку, місіс де Вітт!

– Що всі ці газети роблять на підлозі? Це місце схоже на жалюгідний газетний кіоск.

Крихітна стара роздратовано цикнула на стоси «Нью-Йорк Таймс» та «Волл-стрит Джорнал», котрі чоловік не закінчив розпаковувати. Незважаючи на ранню годину, жіночка була виряджена, немов зібралася на весілля: малиново-рожеве пальто, червоний капелюх-таблетка та величезні строкаті сонячні окуляри на її маленькому зморшкуватому обличчі. У руці вона тримала повідок, на котрому вела мопса, що хрипів і войовничо дивився на мене (принаймні мені так здалося, адже насправді його очі були спрямовані у різні боки). Я нахилилася, щоб допомогти Ашокові прибрати газети з її шляху, але пес із гарчанням стрибнув у мій бік, тож я відскочила назад, ледве не перечепившись через «Нью-Йорк Таймс».

– Ай, заради бога! – прокректав тремтячий, але владний голос. – Ви мені ще собаку засмучувати будете?

Зуби мопса ледь не зімкнулися на моїй нозі. Моя шкіра й досі відчувала його дихання.

– Благаю, подбайте про те, щоб до нашого повернення цього безладу тут не було. Я вже не раз казала містерові Овіцу, що ця будівля йде до занепаду. І, Ашоку, я залишила сміттєвий мішок біля своїх дверей. Будь ласка, прибери його, інакше увесь коридор смердітиме мертвими ліліями. Сам тільки Бог знає, хто посилає лілії як подарунок. Суцільний траур. Діне Мартіне[4 – Дін Мартін – американський співак, актор, комік і кінопродюсер італійського походження.], ходімо!

Ашок підняв свого кашкета.

– Безумовно, місіс де Вітт.

Він дочекався, поки вона піде. А тоді зиркнув на мою ногу.

– Цей пес ледве не вкусив мене!

– Так. Це Дін Мартін. Краще тримайтеся від нього подалі. Він найзліший мешканець цього будинку, а це вже вам не порожні слова. – Він повернувся до своїх газет, переклавши наступний стос собі на стіл, але зупинився, щоб завадити мені допомогти. – Не переймайтеся, міс Луїзо. Вони дуже важкі, а у вас попереду купа роботи. Гарного вам дня.

Він пішов геть, перш ніж я встигла запитати, що саме він мав на увазі.

День минув як у тумані. Ранок я витратила на те, щоб привести до ладу свою маленьку кімнатку, прибрати у ванній та поставити фотографії Сема, батьків, Тріни й Тома, аби додати затишку. Натан повів мене у закусочну біля Колумбус-серкл, де я іла з тарілки розміром з автомобільну шину та випила стільки міцної кави, що мої руки вібрували дорогою додому. Натан показав мені місця, що можуть стати у пригоді: цей бар працює допізна, у цьому фургоні роблять смачний фалафель, а тут можна безпечно зняти готівку... Мій мозок кипів від надлишку нових місць, нової інформації. Десь після обіду я раптом відчула втому та слабкість у ногах, тож Натан, взявши мене під руку, відвів до квартири. Я була щаслива знов опинитися у тихій темній будівлі з ліфтом.

– Подрімай, – порадив він, коли я скинула туфлі. – Хоча на твоєму місці я не став би спати більше години, а інакше – порушиш режим дня.

– Коли, ти кажеш, повернуться Гопніки? – У мене потроху почав заплітатися язик.

– Зазвичай біля шостої. Зараз третя, тож у тебе ще є час. Ну ж бо, лягай. Скоро знову відчуєш себе людиною.

Він зачинив двері, і я з вдячністю відкинулася на ліжку. Я вже майже заснула, але раптом усвідомила, що так і не зв'язалася з Семом, тому повільно потяглася за своїм ноутбуком.

Я відкрила месенджер.

«Ти там?»

Минуло декілька хвилин, і з булькаючим звуком дзвінка з'явився він, у залізничному вагоні, схиливши своє величезне тіло над екраном. Сем. Фельдшер. Людина-гора. Мій новий хлопець. Ми, як дурні, довго усміхалися одне одному.

– Привіт, красуне! Як справи?

– Добре! – відповіла я. – Я можу показати тобі свою кімнату, але вона така маленька, що дай Боже не зачепити стіни екраном. Я повернула ноутбук, щоб він міг побачити мою маленьку спальню в повній красі.

– Мені подобається. Адже у ній є ти.

Я подивилася на сіре вікно за його спиною й одразу ж уявила атмосферу: дощ тарабанить у дах вагона, вікна затишно запотіли, дерево, волога, кури за вікном ховаються під візком, що протікає. Сем дивився на мене, і я витерла очі, раптом пригадавши, що геть не фарбувалася.

– Ти вже був на роботі?

– Так. Мені сказали, що можна повертатися до обов'язків вже через тиждень. Сподіваюся, я вже буду в достатньо хорошій формі, щоб підняти тіло, не зірвавши шви. – Він інстинктивно поклав руку на живіт, саме туди, куди влучив постріл усього декілька тижнів тому, – звичайний виїзд на виклик ледве не вбив його, але зміцнив наші стосунки, – і я підсвідомо відчула його біль.

– Я хочу, щоб ти був поруч, – мовила я, перш ніж встигла себе зупинити.

– Я також. Але це лише перший день твоєї пригоди, усе буде чудово. Уже через рік ти сидітимеш тут...

– Не тут, – зауважила я. – У твоєму готовому будинкові.

– У моєму готовому будинкові, – погодився він. – І ми разом дивитимемося фотографії на твоєму телефоні, а я потайки думатиму: «Боже, за що, коли вона вже замовкне та припинить розповідати про свій Нью-Йорк?»

– Тож ти напишеш мені? Лист, повний любові й туги, просочений самотніми сльозами?

– Ой, Лу. Ти ж знаєш, що поганий із мене письменник. Але я телефонуватиму. І вже через чотири тижні приїду до тебе.

– Ти маєш рацію, – мовила я, відчуваючи, як стискається мое горло. – Гарзд. Я подрімаю.

– Я також, – мовив він. – Я думатиму про тебе.

– По-брудному та по-еротичному? Або ж по-романтичному, в стилі Нори Ефрон?

– А що з цього не наразить мене на неприємності? Ти добре виглядаєш, Лу, – трохи помовчавши, додав він.

– А ти якось... нездорово.

– Саме так я і відчуваюсь. Мало того, що втомився, так ще й хочеться вибухнути. Це навіть збиває мене з пантелику.

Я поклала руку на екран, і він слідом зробив те ж саме. Я уявила його дотик на своїй шкірі.

- Люблю тебе. - Мені й досі було трохи соромно вимовляти ці слова.

- І я тебе. Я б поцілував екран, але, боюся, ти побачиш лише мое волосся у носі.

Я склала ноутбук і з усмішкою поринула у світ сновидінь.

У коридорі хтось верещав. Я прокинулася, нічого не розуміючи, спітніла, частково й досі уві сні, та примусила себе прийняти вертикальне положення. За дверима й справді верещала жінка. У моему запамороченому мозку пронеслися тисячі думок, заголовки про вбивства, Нью-Йорк і те, як краще повідомити про злочин. На який номер тут зазвичай телефонують у таких випадках? Точно не 999, як в Англії. Я тільки марно ламала собі голову, так і не вживши необхідних заходів.

- Чого я повинна це терпіти? Чого я повинна сидіти та всміхатися, поки ці відьми мене ображають? Ти не чув і половини з того, що вони сказали! Ти ж чоловік! У тебе у вухах стоїть фільтр на такі речі!

- Люба, благаю, заспокойся. Будь ласка. Ти обрала недоречне місце і час.

- Завжди тобі все не те! Завжди тобі заважають сторонні вуха! Може, мені купити окрему квартиру, тільки щоб було де з тобою сваритися?

- Я не розумію, чому ти так засмутилася через ці дрібниці. Тобі треба просто...

- Ні!

Щось гепнулося на дерев'яну підлогу. Від сну не залишилося й сліду, мое серце калатало, мов навіжене.

Важка тиша.

- Тепер ти скажеш мені, що це була сімейна реліквія.

Пауза.

- Що ж, так, так, була.

Приглушений схлип.

- Мені начхати! Мені начхати! Твоя сімейна історія от-от мене задушить! Ти мене чуєш? Задушить!

- Агнес, люба. Тільки не в коридорі. Ну ж бо. Ми можемо обговорити це пізніше.

Я тихенько сиділа на краю свого ліжка.

Приглушені ридання, тиша. Я трохи почекала, а тоді підвелася й навшпиньки підійшла до дверей, притиснувшись вухом. Нічого. Я подивилася на годинник – четверта сорок шість вечора.

Я вмилася і швидко переодягнулася у свою форму. Розчесавшись, тихенько вийшла зі спальні й завернула за ріг коридору.

І зупинилася.

Далі по коридору, біля кухні, лежала молода жінка, згорнувшись у клубок. Старший чоловік, обійнявши її обома руками, напівсидів на підлозі. Одне його коліно було підігнуте, а друге – витягнуте, немов він упіймав її, та не витримав ваги. Я не бачила її обличчя, але з-під темно-синьої сукні грубо стирчала довга тонка нога, а аркуш білого волосся затуляв обличчя жінки. Кісточки на пальцях у неї побіліли від її міцної хватки.

Я стала як укопана і мимоволі ковтнула слину. Чоловік підвів погляд. Я впізнала містера Гопніка.

– Не зараз. Дякую, – м'яко мовив він.

Мій голос застряг десь у горлі, серце калатало просто у вухах, так голосно, що навіть вони, мабуть, його чули, тож я швидко позадкувала до своєї кімнати.

Наступну годину я намагалася відволіктися на телевизор, але моїх думок не покидав образ цих переплєтених людей. Я було хотіла написати Натанові, але геть не знала, що сказати. Натомість о п'ятій сорок п'ять я вийшла з кімнати, обережно рушивши до головної частини квартири. Минувши величезну ідальню, котра була більше схожа на гостьову спальню, та ще двоє зачинених дверей, я тихо йшла на далекий звук тихої розмови. Урешті-решт я дійшла до вітальні й зупинилася просто перед відчиненими дверима.

Містер Гопнік сидів біля вікна, закотивши рукава своєї блідо-блакитної сорочки й закинувши одну руку за голову. Здавалося, він говорив по телефону. Він жестом запросив мене увійти, не припиняючи розмову. Зліва від мене на рожевому дивані, нервово натискаючи на айфон, сиділа блондинка – місіс Гопнік? Вона переодяглася, і я на мить розгубилася. Я зніяковіло дочекалася, поки він завершить розмову та підведеться, як мені здалося, не без зусилля. Я зробила крок йому назустріч і потиснула чоловікові руку. Вона була теплою, м'якою і сильною. Молода жінка ні на мить не відірвалася від телефону.

– Луїзо, радий, що ви вже влаштувалися. Сподіваюся, вас забезпечили усім необхідним.

Так кажуть, коли не очікують, що ти будеш щось просити.

– Усе просто чудово. Дякую.

– Це моя дочка, Табіта. Таб?

Дівчина підвела руку, натягнувши щось на кшталт усмішки, й одразу ж повернулася до свого телефона.

– Прошу пробачити Агнес за те, що її тут немає. Вона прилягла на годинку. Голова розколюється. Це були довгі вихідні.

На коротку секунду його обличчя затьмарила сумна тінь. Нічогісінько в його поведінці не натякало на те, що я бачила лише годину тому.

Він усміхнувся.

– Отже... сьогодні ви повністю вільні, а з завтрашнього ранку супроводжуватимете Агнес усюди, куди вона захоче вирушити. Ваша офіційна посада називається «асистентка», тож від вас очікується підтримка в усьому, що їй захочеться робити протягом дня. У неї дуже напружений графік – я попрохав свого асистента внести вас до сімейного календаря, тож ви отримаєте його електронною поштою, одразу з усіма оновленнями. Краще перевіряйте близько десятої години вечора – саме в цей час ми зазвичай вносимо останні зміни. Завтра ви познайомитеся з рештою нашої команди.

– Чудово. Дякую.

Почувши слово «команда», я одразу ж уявила собі футболістів, що працюють у цій квартирі.

– Що на вечерю, тату? – Табіта поводитися так, ніби мене не існує.

– Я не знаю, люба. Я думав, ти хотіла кудись піти.

– Я не впевнена, що переживу це сьогодні. Мабуть, я просто залишусь вдома.

– Як забажаєш. Тільки подбай про те, щоб Іларія про це знала. Луїзо, у вас іще є запитання?

Я щосили намагалася пригадати хоч щось.

– Ой, і мама попрохала запитати, чи ти знайшов ту маленьку картину. Міро[5 – Жуан Міро-і-Ферра – каталонський художник, скульптор і графік. Один із найвідоміших митців-сюрреалістів.]

– Люба, я на це більш не куплюся. Картина належить цьому будинкові.

– Але мама сказала, що це вона обрала її. Вона за нею сумує. А тобі вона навіть і не подобалася ніколи.

– Не в цьому річ.

Я перенесла вагу з однієї ноги на другу, не впевнена, чи мене вже відпустили.

– Ні, тату, річ саме в цьому. Мама неймовірно сумує, а тобі геть начхати.

– Вона коштує вісімдесят тисяч доларів.

- Мамі начхати на гроші.

- Ми можемо обговорити це пізніше?

- Пізніше ти будеш зайнятий. Я пообіцяла мамі, що вирішу це питання.

Я невпевнено зробила крок назад.

- Тут нема чого вирішувати. Ми з нею розраховалися півтора року тому. Тоді я й поставив крапку. Ой, люба, а ось і ти. Тобі вже краще?

Я озирнулася. Жінка, яка тільки-но увійшла до кімнати, була приголомшливо красивою, хоча зовсім не мала на обличчі макіяжу, а її біляве волосся було зібране у вільний вузол. На її високих вилицях злегка виднілося ластовиння, а форма очей натякала на слов'янську спадковість. Я припустила, що вона приблизно мого віку. Вона босоніж підійшла до містера Гопніка й поцілувала його, обвивши шию чоловіка рукою.

- Значно краще, дякую.

- Це Луїза, - мовив він.

Вона обернулася до мене.

- Моя нова союзниця, - мовила жінка.

- Твоя нова асистентка, - виправив містер Гопнік.

- Вітаю, Луізо. - Я потиснула її тонку руку. Я відчула, як вона дослідила мене очима, немов намагаючись щось зрозуміти, а потім усміхнулася, і я мимоволі відповіла їй взаємністю. - Іларія підготувала тобі хорошу кімнату? - Її голос був м'яким, а в акценті ховалося щось східноєвропейське.

- Так, ідеальну. Дякую.

- Ідеальну? Ах, тобі так просто догодити. Ця кімната розміром із комірку. Якщо тобі щось не подобається, кажи нам, і ми вирішимо будь-яке питання. Чи не так, любий?

- Хіба ти сама не жила в кімнаті навіть меншій за ту, Агнес? - мовила Табіта, не відриваючись від телефону. - Здається, тато розповідав мені, що ти жила в кімнаті з п'ятнадцятьма іншими іммігрантами.

- Таб. - Голос містера Гопніка був м'яким, але застережливим.

Агнес зробила короткий вдих і підняла підборіддя.

- І справді, моя кімната була навіть менша. Але дівчата, з котрими я жила, були дуже люб'язні. Тому це не створювало жодних незручностей. Якщо поряд добрі та виховані люди, можна витримати все що завгодно, чи не так, Луізо?

Я проковтнула слину.

- Так.

До вітальні увійшла Іларія та голосно прокашлялася. Під її білим фартухом ховалася така сама уніформа, як і в мене. Вона навіть не поглянула в мій бік.

- Вечеря готова, містере Гопнік, - заявила вона.

- Іларіє, люба, а на мене вистачить? - запитала Табіта, закинувши руку на спинку дивана. - Гадаю, я сьогодні залишуся.

Вираз обличчя Іларії миттєво став теплим і ласкавим. Переді мною стояла геть інша людина.

- Звісно, міс Табіто. Я завжди готую трохи більше по неділях, на той випадок, якщо ви вирішите залишитися.

Агнес стояла посеред кімнати. Мені здалося, що я помітила спалах паніки на її обличчі. Вона стиснула щелепи.

- Тоді я хочу запросити Луїзу також повечеряти з нами, - мовила жінка.

У повітрі зависла коротка тиша.

- Луїзу? - перепитала Табіта.

- Так. Було б непогано познайомитися з нею належним чином. У тебе є плани на вечір, Луїзо?

- Гм... ні, - затнулася я.

- Тоді вечерятимеш із нами. Іларіє, ти сказала, що приготувала більше, чи не так?

Іларія зиркнула на містера Гопніка, котрий, здавалося, був зайнятий чимось у своєму телефоні.

- Агнес, - трохи помовчавши, почала Табіта. - Ти ж розумієш, що ми не імо з персоналом?

- Хто це «ми»? Я не знала, що тут є якийсь звід правил.

Агнес простягла руку вперед і з демонстративним спокоєм стала роздивлятися свою обручку.

- Любий? Ти забув дати мені звід правил?

- З усією повагою, я не сумніваюся в тому, що Луїза дуже мила, - мовила Табіта, - але є певні кордони. І вони існують заради комфорту кожного з нас.

- Я буду рада, навіть... - почала я. - Я не хочу завдавати будь-яких...

- Що ж, з усією повагою, Табіто, але я б хотіла, щоб Луїза сьогодні повечеряла зі мною. Вона - моя нова асистентка, і ми проводитимемо кожен день разом. Тому я не бачу жодних перешкод тому, щоб пізнати її хоч трохи краще.

- Немає ніяких перешкод, - погодився містер Гопнік.

- Татку...

- Перешкод немає, Таб. Іларіє, будь ласка, накрій стіл на чотирьох. Дякую.

Іларія розширила очі. Вона поглянула на мене, гнівно стиснувши губи, немов уся ця пародія на ієрархію - моїх рук справа, а потім рушила до ідальні й почала рішуче стукати та дзвеніти столовим приладдям. Агнес тихо видихнула й відкинула волосся з обличчя. А потім змовницьки всміхнулася, крадькома зиркнувши на мене.

- Ну, що, ходімо за стіл, - мовив містер Гопнік приблизно через хвилину. - Луїзо, може, ти вип'єш із нами?

Це була не вечеря, а мовчазне, болісне жакіття. У мене вселяли благоговійний страх величезний стіл із червоного дерева, срібні столові прибори та кришталеві келихи, недоречні для моєї уніформи. Містер Гопнік здебільшого мовчав та двічі виходив, щоб відповісти на робочі дзвінки. Увага Табіти була зосереджена на айфоні, поки дівчина демонстративно ігнорувала всіх інших, а Іларія подала курку в соусі з червоного вина та спецій із таким обличчям, як сказала б моя мама, немов її вісьлюк ударив. Можливо, лише я чула той грюкіт, із яким переді мною поставили тарілку, а також невдоволене фиркання Іларії.

Агнес майже не торкалася своєї тарілки. Вона сиділа навпроти мене та, час од часу зиркаючи на чоловіка, грайливо балакала зі мною, немов я - її нова найкраща подруга.

- Отже, це ти вперше у Нью-Йорку, - мовила вона. - Де ще ти була?

- Гм... мало де. Я пізно почала подорожувати. Декілька років тому я була в Європі, а до того... Маврикій. І Швейцарія.

- Америка геть інакша. Кожен штат відрізняється від іншого, особливо для нас, європейців. Я відвідала лише декілька, із Леонардом, але таке відчуття, немов усе це різні країни. Тобі тут подобається?

- Дуже подобається! Я маю намір скористатися кожною можливістю, що запропонує мені Нью-Йорк.

- Дуже схоже на тебе, Агнес, - солодко прошебетала Табіта. Агнес проігнорувала дівчину, не зводячи з мене очей. Вони були гіпноотично чарівні, мигдалеподібні. Мені двічі довелося нагадувати собі закрити рота, втупившись на неї.

– Розкажи мені про свою родину. У тебе є брати? Сестри? Я старанно описала свою родину, та врешті-решт зрозуміла, що це скоріш звучить як розповідь про Волтонів, а не про Аддамів.

– А твоя сестра тепер мешкає у твоїй квартирі в Лондоні? Із сином? Вона приїде відвідати тебе? А твої батьки? Вони сумуватимуть за тобою?

Я пригадала, що тато сказав мені на прощання: «Не поспішай повертатися, Лу! Ми зробимо джакузі з твоєї старої спальні!»

– Ой, так. Дуже сумуватимуть.

– Моя мати плакала перші два тижні, коли я поїхала з Кракова. А в тебе є хлопець?

– Так. Його звати Сем. Він фельдшер.

– Фельдшер! Як лікар? Як мило. Будь ласка, покажи мені його фотографію. Я люблю фотографії.

Я дістала телефон із кишені й відшукала свою улюблену фотографію Сема, де він сидить на моїй терасі у своїй темно-зеленій уніформі. Він тільки-но повернувся з роботи і, тримаючи чашку чаю у руці, усміхається мені. За його спиною сідало сонце, тож тепер, дивлячись на фотографію, я добре пам'ятала, що саме відчувала в той момент, коли мій чай стигнув біля мене, а Сем терпляче чекав, поки я зроблю достатньо фотографій.

– Такий красунчик! Він також приїде до Нью-Йорка?

– Гм, ні. Він будує будинок, тож зараз це було б трохи складно. До того ж він іще й працює.

Очі Агнес розширилися.

– Але він має відвідати тебе! Ви не можете жити у різних країнах! Як можна любити чоловіка, якщо він не поруч? Я без Леонарда геть не можу. Я навіть не люблю, коли він іде у дводенні відрядження.

– Так, здається, ти намагаєшся подбати про те, щоб завжди бути більш-менш поруч, – мовила Табіта.

Містер Гопнік відвів погляд від тарілки, зиркнув спочатку на дружину, а потім – на дочку, але промовчав.

– І все ж, – мовила Агнес, розправляючи серветку на колінах, – Лондон не так уже й далеко. А любов – це любов. Чи не так, Леонарде?

– Саме так, – погодився він, і його обличчя ненадовго пом'якшало від її усмішки. Агнес простягнула руку й погладила руку чоловіка, і я відвела очі до своєї тарілки.

У кімнаті повисла тиша.

– Узагалі-то, гадаю, я поїду додому. Щось мене нудить. – Табіта гучно відсунула стілець і кинула серветку на тарілку, і білий льон умить просочився червоним винним соусом. Мені довелося побороти в собі бажання врятувати серветку. Вона підвелася й поцілувала батька у щоку. Він простягнув вільну руку й ніжно взяв руку дівчини.

– Поговоримо протягом тижня, татку.

Вона обернулася.

– Луїзо... Агнес.

Тоді коротко кивнула і вийшла з кімнати.

Агнес провела її поглядом. Мені здалося, що вона пробурмотіла щось собі під ніс, але Іларія почала збирати тарілки з таким гуркотом, що важко було розібрати слова.

Коли Табіта пішла, схоже, увесь бойовий дух покинув тіло Агнес. Вона немов зів'яла в своєму кріслі, її плечі раптом похилилися, а ключіці випнулися вперед, коли жінка опустила на них голову. І підвелася.

– Гадаю, мені час повертатися до своєї кімнати. Дуже дякую за вечерю. Було дуже смачно.

Ніхто не став сперечатися. Рука містера Гопніка відпочивала на столі з червоного дерева, а пальці гладили руку дружини.

– Побачимося вранці, Луїзо, – мовив він, не дивлячись на мене. Агнес похмуро дивилася на нього. Я вийшла з ідальні та пришвидшила крок, ідучи повз кухню, щоб уявним кинджалом, котрі жбурляє в мене Іларія, не вдалося влучити.

Приблизно через годину мені надійшло повідомлення від Натана. Він пив пиво з друзями в Брукліні.

«Чув, тобі довелося пройти хрещення вогнем. Як відчуваєшся?»

У мене не було сил на дотепну відповідь. А також на те, щоб запитати, звідки він про це дізнався.

«Скоро стане легше, варто лишень звикнути до них. Обіцяю».

«Побачимося вранці», – відповіла я. На секунду я злякалася – на що я тільки-но підписалася? – але тоді опанувала себе й нарешті заснула.

Цієї ночі мені наснився Вілл. Він снівся мені дуже рідко – раніше це мене засмучувало, адже я сумувала так сильно, що інколи здавалося, ніби хтось пробив діру просто у мене в грудях. І взагалі припинив снитися, коли я зустріла Сема. Але ось знову він явився мені на світанку, немов живий. Він сидів на задньому сидінні свого шикарного чорного лімузина, як у містера Гопніка, і я бачила його на другому боці вулиці. Я відчула полегшення від того, що він і досі живий, але інстинктивно знала, що маю завадити йому зробити те, що він збирався зробити. Моею роботою було зупинити його. Але кожного разу, коли я намагалася перетнути вулицю, переді мною з'являвся новий потік автомобілів, котрі гарчали так голосно, що мені не вдалося ані докричатися, ані дістатися до нього. Він сидів, такий далекий, зі своєю гладкою карамельною шкірою, ледь помітною усмішкою на губах, що промовляють щось водієві. В останній момент він помітив мене – його очі трохи розширилися, – і я прокинулася, спітнівши й заплутавшись ногами в ковдрі.

3

Від: BusyBee@gmail.com

Кому: Samfielding1@gmail.com

Пишу похапцем – у місіс Г. зараз урок гри на піаніно, – але я намагатимуся писати тобі листи кожного дня, щоб принаймні відчувати, ніби ми спілкуємося. Я сумую за тобою. Будь ласка, напиши мені у відповідь. Я знаю, що ти ненавидиш електронні листи, але зроби це заради мене. Будь лаааааска. (Уяви мої цуценячі очі.) Але ж це не справжні ЛИСТИ!

Люблю тебе, Луїза
Цілую

– Ну, доброго ранку!

Уперши руки у боки, переді мною стояв величезний афроамериканець у спандексі. Я завмерла на порозі кухні у своїй футболці та самих лише трусах. Кліпаючи очима, я намагалася зрозуміти, чи це мені сниться.

– Ви, мабуть, міс Луїза?

Він схопив мою руку своєю величезною долонею і став її трусити з таким ентузіазмом, що я мимоволі підстрибнула на місці. Я поглянула на годинник. І справді шоста п'ятнадцять.

– Я Джордж. Тренер місіс Гопнік. Я чув, ви підете з нами. Не можу дочекатися!

Я одразу ж прокинулася від неспокійних заплутаних снів, які на автопілоті вели мене коридором, – зомбі, що шукає кофеїн.

– Гаразд, Луізо! Треба більше пити! Чоловік підхопив дві пляшки води та зник у коридорі, легко підстрибуючи на ходу.

Я налила собі кави, коли до кухні увійшов Натан, уже одягнений. Від нього пахло лосьйоном після гоління. Він поглянув на мої голі ноги.

– Я тільки-но зустріла Джорджа, – мовила я.

– Він навчить тебе всього, що стосується сідниць. У тебе ж є кросівки?

– Ха! – Я зробила ковток своєї кави, але Натан чекав на відповідь. – Натане, ніхто не попереджав мене про спорт. З мене поганий бігун. Я маю на увазі, я – суцільний антиспорт, типовий мешканець дивана. Ти й сам це знаєш. – Натан налив собі кави й додав води до кавоварки. – До того ж цього року я впала з будинку. Пам'ятаєш? Я вже ніколи не буду такою, як колись.

Це тепер я жартую з цього, але тоді, коли я, горюючи за Віллом, упала п'яна з парасюти свого лондонського будинку, було геть не до сміху. Лише біль у стегні не дає забути про це.

– Все буде гаразд. До того ж ти асистентка місіс Г. Це твоя робота – завжди бути поруч, приятелько. Якщо їй захочеться побігати, ти бігатимеш за компанію. – Він ковтнув кави. – Отож припини цю паніку. Тобі сподобається. Вже через декілька тижнів будеш сильніша за самого Джорджа. Тут усі займаються спортом.

– Але ж зараз шоста п'ятнадцять.

– Містер Гопнік прокидається о п'ятій. Ми тільки-но завершили його заняття. А от місіс Г. любить поспати довше.

– Тож коли ми біжимо?

– О шостій сорок. Вони чекатимуть на тебе у вестибюлі. Ще побачимося! – Він помахав рукою й пішов.

Агнес, звісно, була однією з тих жінок, котрі вранці виглядають ідеально: чиста шкіра, трохи сонне обличчя, але це навіть сексуально. Її волосся вільно лежало у хвості, а топ та штани для бігу робили з неї типову супермодель у неробочий час. Вона галопом спустилася до вестибюля, немов скаковий кінь у темних окулярах, і підвела елегантну руку в привітанні,

немов було ще зарано для розмов. У мене ж із собою була лише одна пара шортів та футболка, у котрій я виглядала немов пухкий різнороб. Я геть не встигла поголити пахви, тож щільно притиснула лікті до боків.

– Доброго ранку, місіс Г.!

Джордж завзято простягнув Агнес пляшку води.

– Усі готові?

Вона кивнула.

– Ви готові, міс Луізо? Сьогодні біжимо лишень шість із половиною кілометрів. Місіс Г. хоче приділити більше уваги вправам для пресу. Ви ж розім'ялися?

– Гм, я...

У мене не було ані пляшки, ані води. Проте ми рушили.

Я й раніше чула вислів «взятися за діло», але, як виявилось, до Джорджа я по-справжньому не розуміла, що він означає. Він рушив коридором зі швидкістю, як мені здалося, шістдесят п'ять кілометрів на годину, і коли я думала, що ми от-от зупинимось біля ліфта, він відчинив двері, що ведуть до сходів, і ринув назустріч першому поверхові. Минуючи Ашока, я встигла вловити лишень його невиразне привітання.

Я б помолилася, та рання година завадила мені пригадати потрібні слова. Я ледве пленталася позаду цих двох скакунів, для котрих біг був радше розвагою, аніж катуванням. Мої коротенькі кроки ніяк не встигали за їхніми, а кістки струшувалися кожного разу, як підошви торкалися землі. Крім усього цього, ухиляючись, мені доводилося вибачатися перед кожним камікадзе-пішоходом, що траплявся мені на шляху. Мій колишній, Патрік, любляв бігати. Це ніби капуста грюньоль – одна з таких речей, котрі точно існують, можливо навіть корисні для здоров'я, але, відверто кажучи, не варті того, щоб витрачати на них своє життя.

«Ну ж бо, ти можеш!» – благала я себе. «Це саме той момент, щоб не здаватися! Так! Ти бігаєш у самому Нью-Йорку! Це нове життя!» Декілька кроків і справді здалися мені легкими. Але тоді машини рушили суцільним потоком, світлофор спалахнув червоним, і ми зупинилися на тротуарі. Джордж та Агнес легко підстрибували на місці, а я просто намагалася дихати позаду. Опинившись на протилежному боці дороги, ми рушили до Центрального парку. Звуки машин поступово стихли, і ми опинилися в зеленому оазисі, що називають серцем міста.

Пробігши лише півтора кілометра, я вже зрозуміла, що це була погана ідея. Хоч я скоріш ішла, аніж бігла, мої груди судомно здіймалися від задишки, а стегно протестувало болем. Найбільшою відстанню, яку я пробігла за останні роки, були десять метрів до автобуса, на котрий я навіть не встигла. Я підвела очі й побачила Джорджа та Агнес, які ще й розмовляли під час бігу. Я не могла дихати, а ці двоє ще й балакали.

Я пригадала батькового приятеля, в якого стався серцевий напад, поки він бігав. Тато завжди приводив це як наочний приклад того, що спорт – це небезпечно. Може, треба було попередити про свої травми? А що, як я от-от викашляю легеню просто посеред парку?

– У вас усе гаразд, міс Луїзо?

Джордж розвернувся до мене й позадкував бігом.

– Відмінно! – Я усміхнулася й підвела великі пальці догори. Я завжди мріяла побачити Центральний парк. Але ж не так!

Цікаво, що б сталося, якби я просто впала та померла у свій перший робочий день. Як би вони доставили моє тіло додому? Я ухилилася, щоб не зіштовхнутися з жінкою та трьома близнюками у візочку, який вона везла. «Благаю, Боже, – я поглянула на двох людей, що з легкістю бігли переді мною. – Коли ж хтось із вас уже впаде? Не обов'язково ламати ногу, можна просто розтягнути м'яз. Словом, щось таке, що болить лише добу та лікується шляхом лежання на дивані, піднявши ногу догори, та переглядом телевізора».

Я відчула, що відстань між нами все більше і я нічогоісінько не можу з цим удіяти. Ну що це за парк такий, із пагорбами? Містер Гопнік розлютився б, якби побачив, що я не супроводжую його дружину. І сама Агнес, мабуть, зрозуміє, що я просто дурна опецькувата англійка і геть ніякий не союзник. А мені на заміну знайде когось стрункого та гарного, хто краще розуміється на спортивному стилі.

Саме в цей момент мене перегнав якийсь старий. Він поглянув на мене, тоді зиркнув на свій фітнес-трекер і підстрибом побіг далі, слухаючи щось у навушниках. Йому було близько сімдесяти п'яти років.

«Ой, ну годі вже». Я провела його поглядом і тоді помітила кінний екіпаж. Я прискорилася й підбігла до конюха.

– Гей! Гей! Я можу попрохати вас підвезти мене до он тих бігунів?

– Яких бігунів?

Я вказала на крихітні фігурки вдалині. Він подивився на них, а потім знизав плечима. Я вилізла на карету й сіла позаду нього, поки він легким рухом поводів переконав коня рушити у потрібному напрямку. Таку поїздку навряд чи назвеш типовою для Нью-Йорка. Ми наблизилися до цілі, і я поплескала його по плечу, щоб вийти. Ми проїхали десь менше чотирьохсот метрів, проте я майже їх наздогнала. Я насилу зістрибнула вниз.

– Сорок баксів, – заявив конюх.

– Що?

– Сорок баксів.

– Але ми й півкілометра не проїхали!

– Леді, такі у нас ціни.

Вони й досі про щось спілкувалися. Я дістала дві банкноти по двадцять доларів із задньої кишені та жбурнула їх у чоловіка, а потім сховалася за каретою й продовжила бігти саме в той момент, коли Джордж обернувся та побачив мене. Я знов підвела великі пальці догори, немов увесь цей час бігла позаду.

Чоловік нарешті зглянувся наді мною. Він помітив, як я куль-гаю, і підбіг ближче, поки Агнес розтягувала м'язи, розставивши довжелезні ноги, немов неймовірно гнучкий фламінго.

– Міс Луізо! У вас усе гаразд?

Принаймні мені здалося, що це Джордж. Я більше нічого не бачила, мої очі заливав піт. Я зупинилася та, спершись руками на коліна, спробувала перевести дух.

– У вас якісь проблеми? Щось ви трохи почервоніли.

– Трохи... заіржавіла, – зойкнула я. – Проблема... зі стегном.

– Ви зазнали травми? Треба було сказати!

– Я не хотіла... нічого пропустити! – мовила я, витираючи очі руками. Чудово, тепер вони печуть.

– Де саме болить?

– Ліве стегно. Перелом. Вісім місяців тому.

Він узявся за мое стегно й повернув мою ногу вперед і назад, щоб відчути, як вона рухається. Я щосили намагалася не скривитися.

– Знаєте що, гадаю, на сьогодні з вас досить.

– Але я...

– Ні, розвертайтеся, міс Луізо.

– Ой, ну якщо ви наполягаєте. Яке розчарування.

– Зустрінемося з вами вдома. – Він так енергійно поплескав мене по спині, що я ледь не впала обличчям на землю. А тоді, радісно помахавши на прощання, вони побігли далі.

– Ну як вам, міс Луізо? – запитав Ашок, коли я пришкандибала через сорок п'ять хвилин. Виявилося, у Центральному парку не так уже й важко загубитися.

Я зупинилася, щоб відліпити просякнуту потом футболку від спини.

– Неймовірно. Обожаю.

Увійшовши до квартири, я виявила, що Джордж та Агнес повернулися додому раніше за мене на цілих двадцять хвилин.

Містер Гопнік казав, що Агнес має дуже щільний графік. Враховуючи те, що його дружина не працює та не виховує нащадків, вона – найбільш зайнята людина з тих, кого я зустрічала. Після того, як Джордж пішов, мені дали півгодини на сніданок (на Агнес чекав накритий стіл з омлетом із самих лише яєчних білків, а також якісь ягоди та срібний кухлик із кавою; а я з'їла мафін, що залишив для мене Натан у кухні для персоналу). Після цього ми провели півгодини у кабінеті містера Гопніка, поки його асистент, Майкл, випишував усі заходи, які Агнес відвідуватиме цього тижня.

Офіс містера Гопніка був взірцем типової маскулінності: усі поверхні виконані з темного дерева, а полиці завантажені книжками. Ми сиділи у м'яких кріслах навколо журнального столика. Позаду нас, на величезному письмовому столі містера Гопніка, стояв ледь не десяток телефонів та блокнотів. Періодично Майкл благав Іларію принести йому ще кави, і вона піддавалася, усміхаючись лише йому.

Ми обговорили зміст промови для зустрічі щодо благодійної організації Гопніків, благодійну вечерю в середу, поминальний обід і фуршет у четвер, виставку, а також концерт у Метрополітен-опері в Лінкольн-центрі у п'ятницю.

– Спокійний тиждень, – мовив Майкл, не відриваючи очей від айпеда.

Сьогоднішні плани Агнес включали візит до перукаря о десятій (три рази на тиждень), відвідини дантиста (планове чищення), обід із колишньою колегою, а також зустріч із декоратором інтер'єру. О четвертій у неї запланований урок гри на фортепіано (двічі на тиждень), велотренажер о п'ятій тридцять, а потім вечеря з містером Гопніком наодинці у ресторані в центрі міста. Я буду вільна о шостій тридцять вечора.

Здавалося, Агнес була цілком задоволена планом на день. А може, річ лише у пробіжці. Вона переодягнулася в сині джинси та білу сорочку, під якою ховався величезний кулон із діамантом. Довкола жінки витала стримана хмарка дорогих парфумів.

– Схоже, усе правильно, – мовила вона. – Добре. Я маю зробити декілька дзвінків.

Здавалося, вона вирішила, що я знаю, де шукати її після того.

– Якщо є сумніви, просто чекай на неї в коридорі, – прошепотів Майкл, коли вона пішла. Він усміхнувся, на мить забувши про свою професійну маску. – Коли я тільки починав, я й гадки не мав, де їх шукати. Наше з тобою

завдання – це бути поруч у найпотрібніший момент. Але водночас не переслідувати їх до вбиральні.

Як мені здалося, він був лише трохи старший за мене, але виглядав так, наче народився привабливим, із витонченим смаком та в начищених до блиску черевиках. У мене склалося таке враження, ніби усі у Нью-Йорку, окрім мене, були саме такими.

– Ти довго тут працюєш?

– Трохи більше року. Їм довелося розпрощатися зі своїм старим секретарем, бо... – Він зніяковіло замовк. – Ну, новий старт і все таке. А потім, через деякий час, вони вирішили, що їм замало лише одного асистента на двох. Ось для чого ти й потрібна. Тож привіт! – Чоловік простягнув мені руку.

Я потиснула її.

– Тобі тут подобається?

– Дуже. Я навіть не знаю, хто з них мені більше подобається. – Він широко всміхнувся: – Він дуже розумний. І такий привабливий. А вона просто лялечка.

– Ти з ними бігаєш?

– Біг? Ти знущаєшся? – Він здригнувся. – Це не для мене. Хоча, якби з Натаном... О, Боже мій. Із ним би я попотів. Хіба він не красунчик? Він запропонував мені промасувати плече, і я миттєво закохався. І як тобі вдалося стільки з ним пропрацювати і не накинута на ці смачненькі австралійські кісточки?

– Я...

– Не відповідай. Якщо це все ж сталося, я не хочу про це знати. Ми маємо залишатися друзями. Так. Я маю спуститися на Волл-стрит.

Чоловік вручив мені кредитку («Про всяк випадок – вона завжди забуває свою. Все одно він за все платить») та електронний планшет і показав, як установити PIN-код.

– Тут є всі контактні номери, які можуть тобі знадобитися. А також усе, що стосується календаря, – мовив він, прокручуючи сторінку на екрані вказівним пальцем. – Кожна людина позначена своїм кольором: містер Гопнік – синім, місіс Гопнік – червоним, а Табіта – жовтим. Ми більш не ведемо її розклад, бо вона живе далеко від дому, але все одно корисно знати заздалегідь, коли вона може бути тут, а також про всі сімейні зобов'язання, такі як зустрічі довірених осіб або ж членів благодійного фонду. Ти повинна завжди перевіряти електронну пошту, щоб слідкувати за будь-якими змінами в розкладі. Обов'язково перевіряй усе двічі. Помилки в розкладі – єдина річ, яка гарантовано зводить його з розуму.

– Гаразд.

– Кожного ранку ти повинна продивлятися її пошту, щоб зрозуміти, що саме вона хоче робити цього дня. Я ж перевірятиму разом із тобою, бо іноді вона від чогось відмовляється, а він бере це на себе. Тому нічого не викидай. Зберігай листи у двох стосах.

– Скільки ж запрошень їм надходить кожного дня?

– О, ти навіть не уявляєш. Гопніки – надзвичайно важливі люди. Це означає, що їх запрошують на всі можливі заходи, а відвідують вони лише крихітний відсоток від усього. Після них ідуть ті, кого запрошують лише на половину заходів і хто відвідує сто відсотків від усього.

– А після цих хто?

– Непрохані гості. Ті, хто рветься навіть на відкриття фургону з буріто. Але й їх можна зустріти на світських заходах. – Він зітхнув. – Суцільний сором.

Я продивилася сторінку розкладу, зокрема на цей тиждень, і жахнулася, побачивши райдужне місиво кольорів. Я спробувала приховати свою внутрішню паніку.

– Що означає коричневий колір?

– Це розклад Фелікса. Це кіт.

– Навіть у kota є свій розклад?

– Це лише відвідування грумерів, ветеринарів, стоматологів-гігієністів і таке інше. Ох, ні, цього тижня в нього ще зустріч із фахівцем з поведінки. Мабуть, знов напаскудив там, де не можна.

– А фіолетовий?

Майкл перейшов на шепіт.

– Колишня місіс Гопнік. Якщо бачиш фіолетову клітинку поряд із заходом, то це означає, що вона також буде присутня. – Здавалося, він збирався щось додати, але раптово задзвонив телефон.

– Так, містере Гопнік... Так. Звісно. Так, буде зроблено. Зараз підійду.

Чоловік поклав телефон до сумки.

– Гаразд. Мені час іти. Ласкаво просимо в команду!

– Скільки нас тут? – запитала я, але він уже вибігав із приміщення, прихопивши з собою пальто.

– Через два тижні на тебе чекає фіолетова клітинка. Гаразд? Я тобі напишу. І вдягай звичайний одяг, коли виходиш на вулицю! Бо виглядаєш так, немов працюєш у «Гоул Фудз».

День минув як у тумані. Через двадцять хвилин ми вийшли з дому й сіли в машину, що відвезла нас до розкішного салону за декілька кварталів. Я відчайдушно намагалася виглядати немов людина, що все своє життя провела у величезному чорному автомобілеві з кремовим шкіряним салоном. Я сиділа у куточку, поки жінка з дивною зачіскою «під лінійку» мила та вкладала волосся Агнес. А через годину машина відвезла нас до стоматологічної клініки, де я знов сиділа в залі очікування. Місця, котрі мені довелося відвідати, були однаково тихими та вишуканими, а також неймовірно далекими від божевільня на вулицях шаленого міста. Я вдягла одне з моїх найбільш адекватних убрань – синю блузу з якорями, а також смугасту спідницю-олівець, та щодо цього хвилюватися не довелося: все одно я була невидимкою. Немов у мене на лобі було написано: «ПРИСЛУГА». Я почала помічати й інших асистентів, що блукали довкола, дивлячись у телефони, сновигали із чистою білизною з хімчистки або ж із кавою у картонних підставках. Я задумалася, чи не маю я запропонувати каву Агнес, або ж можна просто викреслювати пункти зі списку. Більшу частину часу я не зовсім розуміла, навіщо я там потрібна. Усе й без мене працювало, як годинник. Здавалося, я була просто людиною-бронезилетом, що захищає Агнес від навколишнього світу.

Тим часом жінка відволіклася від телефонної розмови польською для того, щоб попрохати мене зробити замітку на планшеті:

– Треба запитати в Майкла, чи сірий костюм Леонарда випраний. І, можливо, зателефонувати місіс Левицькі щодо моєї сукні від «Жіванші» – здається, я трохи схудла з тих пір, як востаннє її вдягала. Може, її вдасться вшити.

Вона пірнула до своєї величезної сумки від «Прада», дістала пластикову смужку таблеток і кинула дві до рота.

– Води!

Я огледілася і знайшла пляшку в кишені в оббивці дверей. Відкрутивши кришку, я дала воду жінці. Машина зупинилася.

– Дякую.

Водій – чоловік середніх років із густим темним волоссям і щоками, що підскакували при ходьбі, – вийшов, щоб відчинити перед нею двері. Коли вона зникла у ресторані, привітавши швейцара, немов старого друга, я хотіла вийти за нею, але водій захряснув двері. Я залишилася на задньому сидінні.

Я просто сиділа, гадаючи, що ж мені робити тепер.

Перевірила телефон. Визирнула у вікно, мріючи про яку-небудь сендвічну. Постукала ногою. Нарешті я пірнула уперед, до передніх сидінь.

– Мій тато залишав нас із сестрою в машині, коли сам ішов до пабу. Він приносив нам кока-колу, а також пачку маринованої цибулі «Монстер Манч», і це заспокоювало нас на цілих три години. – Я пальцями постукала по коліну.
– У наш час за це можна потрапити до в'язниці за жорстоке поводження з

дітьми. Але зауважте, що «Монстер Манч» була нашим абсолютним фаворитом. Ми увесь тиждень чекали на цей день.

Водій промовчав.

Я нахилилася трохи далі, щоб мое обличчя було лише у дюймі від нього.

– Отже. Як довго це може тривати?

– Скільки триватиме, стільки й триватиме. – Він зиркнув на мене у дзеркалі, але миттєво відвів погляд.

– І ви завжди просто чекаєте тут?

– Це моя робота.

Я посиділа з хвилику, а потім поклату руку на переднє сидіння.

– Я Луїза. Нова асистентка місіс Гопнік.

– Приємно познайомитися.

Він навіть не обернувся. Це були останні слова, що я почула від нього. Він устромив диск до стереосистеми.

– Estoy perdido[6 – Я загубився (ісп.)], – мовила жінка іспанською. – Do`nde esta` el ba~o?[7 – Де ванна кімната? (ісп.)]

– Ес-ТОЙ- пер-ДІ-до. ДОН-де ес-ТА ель БА-ньо, – повторив водій.

– ?Cua`nto cuesta?[8 – Скільки коштує? (ісп.)]

– КуАН-то КУЕС-та, – пролунала його відповідь.

Наступну годину я провела, сидячи у машині та витріщаючись у айпед. Хоч я й намагалася не слухати лінгвістичні вправи водія, мені все одно здавалося, що я маю займатися чимсь більш корисним. Я написала Майклові на електронну пошту, але він просто відповів:

«Це твоя обідня перерва, люба. Смачного! Цьомаю!»

Я не стала казати йому, що в мене немає з собою їжі. У розігрітому автомобілі мене поступово почала накривати хвиля втоми та знесилення. Я сперлася головою на вікно, подумки переконуючи себе в тому, що це нормально – почуватися ніяково у новому середовищі. До всього доводиться звикати. Особливо коли тебе силою вибивають із твоєї зони комфорту. Ніби здалеку долинув до мене останній лист Вілла. А потім нічого.

Я здригнулася і прокинулася, коли двері відчинилися. До машини залізла Агнес, її обличчя було білим, а щелепи міцно стиснуті.

– Усе гаразд? – запитала я, випроставшись у кріслі.

Ми рушили мовчки, повітря раптом стало густим та важким від напруження.

Вона обернулася до мене. Я схопила пляшку води й простягла її жінці.

– У тебе є цигарки?

– Гм... Ні.

– Геррі, в тебе є цигарки?

– Ні, мадам. Але можна купити.

Я помітила, як у неї тремтить рука. Вона полізла в сумку, дістала невеличку пляшечку з пігулками, і я передала їй воду. Жінка зробила декілька ковтків, і я помітила сльози на її очах. Ми зупинилися біля аптеки, і я усвідомила, що повинна вийти з автомобіля.

– Які? Я маю на увазі, якої марки?

– «Мальборо лайтс», – відповіла жінка й потерла очі.

Я вискочила – ну, скоріш вилізла, бо мої ноги й досі здригалися в судамах після ранкової пробіжки, – й купила пачку, думаючи про те, як усе-таки дивно купувати цигарки в аптеці. Повернувшись до машини, я почула, як вона волає на когось польською по телефону. Вона завершила дзвінок, відчинила вікно та запалила цигарку, глибоко затягнувшись. Агнес запропонувала й мені. Я похитала головою.

– Не кажи Леонарду, – мовила вона, і її обличчя пом'якшилося. – Він ненавидить цигарки.

Ми просто сиділи мовчки, поки жінка палила цигарку короткими гнівними вдихами й видихами – мені аж стало боязко за її легені. Тоді вона загасила недопалок, стиснувши губи у внутрішній люті, й махнула рукою у бік Геррі.

Поки Агнес училася музикувати, я ненадовго залишилася наодинці зі своїми девайсами. Повернувшись до своєї кімнати, я поборолася в собі бажання впасти на ліжко, бо тоді я більше не піднялася б. Натомість я сіла за маленький письмовий стіл, написала Семові листа та зазирнула до календаря, переглянувши плани на наступні декілька днів.

Раптом я почула музику, що відлунням грала у квартирі, – щось мелодійне та прекрасне. Я завмерла, щоб послухати цей чарівний звук; і як людський розум може створити щось настільки геніальне? Я заплющила очі, дозволивши звуку протікати крізь мене. Я пригадала той вечір із Віллом, коли він зводив мене на мій перший концерт, коли він примусив мене розкрити очі та вперше побачити світ. Наскільки ж усе-таки жива музика більш об'ємна за

музику в записі – вона приховує в собі щось глибоке й незбагненне! Гра Агнес на фортепіано виходила з якоїсь далекої частини її свідомості, котра не мала жодного стосунку до зовнішнього світу; це було щось уразливе й ніжне. Я мимоволі відзначила, що йому б також сподобалося. Дуже сподобалося б. Саме в той момент, коли мелодія перетворилася на дещо справді магічне, Іларія увімкнула пілосос, заглушивши звук неблаганним машинним ревом та гуркотом. Гра припинилася.

У мене загудів телефон.

«Прошу, скажи їй вимкнути пілосос!»

Я піднялася з ліжка й пішла на пошуки Іларії, котра, схилившись над машиною, завзято пілососила підлогу просто біля студії Агнес. Я проковтнула слину. В Іларії було дещо таке, що відштовхувало, примушувало вагатися, перш ніж звернутися до жінки, незважаючи навіть на те, що вона була єдиною людиною, нижчою за мене в радіусі декількох кілометрів.

– Іларіє, – почала я. Вона не зупинялася. – Іларіє! – Я стояла перед нею доти, доки їй не набридло мене ігнорувати. Вона вдарила ногою по кнопці й сердито зиркнула на мене. – Місіс Гопнік запитала, чи не могли б ви пропілососити як-небудь іншого разу. Вона не чує музику.

– І коли, на її думку, я повинна прибирати цю квартиру?

Іларія плюнула, досить голосно, щоб це було чути по той бік дверей.

– Гм... можливо, у будь-який інший момент протягом дня, окрім цих сорока хвилин?

Вона висмикнула вилку з розетки та з торохтінням потягла за собою пілосос. Жінка подивилася на мене з такою люттю, що я ледь не відсахнулася. Настала коротка тиша, і врешті-решт знов заграла музика.

Коли за двадцять хвилин після того з кімнати вийшла Агнес, вона скося зиркнула на мене й усміхнулася.

Перший тиждень роботи просувався ривками, як і перший день. Я просто чекала на сигнали від Агнес, так само, як колись мама придивлялася за нашим старим собакою, коли бідолашний страждав на нетримання сечі. Може, їй треба вивести на прогулянку? Що вона хоче? Де мені на неї чекати? Я щоранку бігала з Агнес та Джорджем, відстаючи на півтора кілометра, махаючи їм здалека та киваючи на своє стегно. Скільки ж часу я змарнувала, сидючи у вестибюлі та пильно дивлячись у свій айпед кожного разу, коли хтось проходив повз мене, аби тільки створити оману бурхливої діяльності.

Кожного дня до мене підходив Майкл і пошепки інструктував з того чи іншого питання. Здавалося, усе його життя проходило в бігах між квартирою, офісом містера Гопніка на Воллстрит, із двома телефонами в одній руці, речами з

хімчистки на плечі та кавою в другій руці. Хоча чоловік завжди чарівно усміхався, я й гадки не мала, чи взагалі подобаюся йому.

Із Натаном я зустрічалася геть рідко. Здавалося, він не тільки працював, а й жив за графіком містера Гопніка. Іноді він працював і о п'ятій ранку, і о сьомій вечора – цілодобово, коли це знадобиться.

– Я тут працюю не просто так, – пояснював Натан. – Я працюю тут, бо здатен на те, на що не здатні інші.

Іноді він зникав надовго, а потім я дізнавалася, що вони з містером Гопніком за ніч злітали кудись до Сан-Франциско або ж Чикаго. Містер Гопнік страждав на таку форму артриту, котра потребувала постійного нагляду, тому вони з Натаном займалися плаванням та спортом по декілька разів на день, щоб дотримуватися правильного режиму дня.

Окрім Натана та Джорджа, тренера, котрий приходив кожного ранку, іншими постійними відвідувачами апартаментів були:

Прибиральники. Як з'ясувалося, існувала певна різниця між Іларією (домогосподаркою) та іншими прибиральниками. Двічі на тиждень до квартири навідувалася команда з трьох жінок і одного чоловіка, що начищали до блиску кожен куточок. Вони ніколи не розмовляли, тільки тихенько радилися одне з одним стосовно робочих питань. У кожного з них було по величезному ящику екологічно чистих засобів для прибирання, а через три години усі вони йшли геть, поки Іларія кривила ніс, нюхаючи повітря, та несхвально перепротирала плінтуси.

Флорист, котрого привозив фургон щопонеділка, розставляв по всій квартирі гігантські вази з ідеальними букетами. Декілька ваз були настільки великими, що їх довелося нести аж двом чоловікам. Вони обов'язково знімали взуття на вході.

Садівник. Так, дійсно. Коли я вперше почула це, у мене ледь не сталась істерика («Ви взагалі усвідомлюєте, що ми на другому поверсі?»), але потім я зрозуміла, що довгі балкони в задній частині будівлі заставлені горщиками з маленькими деревцями та квітами, котрі також треба поливати й доглядати. Балкон і справді виглядав просто чудово, але, окрім мене, туди геть ніхто не виходив.

Фахівець із поведінки домашніх тварин. Крихітна, схожа на пташку, японка з'являлася о десятій ранку кожної п'ятниці, майже годину спостерігала за Феліксом здалека, потім оглядала його їжу, його туалетний лоток, місця, де він спав, опитувала Іларію на предмет його поведінки, а потім давала поради щодо іграшок та кігтеточки для нього. Фелікс не звертав на неї жодної уваги, кіт лише спав та вилизувався – максимум, на який він здатен.

Команда постачальників їжі приїжджала двічі на тиждень: під наглядом Іларії вони розвантажували величезні зелені скрині з продуктами. Одного дня мені на очі потрапив чек: за ці гроші можна було б годувати усю мою родину – а може ще й сусідів – протягом декількох місяців.

І це ще без урахування майстра з манікюру, дерматолога, викладача з фортепіано, людини, що обслуговує та мие автомобілі, майстра, котрий ремонтує несправності в будинку, замінює лампочки та налаштовує кондиціонер. Також до квартири час од часу навідувалася худорлява жінка з яскраво-рудим волоссям та, принісши з собою величезні пакети з одягом, дивилася, як Агнес усе це приміряє.

«Ні. Ні. Ні. Ой, просто ідеально, люба. Дуже мило. А це дуже пасуватиме до тієї сумочки від "Прада", що я показувала тобі минулого тижня. А тепер треба вирішити, що ми вдягнемо на свято».

Крім того, до нас приходив винороб, чоловік, що розвішував картини, а також жінка, яка пере штори, чоловік, котрий шліфує паркетні підлоги у вітальні штучною, схожою на газонокосарку, та багато інших. Із часом я звикла зустрічати незнайомих мені людей. Я навіть не пригадую, щоб протягом перших двох тижнів у квартирі було менше п'яти людей.

Це тільки називалося сімейним будинком. Мені ж більше здавалося, що це просто робочий простір для мене, Натана, Іларії та нескінченної команди підрядників, співробітників і всіх інших, хто сновигав тут із ранку до пізньої ночі. Іноді, після вечері, колеги містера Гопніка переходили до його кабінету, а потім, приблизно через годину, роз'їжджалися по домівках, бурмочучи щось про дзвінки до Вашингтона або Токіо. Здавалося, цей чоловік узагалі ніколи не припиняв працювати, за винятком того часу, що він проводив із Натаном. Навіть під час вечері обидва його телефони лежали на столі з червоного дерева і час од часу дзижчали, немов бджоли в пастці.

Іноді я помічаю, як Агнес посеред дня зачиняється в гардеробній – мабуть, єдиному місці, де можна сховатися, – і тоді думаю: чи буває цій жінці тут затишно хоч колись?

Мабуть, це і є причиною того, чому вони зникають на вихідні. Звісно, якщо в їхній замиській резиденції немає такої кількості персоналу.

– Ні. Це єдине місце, яке їй вдалося відвоювати, – відповів Натан, коли я про це запитала. – Вона сказала йому віддати колишній жінці замиський будинок. А натомість отримала скромне місце біля моря. Три ліжка. Одна ванна кімната. Ніякого персоналу. – Він похитав головою. – Це означає, що й Таб не поїде з ними. А вона не дурна.

– Гей, ти.

Сем був у своїй формі. За моїми розрахунками, він тільки-но завершив зміну. Він провів рукою по волоссю й нахилився вперед, щоб роздивитися

мене краще на піксельному екрані. Відтоді як я поїхала, мене вперто переслідувала одна думка:

«Як ти могла поїхати від цього чоловіка на інший континент?»

– Ти вийшов на роботу?

– Так... – Він зітхнув. – Не найкращий день.

– Чому?

– Донна звільнилася.

Я не могла приховати свій шок. Донна – прямолінійна, смішна, врівноважена – їй, коли він – ян, його голос розсудливості. Їх неможливо уявити одне без одного. – Що? Чому?

– У її батька рак. Агресивний. Невиліковний. Вона хоче побути з ним.

– Ой, Боже. Бідоласна Донна. Бідоласний її батько.

– Так. Це жахливо. До того ж тепер мені доведеться працювати з кимось іншим. Не думаю, що мене поставлять із новачком. Тож я припускаю, що це буде хтось з іншого відділення.

Відтоді, як ми почали зустрічатися, Семові вже двічі призначали зустріч із дисциплінарним комітетом. Я мала певний стосунок до однієї з них, а тому й досі відчувала свою провину.

– Ти сумуватимеш за нею.

– Так.

Він виглядав трохи втомленим. Мені хотілося обійняти його крізь монітор.

– Вона врятувала мене, – мовив він.

Він геть не схильний до різких заяв, але ці три слова прозвучали дуже гостро. Я й досі з жахливою ясністю пам'ятаю ту ніч: рана Сема кровоточить просто на підлогу карети швидкої, а Донна – втілення спокою – лише дає мені чіткі інструкції та робить усе можливе до приїзду інших колег-медиків. Я все ще відчуваю той смак страху, тваринний і металевий, усе ще відчуваю тепло крові Сема на своїх руках. Я здригнулася, намагаючись відігнати від себе страшні спогади. Мені не хотілося, щоб Сема захищав хтось інший. Вони з Донною були справжньою командою. Двоє людей, котрі ніколи одне одного не підведуть і водночас не можуть без нещадних кпин одне з одного.

– Коли вона йде?

– Наступного тижня. Вона отримала особливий дозвіл, враховуючи її сімейні обставини. – Він зітхнув. – Ось так. Гарні новини – твоя мама запросила мене на обід у неділю. Здається, ми їстимемо ростбіф. Ой, а ще твоя сестра попросила мене навідатися до них у квартиру. Не дивися так на мене – вона запитала, чи не можу я відремонтувати радіатори.

– Ну, от і все. Ти в пастці. Моя сім'я схопила тебе, немов венерина мухоловка.

– Без тебе усе це буде дивно.

– Може, мені варто просто повернутися додому.

Він спробував усміхнутися, та в нього не вийшло.

– Що?

– Нічого.

– Продовжуй.

– Я не знаю... Таке відчуття, немов я втратив двох улюблених жінок.

До мого горла підступив клубок. Між нами висів привид третьої жінки – його сестри, яка померла від раку два роки тому.

– Семе, ти не втр...

– Не звертай уваги. Я кажу нісенітницю.

– Я й досі твоя. Просто невеличка розлука, але це ж ненадовго.

Він надув щоки.

– Я не очікував, що мені буде так погано. Я навіть не знаю, радіти мені чи сумувати.

– Усе буде добре. Просто один із тих днів.

Я мовчки дивилася на нього.

– Гаразд. Ось наш план. Спочатку піди нагодуй курей. Бо вони тебе заспокоюють. До того ж природа – це завжди корисно.

Він трохи випростався.

– Що після цього?

– Приготуєш собі соус болоньезе. Той, приготування якого займає цілу вічність, із вином, беконом та всім іншим. Тому що неможливо почуватися погано після чудових спатеті.

– Кури. Соус. Гаразд.

- А потім ти увімкнеш телевизор і знайдеш справді хороший фільм. Щось, на що можна відволіктися. І ніяких реаліті-шоу. Ніяких реклам.

- Вечірня терапія з Луізою Кларк. Мені це подобається.

- А потім, - я замислилася на секунду, - подумаеш про те, що до нашої зустрічі залишилося трохи більше трьох тижнів. А це означає ось що! Тадаа! - Я підняла майку до самої шиї.

Кумедно, що Іларія вирішила зайти до моєї кімнати з чистою білизною саме в цей момент. Вона завмерла як укопана з рушниками у руці й витріщилася на мої голі груди та чоловіче обличчя на екрані. Тоді швидко зачинила двері, бурмочучи щось собі під носа. Я спробувала прикритися.

- Що? - Сем усміхався, намагаючись зазирнути за межі екрана. - Що відбувається?

- Економка, - мовила я, поправляючи свій топ. - О Боже. Сем відкинувся в своєму кріслі. Він щосили реготав, тримаючись рукою за живіт, немов захищаючи свій шрам.

- Ти не розумієш. Вона ненавидить мене.

- А тепер ти ще й Мадам Вебкам. - Він ледь не хрюкав від сміху. - Тепер мое ім'я буде заборонене в спільноті домогосподарок від Нью-Йорка до самого Палм-Спрінгса.

Я трохи почекала, а потім і сама засміялася. У Сема неймовірно заразливий сміх.

Він усміхнувся.

- Ну, Лу, ти зробила це. Ти розвеселила мене.

- Мінусом для тебе буде те, що це перший і останній раз, коли я показала тобі своїх дівчат на камеру.

Сем нахилився вперед і послав мені поцілунок рукою.

- Так, добре, - мовив він. - Гадаю, могло бути ще гірше.

Після інциденту з веб-камерою Іларія не розмовляла зі мною ще два дні. Вона відверталася кожного разу, коли я входила до кімнати, миттєво знаходячи собі заняття, немов сам лише мій погляд може якось її забруднити чи зганьбити.

Після того, як вона штовхнула мені чашку кави кухонною лопаткою, Натан помітив, що між нами щось відбувається, і запитав мене про це, але я й гадки не мала, як би це йому пояснити, а тому пробурмотіла щось про чисту білизну та необхідність мати можливість зачинитись у власній кімнаті, сподіваючись, що цими словами я не погіршила й без того не найкращу ситуацію.

Від: BusyBee@gmail.com

Кому: KatClark!@yahoo.com

Гей, Смердючко!

(Чи може безталанна мандрівниця називати так свою шановану сестру-бухгалтера?)

У мене все гаразд, дякую. Моя начальниця – Агнес – моя ровесниця, вона дуже мила. Тож це навіть бонус. Ти ні за що не повіриш, де я була! Учора ввечері я їздила на бал у сукні, котра коштує більше, ніж я заробляю за місяць. Я почувалася немов Попелюшка. За винятком того, що в мене сестра-красуня (так, треба звикати. Ха-ха-ха-ха!).

Я рада, що Томові подобається в новій школі. Не переймайся про фломастер – ми завжди зможемо пофарбувати ту стіну. Мама каже, що це ознака його творчого самовираження. Ти знала, що вона намагається вмовити тата піти у вечірню школу, щоб навчитися краще виражати свої почуття? Він десь вичитав, що на цих заняттях вчать тантрі. Сам тільки Бог знає, звідки він це взяв. Коли він зателефонував мені, я вдала, ніби так воно і є. Тепер я відчуваю трохи винуватою, бо він, бідолашний, панікує, що йому доведеться показувати свого друга перед купою незнайомих.

Я чекатиму новин. Особливо про побачення!!!

Сумую за тобою, Лу
Цілую

P. S. Якщо батькові й справді доведеться показувати свого друга перед купою незнайомих, я не хочу знати НІЧОГО.

У соціальному календарі Агнес було безліч зустрічей у великосвітському товаристві Нью-Йорка, але благодійна вечеря Ніла та Флоренс Стрейджерів балансувала десь на вершині. Усі гості були одягнені в жовте – щодо чоловіків, то це жовті краватки, – а довкола блимали спалахи фотоапаратів із провідних журналів, від «New York Post» до «Harper's Bazaar». Дрес-код був формальним, жовті сукні – просто неймовірними, а квитки коштували всього лише тридцять тисяч доларів за стіл. І це ще найдешевші, десь у кутку зали. Я знала це, бо мала підготуватися до кожного заходу Агнес, а

це був не просто захід, судячи з рівня підготовки (манікюр, зачіска, масаж, додаткові тренування з Джорджем), а також із її нестабільного емоційного стану. Вона ледь не вибувала від напруження, зриваючись на Джорджа з самого ранку, – він дав їй то надто складні вправи, то надто довгу дистанцію. Просто неможливо. Джордж, спокійний, немов сам Будда, сказав, що все гаразд, вони просто прогуляються додому, а ендорфінів їй від прогулянки вистачить. Виходячи з дому, він підморгнув мені, немов усе йшло чітко за планом.

Містер Гопнік, немов у передчутті, приїхав на обід додому і знайшов її в гардеробній. Я забрала чисту білизну в Ашока та скасувала її сеанс відбілювання зубів, а потім сіла у вестибюлі, не знаючи, що робити далі. Коли він відчинив двері до спальні, я почула її приглушений голос:

– Я не хочу нікуди йти.

Хоч що б вона казала, мене дивувало те, що містер Гопнік усе одно проводив з нею стільки часу. Натана не було вдома, тож я не могла обговорити це з ним. З-за рогу з'явився Майкл.

– Він і досі тут? – запитав. – Мій трекер чомусь перестав працювати.

– Трекер?

– На його телефоні. Тільки це й допомагає мені розуміти, де він знаходиться половину часу.

– Він у її гардеробній.

Я не знала, що ще сказати, наскільки можна довіряти Майклові. Але стало складно ігнорувати звуки гучних голосів, що долинали з кімнати.

– Здається, місіс Гопнік не дуже хоче кудись іти сьогодні ввечері.

– Фіолетова клітинка. Я тобі казав.

І тоді я пригадала.

– Колишня місіс Гопнік. Колись це був її вечір, і Агнес про це знає. Це й досі її вечір. Крім того, там будуть її старі гарпії. Не дуже доброзичливі леді.

– Що ж, це багато чого пояснює.

– Він – важлива фігура в благодійних акціях, а тому не може не з'явитися на цьому заході. До того ж Стрейджери – його старі друзі. Але цей вечір – один із найскладніших для них обох. Минулого року це був повний провал.

– Чому?

– Ой. Вона йшла туди, немов ягня на заклання. – Він скривив обличчя. – Бідолашна сподівалася, що відшукає там нових друзів. Із того, що мені розповідали, її там просто знищили.

Я здригнулася.

– А він не може піти один, без неї?

– Ой, люба, ти й гадки не маєш, як це тут працює. Ні. Ні. Ні. Вона має піти. Вона має натягнути широку усмішку та позувати для фотографій. Тепер це її робота. І вона про це чудово знає. Але цього, як бачиш, недостатньо.

Голоси стали різкішими. Ми почули вереск Агнес, а потім м'який, благальний голос містера Гопніка.

Майкл подивився на годинник.

– Я повернуся до офісу. Зробиш мені послугу? Напишеш мені, коли він вийде? Він має підписати п'ятдесят три документи до третьої години. Люблю тебе!

Він послав мені поцілунок рукою й пішов.

Я просто сиділа, намагаючись не слухати лайку в іншому кінці коридору. Я продивилася події в календарі, намагаючись знайти собі хоч якесь застосування. Повз мене пройшов Фелікс, піднявши хвоста знаком питання. Здавалося, цю істоту геть не турбувала людська метушня.

І тоді відчинилися двері. Мене помітив містер Гопнік.

– Ах, Луїзо. Ви можете зайти на хвилинку?

Я підскочила та майже побігла туди, де він стояв. Від бігу до мене миттєво поверталися спазми у м'язах.

– Я хотів дізнатися, чи вільні ви цього вечора.

– Вільна?

– Для участі в заході. У благодійному.

– Гм... звісно. – Я з самого початку розуміла, що на мене чекає ненормований робочий графік. Принаймні це означало, що мені не доведеться перебувати в одному приміщенні з Іларією. Можна скачати фільм і подивитися його на айпеді в машині.

– Ну ось. Що ти думаєш із цього приводу, люба?

Здавалося, Агнес плакала.

– Вона може сісти поряд зі мною?

– Я усе влаштую.

Вона, тремтячи усім тілом, зробила глибокий вдих.

– Тоді гаразд. Мабуть.

– Сісти поряд...

– Добре. Добре!

Містер Гопнік перевірів свій телефон.

– Гаразд. Мені вже час іти. Побачимося в головній танцзалі. О сьомій тридцять. Якщо я розберуся з цією конференцією раніше, то дам тобі знати. Він підійшов до жінки та, взявши її обличчя обома руками, поцілував її.

– Усе добре?

– Усе добре.

– Я люблю тебе. Дуже сильно.

Поцілувавши її ще раз, він пішов.

Агнес знову зітхнула. Вона поклала руки на коліна, а потім подивилася на мене.

– У тебе є жовта бальна сукня?

Я витріщилася на жінку.

– Гм. Ні. Саме такої й нема.

Вона окинула мене оком, наче намагаючись прикинути, чи влізу я в щось із її речей. Здається, ми обидві знали відповідь. Тоді вона рішуче випросталася.

– Зателефонуй Геррі. Нехай відвезе нас до «Саксу».

За півгодини я вже стояла в роздягальні, поки двоє продавчинь намагалися заштовхнути мої груди до сукні без бретель кольору вершкового масла... Мені аж довелося пожартувати, що після цього їм доведеться зі мною одружитися. Ніхто не сміявся.

Агнес насупилася.

– Надто весільна. Ще й робить її талію товстою.

– Це тому, що в мене товста талія.

– У нас є чудова коригувальна білизна, місіс Гопнік.

– Ой, я не знаю, чи...

– У вас є щось у стилі п'ятдесятих? – запитала Агнес, не відриваючи очей від телефона. – Це вирішить проблему з талією, а разом із тим обійде питання зросту. У нас немає часу на пошиття нової сукні.

– О котрій годині ваш захід, мадам?

– Ми маємо бути там уже о пів на восьму.

– Ми встигнемо перешити сукню для вас, місіс Гопнік. Террі доставить її вам о шостій.

– Тоді давайте приміriamo он ту сукню, кольору соняшника... і ось цю, із блискітками.

Якби я знала, що того дня мірятиму сукні за тридцять тисяч доларів, то не стала б вдягати смішні трусики з таксою та бюстгальтер, що тримається на самій лише шпильці. Цікаво, скільки ще разів мені доведеться показувати свої груди незнайомцям цього тижня. Я задумалася, чи доводилося їм коли-небудь бачити таких пампушок, як я. Продавчині були надто ввічливі, аби вказати на цей мій недолік, проте не припиняли наполегливо рекомендувати «коригувальну» білизну. Дівчата просто несли сукню за сукню, борючись із вигинами мого тіла, немов із дикою твариною, доти, доки Агнес, що весь цей час сиділа на м'якому кріслі, не вигукнула:

– Так! Це воно. Як тобі, Луізо? І довжина просто ідеальна, і ця прозора підкладка.

Я подивилася на своє відображення у дзеркалі. Я не впізнала людину навпроти. Мою талію стягував тугий корсет, а груди випиналися в ідеальному декольте. Завдяки жовтому кольору моя шкіра просто сяяла, а довга спідниця робила мене вищою і геть не схожою на себе. Те, що я не могла дихати, не мало жодного значення.

– Зробимо тобі високу зачіску та підберемо сережки. Ідеально.

– Ми дамо вам знижку в розмірі двадцяти відсотків на цю сукню, – мовила одна з продавчинь. – Після тогорічного заходу в Стрейджерів ми більш не продаємо багато жовтих суконь... – Я зітхнула з полегшенням. Але тоді поглянула на етикетку. Усього лише \$ 2,575. Моя місячна зарплата. Помітивши, як я зблідла, Агнес махнула рукою одній із жінок. – Луізо, перевдягайся. У тебе є які-небудь туфлі? Можемо збігати до взуттєвого магазину.

– У мене є туфлі. Багато.

У мене були золоті атласні човники, котрі нібито пасували б до сукні. Мені не хотілося, щоб рахунок за моє вбрання виріс іще більше. Я повернулася до кабінки та обережно вилізла з сукні, фізично відчуваючи її ціну, а коли вдягнулася, почула розмову Агнес і продавчинь. Жінка підбрала сумку та якісь сережки, швидко окинула їх оком та, здавалося, нарешті заспокоїлася.

– Запишіть на мій рахунок.

– Звісно, місіс Гопнік.

Я підійшла до каси. Коли ми виходили з магазину, я, тримаючи пакети у руках, тихо запитала:

– Тож ви хочете, щоб я була дуже обережна?

Жінка здивовано поглянула на мене.

– Із сукнею.

Погляд Агнес і досі здавався порожнім.

Я перейшла на шепіт.

– Можна зберегти етикетку, щоб повернути її наступного дня. Знаєте, якщо на ній ніхто не пролле вино, а також якщо вона не смердітиме цигарками. Може, треба побризкати її освіжувачем.

– Повернути?

– У магазин.

– Навіщо її повертати? – запитала вона, сідаючи до машини, поки Геррі складав пакети до багажника. – Не дивися так на мене, Луїзо. Ти думаєш, я сама не знаю, як ти хвилюєшся? У мене нічого не було, коли я сюди приїхала. Ми навіть мінялися одягом із подружками. Але цього вечора ти вдягнеш гарну сукню і сидітимеш поряд зі мною. Тобі не можна бути в уніформі. Сьогодні ти ніякий не персонал. І я з задоволенням за це заплачу.

– Гаразд.

– Ти зрозуміла. Так? Сьогодні тобі не можна бути персоналом. Це дуже важливо.

Я, трохи ошелешена неочікуваним поворотом подій, думала про величезну сумку в багажнику, поки машина пробивалася крізь мангеттенський рух.

– Леонард сказав, що ти доглядала чоловіка, котрий помер.

– Доглядала. Його звали Вілл.

– Він сказав, ти вирішила почати нове життя.

– Я намагаюся.

– А також те, що ти тут нікого не знаєш.

– Лише Натана.

Жінка задумалася.

– Натан. Я думаю, він хороша людина.

– Дійсно хороша.

Вона подивилася на свої нігті.

– Ти говориш польською?

– Ні, – мовила я і одразу ж додала: – Але я можу вивчати, якщо вам...

– Ти знаєш, що для мене складно, Луїзо?

Я похитала головою.

– Я не знаю, хто... – Агнес завагалася та, мабуть, передумала говорити те, що збиралася. – Я хочу, щоб ти стала мені подругою сьогодні. Гаразд? Леонард... він буде зайнятий роботою. Буде багато спілкуватися, спілкуватися з чоловіками. Але ти будь зі мною, гаразд? Поруч.

– Як скажете.

– І якщо хтось запитає, то ти – моя давня подруга. Ми познайомилися, коли я жила в Англії. У школі. І ніяка не асистентка, гаразд?

– Зрозуміло. Познайомилися у школі.

Здавалося, її задовольнила моя відповідь. Вона кивнула й відкинулася на спинку сидіння.

Решту дороги жінка мовчала.

Готель «Нью-Йорк Палац», у якому проводився захід Фонду Стрейджерів, був настільки великим, що це виглядало майже комічно: казкова фортеця з двориком та арочними вікнами, усіяна ліврейними лакеями у блідо-жовтих бриджах. Здавалося, що архітектори цієї будівлі надихнулися яким-небудь великим старим європейським готелем, скопіювали вишукані карнизи, мармурові вестибюлі та дрібнички з позолотою і вирішили додати усього і якомога більше, присипавши весь цей шик чарівним пилом діснеївської феї та назвавши свій витвір авторським. Мене не покидало відчуття, що переді мною ось-ось з'явиться карета з гарбуза та самотній кришталевий черевичок на червоному килимі. Коли ми під'їхали, я побачила шикарне приміщення, мерехтливі вогники, а також море жовтих суконь. Я мало не засміялася, та Агнес була настільки напружена, що я не наважилася. До того ж корсет так сильно стягував мою грудну клітку, що вдихни я трохи глибше – і він би тріснув по швах.

Геррі висадив нас біля головного входу, а сам припаркував машину біля ряду здоровезних чорних лімузинів. Ми пройшли повз натовп роззяв на тротуарі. Чоловік взяв у нас пальто, і я вперше побачила сукню Агнес.

Вона виглядала дивовижно. Її бальна сукня відрізнялася від моєї або ж від суконь більшості жінок – це була неонові-жовта конструкція з височезними геометричними фігурами на плечах. Її волосся було невблаганно гладко зачесане назад, а у вухах висіли дві величезні золоті сережки з діамантами. Це мало виглядати екстраординарно. Але ось, із відчуттям слабкого падіння в животі я усвідомила, що деякою мірою це занадто – геть недоречно у цій старомодній величчї готелю.

Вона просто стояла, поки звідусюди поверталися здивовані голови літніх жіночок у жовтих шовкових обгортках, тугих корсетах – усіх їх поєднували широко розплющені очі та підведені брови.

Агнес здавалася розгубленою. Вона озиралася навсібіч, мабуть, намагаючись відшукати свого чоловіка. Навряд чи вона заспокоїться, поки він не візьме її за руку. Іноді, дивлячись на них, я помічала, як жінка видихає з полегшенням, коли підтримка в його особі поряд.

– Ваша сукня просто дивовижна, – зауважила я.

Вона поглянула на мене зверху вниз, немов пригадавши, що я також тут.

Раптом я почула клацання фотоапаратів – разом із тим мене осліпили яскраві спалахи світла. Я відійшла вбік, щоб не зіпсувати кадр Агнес, та чоловік махнув мені рукою.

– Ви також, мадам. Ось так. І усміхніться.

Жінка усміхнулася, зиркнувши на мене, немов переконуючись, що я їй досі не втекла.

І тоді з'явився містер Гопнік. Його хода здалася мені трохи напруженою – Натан казав, що в нього видався важкий тиждень. Чоловік поцілував дружину у щоку. Він пробурмотів щось їй у вухо, і жінка всміхнулася, щиро та наївно. Вони міцно трималися за руки, і саме в той момент я подумки зауважила, що, хоч ці двоє підтверджують будь-які стереотипи, було в них щось абсолютно непідробне та справжнє. Це спонукало мене задуматися про Сема. Я не змогла уявити цього чоловіка в смокінгу і з метеликом. Йому б тут точно не сподобалося.

– Ім'я, будь ласка? – Віля мого плеча з'явився фотограф.

Мабуть, думки про Сема примусили мене це зробити.

– Гм. Луїза Кларк-Філдінг, – вимовила я, навмисне підкреслюючи свій британський акцент. – З Англії.

– Містере Гопнік! Подивіться сюди, містере Гопнік!

Я позадкувала у натовп, поки фотографи знімали подружню пару. Його рука лежала на спині дружини, її плечі були розпрямлені, а підборіддя – гордовито підняте догори, немов цей вечір належить їй. Чоловік, просканувавши поглядом усю залу, зупинив очі на мені.

Він підвів Агнес.

– Люба, я маю поспілкуватися з людьми. Ви впораєтеся, якщо я вас залишу?

– Звісно, містере Гопнік, – відповіла я, немов відвідую подібні заходи кожного дня.

– Ти скоро повернешся? – Агнес уперто не відпускала його руку.

– Я маю поговорити з Вейнрайтом та Міллером. Я пообіцяв їм, що приділю десять хвилин розгляду цієї угоди.

Агнес кивнула, але вираз її обличчя видавав небажання відпускати його. Коли жінка рушила до вестибюля, містер Гопнік нахилився до мене.

– Не дозволяй їй багато пити. Вона нервується.

– Так, містере Гопнік.

Він кивнув та демонстративно озирнувся довкола. А тоді лукаво підморгнув мені.

– Чудово виглядаєш, – мовив чоловік і одразу ж зник у натовпі.

Зала була переповнена людьми в жовтому і чорному. На мені був браслет із чорного та жовтого намиста, котрий мені подарувала Лілі, дочка Вілла, перш ніж я покину Англію; і як же сильно мені захотілося вдягти свої смугасті панчохи! Усі ці жінки виглядали так, немов усе своє життя носили лишень нудні вбрання.

Крім того, мене вразило те, якими худими більшість із них були – вдягли свої крихітні плаття, обороняючись гострими ключицями. Жінки певного віку в Стортфолді зазвичай плавно розходилися вшир, ховаючи зайві сантиметри в кардиганах чи довгих джемперах («Ця кофтинка прикриває мої стегна?»), та безуспішно втішали себе, купуючи нову туш для вій чи роблячи нову стрижку. У моєму рідному місті, якщо приділятимеш забагато уваги собі, люди подумают, що в тебе якийсь нездоровий рівень егоїзму.

Але жінки в цій залі виглядали так, немов догляд за собою і є їхньою роботою. У моєму полі зору не було жодної зачіски, котру не можна було б назвати бездоганною, і жодної жінки, не схожої на модель. Навіть леді невизначеного віку (було важко сказати, враховуючи кількість ботоксу та філерів) мали такий вигляд, неначе вони ніколи не чули про целюліт. Я подумала про Агнес, її персонального тренера, дерматолога, перукаря та майстера манікюру – тепер це й її робота. Вона має робити все це лише заради того, щоб не осоромитися на заходах на кшталт цього.

Агнес повільно просувалася крізь натовп та, гордовито тримаючи голову, усміхалася друзям свого чоловіка, котрі підходили, щоб привітатися, поки я ніяково топталася позаду. Неможливо було не помітити, що цими друзями були самі лише чоловіки. Лише вони усміхалися їй. Жінки ж, ті, котрим не ставало грубості просто розвернутися й піти, удавали, немов їх щось раптом відволікло, і відверталися, щоб не взаємодіяти з Агнес. Декілька разів я помічала, як мінявся вираз облич цих жінок, немов присутність Агнес – це якийсь проступок чи навіть ганьба.

– Добрий вечір, – промовив голос просто біля мого вуха.

Я підвела погляд і відсахнулася. Переді мною стояв Вілл Трейнор.

Урешті-решт, я навіть рада, що кімната була переповнена людьми, бо коли я позадкувала, побачивши примару, то не впала – мене піймали одразу декілька чоловіків у костюмах. Вибачившись та подякувавши їм, я усвідомила свою помилку. Це був не Вілл – у нього була така сама зачіска і колір волосся, такий самий карамельний відтінок шкіри, та все ж не він. Мабуть, я надто голосно охнула, бо чоловік сказав:

– Пробачте, я вас налякав?

– Я... ні. Ні. – Я поклала руку собі на щок, не відриваючи від нього погляду. – Ви... ви просто дуже схожі на одного мого знайомого. Колишнього знайомого. – Я відчула прилив крові до мого обличчя та грудей.

– З вами все гаразд?

– Ой, матінко. Так, усе добре. Я в порядку. – Я почувалася неймовірно безглуздо. Здавалося, мое обличчя це видавало.

– Ви з Англії.

– А ви – ні.

– Я навіть не з Нью-Йорка. Я бостонець. Джошуа Вільям Райан Третій. – Чоловік простягнув мені руку.

– Вас навіть звати однаково.

– Перепрошую?

Я потиснула руку. Зблизька він відрізнявся від Вілла. У нього були темно-коричневі очі та низький лоб. Але спільних рис було значно більше, і це геть вибивало мене з колії. Я насилу відвела від нього погляд, усвідомивши, що й досі не відпустила руку незнайомця.

– Перепрошую. Я трохи...

– Дозвольте мені запропонувати вам напій.

– Я не можу. Я маю бути зі своєю... своєю подругою, он там. Він подивився на Агнес.

– Тоді я принесу вам обом по напою. Буде досить – гм – легко знайти вас.

Він усміхнувся й торкнувся мого ліктя. Я намагалася не витріщатися йому вслід.

Коли я підійшла до Агнес, чоловіка, що розмовляв із нею, відтягла вбік його дружина. Агнес підвела руку, немов збиралася щось сказати, але раптом

зрозуміла, що її покинули просто посеред бесіди. Вона сердито подивилася на мене.

– Пробачте. Застрягла в натовпі.

– З моєю сукнею щось не так? – прошепотіла мені жінка. – Я припустилася величезної помилки.

Вона помітила. У порівнянні з усіма іншими вона виглядала надто яскраво, радше вульгарно, аніж авангардно.

– І що мені робити? Це катастрофа. Треба терміново перевдягтися.

Я спробувала порахувати, скільки часу це забере, якщо вона зараз поїде додому. Навіть якщо на вулицях немає заторів, на це піде не менш ніж година. До того ж завжди є ризик, що вона взагалі не повернеться...

– Ні! Ніяка це не катастрофа. Зовсім ні. Це просто... – Я зробила паузу. – Знаєте, до такої сукні необхідний відповідний настрій.

– Що?

– Просто розслабтеся. Тримайте голову прямо. Немов вам узагалі начхати. – Жінка витріщилася на мене. – Мене цього навчив один друг. Чоловік, на котрого я працювала. Він казав, щоб я носила свої смугасті панчохи з гордістю.

– Свої що?

– Він... Ну, він казав, що це нормально – відрізнитися від інших. Агнес, ти виглядаєш у сотні разів краще за будь-яку з цих дівиць. Ти просто красуня. І сукня в тебе неймовірна. Тому просто покажи усім ім середній палець. Знаєш що? Ти маєш повне право вдягатися так, як тобі заманеться.

Жінка пильно дивилася на мене.

– Ти справді так думаєш?

– О, так.

Вона зробила глибокий вдих.

– Ти маєш рацію. Я сама стану цим середнім пальцем. – Жінка випростала плечі. – А чоловікам взагалі начхати, що на тобі за сукня, чи не так?

– Абсолютно.

Вона всміхнулася і розуміюче поглянула на мене.

– Їх хвилює лише те, що під сукнею.

– Оце так вбрання, мадам, – мовив Джошуа, з'явившись біля мене. Він вручив нам по тонкому келихові. – Шампанське. Єдиним жовтим напоєм був лікер «Шартрез» – мене ледь не знудило лишень від його зовнішнього вигляду.

- Дякую. - Я взяла келих. Він простягнув руку Агнес.

- Джошуа Вільям Райан Третій.

- Ви, напевне, вигадали це ім'я.

Вони обоє здивовано подивилися на мене.

- Нікого за межами мильних опер не можуть так звати, - мовила я, і тільки тоді зрозуміла, що не треба було це озвучувати.

- Гаразд. Що ж. Ти можеш називати мене Джош, - спокійно відповів він.

- Луїза Кларк, - представилася я, а тоді додала: - Перша. Його очі підозріло звузилися.

- Місіс Леонард Гопнік. Друга, - мовила Агнес. - Але ви, мабуть, і самі це знали.

- Ваша правда. Ви притча во язицех.

Його слова могли приземлитися важко, але чоловік сказав це з теплотою. Я помітила, як плечі Агнес трохи розслабилися.

Як розповів Джош, він прийшов сюди зі своєю тіткою, бо її чоловік був у відраженні, а їй геть не хотілося бути самій. Він працює у фірмі, що спеціалізується на цінних паперах, і веде переговори з інвестиційними менеджерами та хеджевими фондами про те, коли краще ризикувати, а коли - ні. Як він сказав, його спеціалізація - це акції та позики.

- Я й гадки не маю, що все це означає, - мовила я.

- Здебільшого я також.

Звичайно, він був просто чарівним. Раптом у кімнаті стало трохи затишніше. Він приїхав із Бек-Бею, тільки-но перебрався до квартири в Сохо, котру сам називав кролячою норкою, а та-кож набрав два з половиною кілограми, бо в центрі Нью-Йорка просто неймовірно хороші ресторани. Він ще багато чого розповів, але я вже не пам'ятаю, бо просто витріщалася на нього увесь цей час.

- А як щодо вас, міс Луізо Кларк Перша? Чим ви займаєтеся?

- Я...

- Луїза - моя подруга. Приїхала до мене в гості з Англії.

- І як вам Нью-Йорк?

- Мені тут дуже подобається, - мовила я. - І досі голова йде обертом.

- А Жовтий бал - один із ваших перших соціальних заходів. Що ж, місіс Леонард Гопнік Друга, ви не станете розмінюватися на дрібниці.

Вечір набирав обертів, полегшений другим келихом шампанського. За вечерею мене всадили між Агнес і чоловіком, котрий, так і не представившись, звернувся до мене лише один раз, запитавши в моїх грудей, кого з присутніх вони знають, а потім відвернувся, переконавшись, що мало кого. За наказом містера Гопніка я слідкувала за тим, як п'є Агнес, і, помітивши його погляд, швидко підмінила її повний келих на мій майже порожній. Він усміхнувся, і я з полегшенням видихнула. Агнес надто голосно розмовляла з чоловіком справа.

Вона гучно сміялася й активно жестикулювала. Усім іншим жінкам за столом було близько сорока чи більше, і кожна з них зиркала на Агнес, а потім одна на одну, немов подумки критикуючи її. Це було жакливо.

Містер Гопнік сидів з іншого боку стола, але я помічала, як часто він дивиться на дружину. Незважаючи на його усмішку та зовнішню врівноваженість, його щось непокоїло.

– Де вона?

Я нахилилася до Агнес, щоб краще її чути.

– Колишня Леонарда. Де вона? Ти маєш з'ясувати це, Луїзо. Я не розслаблюся, поки не дізнаюся, де вона. Я відчуваю, що вона десь поряд.

Фіолетова клітинка.

– Я піду пошукаю, – мовила я їй, вибачившись, підвелася з-за столу.

Я стояла біля величезного стенду коло входу до ідальні. На ньому було роздруковано близько восьмисот імен, та я їй гадки не мала, чи перша місис Гопнік і досі носить це прізвище. Побачивши Джоша, я подумки вилаялася.

– Когось загубила?

Я перейшла на шепіт.

– Мені треба з'ясувати, де сидить перша місис Гопнік. Ти не знаєш, яке в неї тепер прізвище? Агнес хоче... знати, де вона.

Він насупився.

– Вона трохи нервується, – додала я.

– Боюся, я не маю гадки. Але моя тітка може знати. Вона знає кожного тут. Зачекай-но.

Він легко торкнувся мого голого плеча й пірнув у ідальню, поки я намагалася удати, немов шукаю півдесятка друзів у списку гостей. Відверто кажучи, я просто намагалася відволіктися, щоб знов не розчервонітися в його присутності.

Чоловік повернувся приблизно за хвилину.

- Вона й досі Гопнік, - повідомив він. - Тітка Ненсі думає, що могла бачити її біля столу аукціонів. - Він провів наманікюрем пальцем вздовж списку імен. - Ну ось. Стіл під номером 144. Я пройшовся повз потрібний стіл та відшукав жінку, що цілком підходить під її опис. Трохи за п'ятдесят, стріляє дротиками з отрутою, які виймає з сумки від «Шанель»? Її посадили якомога далі від Агнес.

- Ой, дякувати Богові, - зітхнула я. - Вона буде неймовірно рада.

- Вони можуть бути досить моторошними, ці нью-йоркські світські левиці, - зауважив він. - Я не звинувачую Агнес у тому, що хоче знати, де вона. В англійському суспільстві йде така сама запекла боротьба?

- В англійському суспільстві? Ой, я не... я не часто відвідую подібні заходи, - пояснила я.

- Я також. Відверто кажучи, я так втомлююся на роботі, що здебільш просто замовляю щось із сусідніх ресторанів. А ти, Луїзо, чим займаєшся?

- Гм... - Я розгублено поглянула на телефон. - Ой, матінко. Я маю повертатися до Агнес.

- Ми ще побачимося? Який у тебе стіл?

- Тридцять другий, - бовкнула я, перш ніж встигла зрозуміти, що не мала цього казати.

- Тоді до зустрічі. - Усмішка Джоша ненадовго зачарувала мене. - Я хотів тобі сказати, ти дуже гарна. - Він нахилився ближче й перейшов на шепіт. - Відверто кажучи, твоя сукня подобається мені значно більше. Ти вже сфотографувалася?

- Що?

- Ось так. - Він випростав руку, і перш ніж я встигла зрозуміти, що відбувається, він зробив селфі - наші голови в декількох сантиметрах одна від одної. - Ну ось. Дай мені свій номер, і я надішлю тобі фото.

- Ти хочеш надіслати мені нашу спільну фотографію.

- Ти відчуваєш приховані мотиви? - Він широко усміхнувся. - Тоді гаразд. Я залишу її собі на пам'ять. Пам'ять про найгарнішу дівчину на балі. Звісно, якщо ти не хочеш, щоб я її видалив. Ось, тримай. Можеш видаляти. - Він простягнув мені телефон.

Я подивилася на фото і затримала палець над кнопкою.

- Якось це грубо - видаляти когось, кого ти тільки-но зустрів. Але, гм... дякую... і за те, що допоміг мені знайти стіл ворога. Дуже мило з твого боку.

- Завжди до ваших послуг.

Ми всміхнулися одне одному. Перш ніж сказати ще щось, я втекла до свого столика.

Я порадувала Агнес хорошими новинами – вона голосно видихнула, – а потім з'їла свою вже холодну рибу, сподіваючись, що моя голова припинить дзижчати. Він – не Вілл. У нього інший голос. У нього інші брови. Він – американець. І все ж було щось таке в його поведінці – самовпевненість у поєднанні з гострим розумом, погляд, котрий зачаровував і примушував забути про все на світі. Я озирнулася, пригадавши, що не запитала в Джоша, де він сидить.

– Луїзо?

Я глянула направо. Агнес пильно дивилася на мене.

– Мені треба до вбиральні.

Мені знадобилася десь хвилина, щоб пригадати, що я також маю іти.

Ми повільно рушили до дамської кімнати, поки я намагалася не шукати очима Джоша. Усі погляди були спрямовані на Агнес, і це ніяк не пов'язано з її сукнею – усіх приваблював її магнетизм, невловимий людському окові. Вона впевнено йшла вперед, розпрямивши плечі та гордовито тримаючи голову, – королева.

Тільки-но ми опинилися в туалеті, вона впала на крісло у кутку та жестом попрохала мене дати їй цигарку.

– Боже мій. Ох і вечір. Я скоро помру, якщо ми не поїдемо додому.

Гардеробниця – жіночка за шістдесят – підвела брову й відвернулася.

– Гм, Агнес, не думаю, що тут можна палити.

Здається, їй було начхати. Мабуть, коли в тебе купа грошей, можна не думати про правила інших людей. Урешті-решт, що вони зроблять – виженуть її?

Вона підпалила цигарку й полегшено затягнулася.

– Тьху. Ця сукня така незручна. А ці стринги, вони впираються в мене, немов сирорізка! – Вона звивалася перед дзеркалом, задираючи сукню та нишпорячи під нею наманікюреною рукою. – Треба було взагалі без трусів іти.

– Але загалом усе гаразд? – запитала я.

Жінка усміхнулася.

– Все гаразд. Деякі люди здалися мені вельми милими. Цей Джош дуже люб'язний, і містер Пітерсон, що сидить справа від мене, також. Усе не так

уже й погано. Можливо, колись люди нарешті приймуть той факт, що в Леонарда нова дружина.

– Їм просто потрібен час.

– Потримай це. Мені потрібно пі-пі. – Вона вручила мені наполовину викурену цигарку і зникла в кабінці. Я взяла цигарку двома пальцями, немов бенгальський вогник. Ми з гардеробницею переглянулися, і вона здригнулася, ніби кажучи: «Що тут удіеш?»

– О Боже, – пролунав голос Агнес із кабінки. – Мені доведеться знімати всю сукню. Її неможливо задерти. Потім застібнеш мені блискавку.

– Добре, – погодилася я. Гардеробниця підвела брову. Ми обидві намагалися не сміятися.

До туалету зайшли дві жіночки середнього віку. Вони несхвально поглянули на цигарку.

– Річ у тому, Джейн, що це просто схоже на якесь безумство, – мовила одна з них, зупинившись перед дзеркалом, щоб перевірити зачіску. Не знаю, навіщо робити це щоразу: волосся кожної присутньої було настільки залаковане, що навіть найстрашніший ураган був би безсилим.

– Я знаю. Ми ж бачили це вже мільйон разів. Але зазвичай їм вистачає благопристойності, щоб принаймні триматися гідно. Відолашна Кетрін, уявляю, яка вона розчарована. Ніякої поваги.

– Так. Їй було б значно легше, якби її місце зайняв хтось хоч трохи більш пристойний.

– Твоя правда. Її поведінка така банальна.

На цих словах обидві жінки обернулися на мене.

– Луїзо? – почувся приглушений голос із кабінки. – Ти можеш зайти сюди?

Я знала, про кого йдеться. Це було зрозуміло, тільки-но я поглянула на їхні обличчя.

У повітрі зависла коротка тиша.

– Ви розумієте, що тут не можна палити? – багатозначно мовила одна з жінок.

– Справді? Мені дуже шкода. – Я загасила недопалок у раковині й намочила його водою.

– Ти можеш допомогти мені, Луїзо? Блискавку заклинило. Вони миттєво все зрозуміли. Збагнувши, що до чого, жінки змінилися на обличчі.

Оминувши їх, я підійшла до кабінки, постукала двічі, і мене впустили.

Агнес стояла у бюстгальтері, а чудернацька жовта сукня застрягла на її талії.

– Що... – почала вона.

Я притиснула пальці до губ, мовчки вказавши на двері. Вона озирнулася, немов крізь стіну можна щось побачити, і скривилася. Я розвернула її спиною до себе. Блискавка, розстібнута майже до кінця, застрягла на її талії. Я смикнула декілька разів, а потім дістала телефон із сумки й увімкнула ліхтарик, намагаючись зрозуміти, що саме заважає застібці.

– Ти можеш це виправити? – прошепотіла вона.

– Я намагаюся.

– Ти повинна. Я не можу вийти в такому вигляді.

Агнес у крихітному бюстгальтері стояла в декількох сантиметрах від мене, я відчувала теплі хвили дорогих парфумів, що виходили від її блілого тіла. Я відчайдушно маневрувала навколо жінки, мружачись над блискавкою, але, здавалося, це було неможливо. Їй потрібно було місце, щоб зняти сукню, і тоді я б змогла спробувати виправити ситуацію, а інакше – ніяк. Я подивилася на неї та знизала плечима. На жінку було боляче дивитися.

– Навряд чи я зможу зробити це тут, Агнес. Тут мало місця. І я нічого не бачу.

– Я не можу вийти в такому вигляді. Вони скажуть, що я шльондра. – Її руки у розпачі злетіли до обличчя.

Гнітюча тиша за дверима дала мені зрозуміти, що жінки чекали, що ж буде далі. Усе було давно зрозуміло. Ми застрягли. Я відступила назад і, думаючи, похитала головою. Ось воно!

– Середній палець, – прошепотіла я. Її очі розширилися.

Я пильно подивилася на жінку, а потім коротко кивнула. Вона насупилася, та врешті-решт її лице прояснилося.

Я відчинила двері кабінки й відійшла. Агнес зробила глибокий вдих, випросталася та пішла повз жінок, немов супермодель за лаштунками: верхня частина сукні висить на талії, а два крихітних трикутники бюстгальтера ледве закривають бліді груди. Вона зупинилася посеред кімнати й нахилилася вперед, щоб я змогла обережно стягнути з неї сукню. Тоді вона безтурботно розпрямилася, тепер геть оголена, за винятком двох шматочків мережива. Я не наважилася дивитися на обличчя жінок, але, накинувши жовту сукню собі на руку, почула драматичне зітхання, фізично відчула вібрації в повітрі.

– Що ж, я... – почала одна з них.

– Швейний набір, мадам? – Біля мене з'явилася гардеробниця. Вона дістала невеличку сумочку, поки Агнес витончено сиділа на кріслі, скромно склавши довгі бліді ноги під себе.

До вбиральні увійшли ще дві жінки, їхня розмова миттєво обірвалася від видовища, що перед ними постало. Одна з них кашлянула, і обидві відвернулися, намагаючись говорити на якісь повсякденні теми. Агнес сиділа у кріслі, немовби перебувала у блаженному невіданні.

Гардеробниця простягнула мені шпильку, і кінчиком я враз підчепила нитку, котра заплуталася у блискавці. Обережно смикнувши за неї, я вивільнила її з застібки.

– Дістала!

Агнес підвелася, взялася за простягнену руку гардеробниці та елегантно повернулася до жовтої сукні, яку ми обидві підняли навколо її тіла. Я плавно застібнула блискавку, і кожен дюйм сукні тісно обтягнув її шкіру. Вона розпрямила вбрання навколо своїх безмежних ніг.

Гардеробниця простягнула жінці лак для волосся.

– Ось, – прошепотіла вона. – Дозвольте. Вона нахилилася вперед і швидко збризнула зачіску Агнес. – Це підтримує форму.

Я усміхнулася.

– Дякую. Дуже мило з вашого боку, – мовила Агнес. Вона дістала купюру в п'ятдесят доларів зі своєї вечірньої сумочки та вручила її жінці. А тоді з усмішкою повернулася до мене.

– Луїзо, люба, повернімося до нашого столу?

Велично кивнувши двом жінкам, Агнес підвела підборіддя й повільно пішла до дверей.

Настала тиша. Гардеробниця широко всміхнулася, поклавши гроші до кишені.

– А ось це, – раптом мовила вона, – справді гідно.

6

Наступного ранку Джордж не з'явився. Ніхто мене не попереджав. Я, сонна і втомлена, сиділа у вестибюлі в шортах о пів на сьому ранку.

Так і не дочекавшись нікого, я усвідомила, що, мабуть, зустріч скасували.

Агнес спала аж до дев'ятої, а Іларія несхвально цикала, зиркаючи на годинник. Агнес надіслала мені повідомлення з проханням скасувати усі плани, що були цього дня. Натомість вона заявила, що хотіла би прогулятися біля водосховища у парку. День видався вітряним, тож ми гуляли, обмотавшись шарфами та сховавши руки до кишень. Усю ніч я думала про лице Джоша. Воно й досі не давало мені спокою, і я задумалася, скільки

двійників Вілла зараз ходить по цій планеті. У Джоша були важчі брови, інший колір очей та, очевидно, інший акцент. Але все-таки.

– Знаєш, що ми робили з подругами, коли були з похмілля? – перервала мої думки Агнес. – Ми йшли до японського ресторану біля Гремерсі-парку, їли локшину і говорили, говорили, говорили...

– Тоді ходімо.

– Куди?

– Їсти локшину. Дорогою можемо заїхати за твоїми подругами.

Вона з надією подивилася на мене, але потім опустила погляд і копнула ногою камінець.

– Я не можу. Тепер усе інакше.

– Ти не повинна їхати до них у машині Геррі. Ми можемо взяти таксі. Я маю на увазі, можна вдягтися простіше і подружньому завітати до них. Усе буде добре.

– Я ж сказала. Тепер усе інакше. – Вона обернулася до мене. – Я вже намагалася, Луізо. Декілька разів. Але мої подруги дуже допитливі. Їм хочеться знати все про моє життя. А коли я розповідаю їм правду, вони починають поводитися... дивно.

– Дивно?

– Колись ми були рівні, розумієш? А тепер вони кажуть, що я ніколи не зрозумію їхніх проблем. Бо я багата. Ніби в мене просто не може бути жодних проблем. Вони поведуться зі мною так, немов я геть інша людина. Немов блага мого життя для них – образа. Як скаржитися на економку людям, у котрих навіть власного житла немає? – Вона раптом зупинилася. – Коли я вийшла за Леонарда, він дав мені грошей. Весільний подарунок, щоб мені не доводилося просити в нього увесь час. І я дала трохи Паулі, своїй найкращій подрузі. Я дала їй десять тисяч доларів, щоб вона розрахувалася з боргами й почала усе спочатку. Спершу вона була щаслива. Я також! Усе заради подруги! Щоб їй більше не довелося турбуватися, як і мені! – Раптом її голос став сумним. – А тоді... вона стала мене уникати. Вона стала іншою, у неї завжди не було для мене часу. Поступово я зрозуміла, що вона ображається за те, що я їй допомогла. Не навмисне, але тепер кожного разу, коли ми бачимося, усе, про що вона думає, – це те, що винна мені гроші. Вона горда, дуже горда. Вона не хоче жити з цим почуттям. Отже, – жінка знизала плечима, – вона не піде зі мною на обід і не відповість на мої дзвінки. Гроші забрали в мене подруг.

– Проблеми є проблеми, – мовила я, усвідомивши, що вона чекає на відповідь. – Не має значення, чиї вони.

Вона відступила вбік, щоб пропустити малюка на самокаті. Задумливо провівши його поглядом, вона зиркнула на мене.

– У тебе є цигарки?

Цього разу я була готова. Я дістала пачку з рюкзака та простягнула їй. Не знаю, чи варто було заохочувати її до куріння, але вона – моя начальниця. Вона вдихнула і випустила довгий шлейф диму.

– Проблеми є проблеми, – повільно повторила вона. – А в тебе є проблеми, Луїзо Кларк?

– Я сумую за своїм хлопцем. – Певною мірою я сказала це лише для того, щоб запевнити себе в цьому. – А крім того, ні, немає. Тут просто... чудово. Я тут щаслива.

Вона кивнула.

– Пам'ятаю це відчуття. Нью-Йорк! Завжди нові видовища. Завжди щось хвилює. А тепер я просто... Я сумую... – Вона замовкла.

На секунду мені здалося, що жінка от-от заплаче. Але тоді вона опанувала себе.

– Ти помітила, як вона ненавидить мене?

– Хто?

– Іларія. Відьма. Вона завжди була тут економкою, а тому Леонард не звільнить її. Так що я приречена на неї.

– Можливо, колись вона звикне й навіть стане прихильною до тебе.

– Вона скоріш підсипле мені миш'яку. Я бачу, як вона на мене дивиться. Вона бажає мені смерті. Ти знаєш, як це – жити з людиною, котра бажає тобі смерті?

Я й сама побоювалася Іларії. Але я промовчала. Ми мовчки йшли далі.

– Колись я працювала на людину, котра, як мені здавалося, також мене ненавидить, – зізналася я. – Поступово я зрозуміла, що я тут ні до чого. Він просто ненавидів своє життя. А коли ми познайомилися трохи ближче, то одразу ж порозумілися.

– Він коли-небудь «випадково» сплявав твою улюблену сорочку? Або підкладав засіб для миття тобі до спідньої білизни, щоб у тебе свербіла піхва?

– Гм... Ні.

– Або п'ятдесят разів подавав тобі їжу, яку ти ненавидиш, щоб виставити тебе примхливою гадюкою? Чи, може, пускав про тебе плітки, мовби ти якась проститутка?

Мій рот мимоволі відкрився, мов у золотої рибки. Я закрила його й похитала головою.

Вона відкинула волосся від обличчя.

– Я люблю його, Луїзо. Але таке життя просто нестерпне. Мое життя нестерпне... – Агнес знову замовкла.

Ми стояли, дивлячись на людей, що проходили мимо: ролерблейдери, діти на триколісних велосипедах, закохані парочки та правоохоронці в формі. Температура повітря раптово впала, і я мимоволі здригнулася від холоду.

Вона зітхнула.

– Гаразд. Ходімо додому. Побачимо, яку ще з моїх улюблених речей ця відьма спалила сьогодні.

– Ні, – заперечила я. – Ходімо на локшину. Хоча б удвох.

Ми взяли таксі до Гремерсі-парку й зупинилися біля коричневої будівлі на досить брудній вулиці. Здавалося, тут простіше простого підхопити якусь кишкову інфекцію. Але тільки-но ми вийшли з машини, Агнес, здавалося, миттєво полегшало. Поки я розплачувалася за таксі, вона кинулася вгору сходами й пірнула до якоїсь харчевні з темним інтер'єром. Її зустріла молода японка і обвила Агнес обома руками, немов вони були старими друзями. Тримавши Агнес під руку, жінка вимагала розповісти, де ж та була увесь цей час. Агнес зняла берет і невиразно пробурмотіла, що була дуже зайнята останнім часом, вийшла заміж, переїхала, але не стала уточнювати, наскільки змінився рівень її життя. Я помітила, що на ній була її обручка, але не та, із величезним діамантом, котру можна використовувати замість гантелі, а скромніша.

Коли ми опинилися всередині, я побачила перед собою геть іншу людину. Агнес умить стала смішною, живою, гучною, з різким, кудкудакаючим сміхом, вона стала жінкою, у котру закохався містер Гопнік.

– Тож як ви познайомилися? – запитала я, сьорбаючи гарячий рамен.

– З Леонардом? Я була його масажисткою. – Жінка зробила паузу, ніби чекаючи, що я буду шокована, але коли цього не сталося, опустила голову й продовжила: – Я працювала у «Сент-Реджіс». Вони щотижня посилали до нього масажиста – зазвичай Андре. Він просто чудовий. Але одного дня Андре захворів, тож я поїхала замість нього. Думала, він типовий чоловік з Волл-стрит. Більшість із них, розумієш, повні лайна. Вони тебе навіть за людину не вважатимуть. Не привітаються, навіть не розмовлятимуть із тобою... Деякі з них просять... – вона перейшла на шепіт, – щасливого фіналу. Розумієш, про що я? Мовби ти проститутка. Тьху. Але Леонард, він був дуже люб'язним. Коли я прийшла, він потиснув мені руку, запитав, чи я не хочу англійського чаю. Йому дуже сподобався мій масаж. Це було одразу зрозуміло.

– Що зрозуміло?

– Що вона вже давно його не торкається. Його дружина. Це було очевидно. Вона була холодною, холодною жінкою. – Агнес опустила очі. – А він дуже страждав. У нього боліли суглоби. Це було ще до Натана. Натан був моєю ідеєю. Щоб Леонард був сильним та здоровим. Але в будь-якому разі я просто

хотіла зробити йому хороший масаж. Навіть затрималася більш ніж на годину. Я слухала його тіло. Він був неймовірно вдячний. І тоді він попросив мене приїхати й наступного тижня. Андре не дуже зрадив, але що ж я могла зробити? Тоді я почала їздити до нього двічі на тиждень. Іноді він запрошував мене на чай, і ми розмовляли. А потім... Було складно. Тому що я зрозуміла, що закохуюсь у нього. Це заборонено.

– Як лікар і пацієнт. Або вчитель і учень.

– Саме так. – Агнес зробила паузу, щоб покласти галушку до рота. Я ще ніколи не бачила, щоб вона так багато їла. Вона пережувала. – Але я не могла припинити думати про цю людину. З таким сумом. І з такою ніжністю. Він був такий самотній! Урешті-решт я сказала Андре, щоб він поїхав замість мене. Я не могла продовжувати.

– І що сталося потім? – Я припинила жувати.

– Леонард приїхав до мене додому! До Квінсу! Він звідкись дізнався мою адресу й приїхав до мене на своїй великій машині. Ми з подругами сиділи на пожежній драбині й палили цигарки, і тоді він вийшов з автомобіля й сказав: «Я хочу з тобою поговорити».

– Як у «Красуні»!

– Так! Саме так! Коли я підійшла до нього, то побачила, що він був дуже сердитий. Він запитав: «Я тебе якось образив? Я ставився до тебе неналежним чином?» Я похитала головою. Він ходив туди-сюди, а потім заявив: «Чому ти більш не приїдеш? Я більш не хочу Андре. Я хочу тебе». І тоді, як ідіотка, я розплакалася.

Я дивилася, як її очі наповнюються сльозами.

– Я розплакалася просто посеред вулиці, посеред дня, поки мої подруги дивилися. Я відповіла: «Я не можу сказати». І він знов розізлився. Він запитав, чи його дружина грубо повелася зі мною. Чи щось сталося на роботі. Нарешті я зізналася: «Я не можу більше приїздити, бо ви мені подобаєтеся. Дуже подобаєтеся. Але це геть непрофесійно. А я не можу втратити роботу». Він подивився на мене і промовчав. Геть нічого не відповів. Тоді сів у свою машину й поїхав. А я подумала, що більше ніколи його не побачу. І до того ж утрачу роботу. Наступного дня, дорогою на роботу, я так нервувалася... Дуже нервувалася, Луїзо! У мене аж живіт розболівся!

– Бо ти думала, що він розповів твоєму босові.

– Саме так. Але знаєш, що сталося, коли я приїхала?

– Що?

– На мене чекав величезний букет червоних троянд. Найбільший букет у моєму житті, із прекрасним оксамитовим ароматом. Настільки м'яким, що хотілося доторкнутися. І жодної записки. Але я одразу все зрозуміла. А після цього – щодня на мене чекав новий букет. Наша квартира була переповнена трояндами. Мої подруги вже почали скаржитися на той аромат. – Вона

розсміялася. – А потім він нарешті знов приїхав до мене додому, я спустилася, і він попросив мене сісти до нього в машину. Ми вмостилися на задньому сидінні, він попросив водія піти на прогулянку, а потім зізнався, що з нашої першої зустрічі тільки й думає що про мене. Він сказав, що варто мені лише сказати одне слово, і він покине дружину і ми будемо разом.

– І ви навіть не цілувалися?

– Нічого такого. Звісно, я масувала його сідниці, але це інше. Вона глибоко вдихнула, смакуючи приемні спогади.

– Я знала. Я знала, що ми маємо бути разом. І я сказала. Я сказала «так».

Я, зачарована, слухала.

– Того ж вечора він поїхав додому та повідомив дружину, що хоче розлучення. Вона розлютилася. Так розлютилася... Вона запитала чому, а він відповів, що не може жити у шлюбі, де нема любові. Уже вночі він зателефонував мені з готелю й запитав, чи не хочу я приїхати до нього. І ось ми в його номері в «Рітц Карлтоні». Ти зупинялася в «Рітц Карлтоні»?

– Гм... Ні.

– Я увійшла, він чекав на мене біля дверей, немов йому не сиділося, а потім сказав, що розуміє, ця ситуація – неймовірно стереотипна, що його тіло скалічене артритом, але якщо є хоч найменший шанс того, що я справді хочу бути з ним, то він зробить усе, щоб зробити мене щасливою. Бо він щось відчуває, розумієш? Що ми споріднені душі. Ми обійнялися й нарешті поцілувалися, а потім ми не спали цілу ніч, бо розмовляли, розмовляли, розмовляли... Про наше дитинство, наше життя та наші мрії.

– Це найромантичніша історія, яку я чула.

– А потім ми займалися сексом, о Боже, в мене було таке почуття, що цей чоловік не робив цього роками, розумієш?

У цей момент я закашлялася, плюнувши шматок рамену на стіл. Підвівши очі, я помітила, як на нас дивляться декілька людей з-за сусідніх столиків.

Агнес говорила надто голосно. До того ж активно жестикулювала.

– Ти не повіриш. Здавалося, він роками накопичував цей голод та енергію. Він аж пульсував! Першої ночі він був ненаситний.

– Гаразд, – пискнула я, витираючи рота серветкою.

– Зустріч наших тіл – це було магічно. Після цього я обійняла його, а він лежав у мене на грудях. Я пообіцяла, що тепер йому не доведеться накопичувати енергію. Розумієш?

У ресторані стояла глуха тиша. Позаду Агнес сидів молодий чоловік у каптурі. Він обернувся та, з ложкою в роті, витріщився на неї. Помітивши мій погляд, із гуркотом впустив столовий прибор.

- Це... це дуже мила розповідь.

- І він дотримується своєї обіцянки. Усе, що він казав, - правда. Ми дійсно щасливі разом. Дуже щасливі. - Вона трохи змінилася в обличчі. - Але його дочка мене ненавидить. Його колишня дружина мене ненавидить. Вона звинувачує мене в усьому, хоча сама навіть не кохала його. Вона сказала всім, що я вкрала в неї чоловіка.

Я не знала, як відповісти.

- Щотижня я маю ходити на ці прийоми та коктейльні вечірки, усміхатися й прикидатися, ніби й гадки не маю, що вони про мене говорять. Ніби я не помічаю, як ці жінки на мене дивляться. Я не така, як про мене кажуть. Я володію чотирма мовами. Граю на фортепіано. У мене є диплом із лікувального масажу. Знаєш, якою мовою говорить вона? Мовою лицемірства. Дуже складно завжди удавати, що тобі не боляче, розумієш? Наче тобі начхати.

- Люди змінюються, - з надією сказала я. - Із часом.

- Ні. Не думаю, що це можливо.

На секунду Агнес задумалася. А тоді знизала плечима.

- У будь-якому разі, більшість їх досить старі. Може, хтось із них скоро помре.

Того ж дня, поки Агнес дрімала, а Іларія займалася своїми справами внизу, я подзвонила Семові. Моя голова й досі йшла обертом після вчорашніх подій та зізнань Агнес. Здавалося, ніби я опинилася геть в іншому місці. Коли ми повернулися до квартири, вона сказала, що в неї таке відчуття, немов я її подруга, а не асистентка. «Як же добре мати людину, котрій можна довіритися».

- Я отримав твої фотки, - сказав Сем. У них був уже вечір, і поряд із ним стояв Джейк, його небіж. Я почула музику, що грала у фоновому режимі. Він підніс телефон ближче до рота. - Ти дуже гарна.

- Я більш ніколи в житті не вдягну таку сукню. Але в цілому мені дуже сподобалося. Їжа, музика, банкетна зала... Найдивніше те, що люди цього навіть не помічали. Вони не бачать далі власного носа! Там була одна стіна, повністю прикрашена гарденіями та гірляндами. Величезна стіна! А також там був найсмачніший у світі шоколадний пудинг - із чотирма шоколадними пір'ячками та крихітними трюфелями, і жодна жінка не з'їла свій десерт. Жодна! Я спеціально обійшла усі столи, щоб перевірити. Я ледве втрималася, щоб не скласти ті трюфелі собі до сумки, але подумала, що вони можуть розтанути. Б'юся об заклад, їх просто викинули. Ой, а ще кожен стіл був по-різному прикрашений, але на кожному було жовте пір'я у формі різних пташок. У нас була сова.

- Звучить непогано.

– Там був бармен, котрий робив коктейлі в залежності від твого характеру. Варто було лише розповісти про себе три факти, і він одразу робив коктейль.

– А для тебе зробив?

– Ні. Хлопцю, із котрим я розмовляла, дістався коктейль під назвою «Солоний пес», тому я боялася, як би мені не приготували «Воскресительку трупів» чи «Слизький сосок». Тому я просто пила шампанське. Просто шампанське!

Що я таке кажу?

– Із ким, кажеш, ти розмовляла? – запитав він, витримавши коротку паузу.

Витримавши таку ж паузу, я відповіла:

– Ой... просто цей хлопець... Джош. У костюмі. Він склав нам з Агнес компанію, поки ми чекали на містера Гопніка.

Ще одна пауза.

– Звучить чудово.

Щоб не мовчати, я почала переривчасто бурмотіти нісенітницю.

– І, найголовніше, нам не довелося перейматися тим, як дістатися додому, бо на вулиці на нас чекав автомобіль. Навіть коли треба просто в магазин. Куди б ти не пішов, водій завжди чекатиме на вулиці. Виходиш – і та-да! Ось вона, твоя блискуча велика чорна машина. Залазь. Поклади сумки до багажника. Тільки вони якось по-іншому його називають. Ніяких нічних автобусів! Ніякого метро, де люди топчуться по твоїх чоботях.

– Світське життя, га? Ти й додому повертатися не захочеш.

– Ой. Ні. Це навіть не мое життя. Я почуваюся як дармоїд. Але все ж це унікальний шанс побачити це все зблизька.

– Мені час іти, Лу. Я обіцяв Джейку зводити його до піцерії.

– Але... але ж ми навіть не поговорили. Що відбувається? Розкажи, що в тебе нового.

– Іншим разом. Джейк голодний.

– Гаразд! – Я якось голосно це пискнула. – Передавай йому привіт!

– Добре.

– Я люблю тебе, – мовила я.

– Я також.

- Ще один тиждень! Я вже рахую дні.

- Мені час іти.

Поклавши слухавку, я відчула себе якось неправильно. Я не зовсім зрозуміла, що тільки-но відбулося. Я нерухомо сиділа на краю свого ліжка. А тоді поглянула на візитку Джоша. Він дав її мені, притиснувши до моєї долоні та закривши пальцями.

«Зателефонуй мені. Я покажу тобі цікаві місця».

Взявши візитку, я ввічливо всміхнулася. Що, звісно, могло означати що завгодно.

7

«Фокс-Коттедж»,

вівторок, 6 жовтня

Люба Луізо!

Сподіваюся, у тебе все добре в Нью-Йорку. Мабуть, ти спілкуєшся з Лілі, але я багато думала після нашої останньої розмови. На горищі я знайшла декілька листів Вілла, ще з часів, коли він жив у місті, тож я подумала, що тобі сподобається. Ти й сама знаєш, як він любив подорожувати, а тому подумала, що, може, ти захочеш піти його слідами.

Я й сама прочитала декілька; це викликало в мене досить змішані почуття. Можеш залишити їх у себе до нашої наступної зустрічі.

Із найкращими побажаннями, Камілла Трейнор

Нью-Йорк

06.12.2004

Люба мамо!

Я б зателефонував, але різниця у часі не дуже збігається з моїм тутешнім розкладом, тому я подумав, що шокую тебе листом. Здається, це мій перший

лист із часів Прайорі-Манор. Я не був створений для школи-інтернату, чи не так?

Нью-Йорк просто неймовірний. Здається, просто неможливо не пройнятися енергією цього міста. Кожного ранку, о п'ятій тридцять, я вже на ногах. Моя фірма розташована на Стоун-стрит у фінансовому районі. Найджел допоміг мені влаштуватися в офісі (і не десь у куточку, а біля вікна з шикарним виглядом на водойму – ці речі багато що значать у Нью-Йорку), і колеги з роботи також непогані. Скажи татові, що в суботу я зі своїм босом і його дружиною ходив до опери, в Мет[9 – Метрополітен-опера (Мет) – провідний театр у США, один із центрів світової музичної культури.], на виставу під назвою «Небезпечні зв'язки»[10 – «Небезпечні зв'язки» – єдиний великий художній твір французького генерала, винахідника і письменника Шодерло де Лакло.] . Багато сніданків із клієнтами, софтбол із колегами. Тільки вечорами трохи самотньо: мої колеги всі одружені та з дітьми, тому гуляю сам...

Я зустрічався з кількома дівчатами – нічого серйозного (здається, тут вони сприймають «побачення» за розвагу), – але в основному свій вільний час проводжу в тренажерній залі та з давніми друзями. Тут багато людей із Шипменсу, але деяких я знаю зі школи. Все ж таки світ такий тісний... Хоча більшість із них геть змінилися. Вони стали жорсткішими та злішими, ніж ті люди, котрих я пам'ятаю. Мабуть, це все вплив великого міста.

Точно! Сьогодні ввечері я побачуся з дочкою Генрі Фарнswortha. Пам'ятаєш її? Вона була гордістю Стортфолдської школи верхової їзди на поні. Тепер вона відкрила себе з нового боку: якийсь там гуру шопінгу. (Навіть не смій ні на що сподіватися, я роблю це заради Генрі.) Я хочу зводити її до свого улюбленого стейк-хаусу, на верхньому Іст-Сайді: вони подають стейки розміром із ковдру. Сподіваюся, вона не вегетаріанка. Здається, тут у кожного є свої харчові заморочки.

Ой, минулої неділі я сів на електричку і вийшов на Бруклінському мості, щоб просто погуляти біля води, як ти мені радила. Найкраще, що я зробив дотепер. Здавалося, що я всередині одного з ранніх фільмів Вуді Аллена – знаєш, тих самих, де між ним і головною героїнею завжди була різниця у віці років так десять.

Скажи татові, що я зателефоную йому наступного тижня, і обійми за мене собаку.

Люблю, Вілл. Цілую

Після тієї миски дешевої локшини в моїх відносинах із Гопніками щось змінилося. Мені стало зрозуміліше, чого від мене очікує Агнес. Їй потрібна людина, котрій можна довіритися, на котру можна поклатися. Це, а також дивна осмотична енергія Нью-Йорка означали, що тепер кожного ранку я підскакувала з ліжка так, як робила тільки в часи роботи на Вілла. Побачивши мене, Іларія щоразу заковувала очі, а Натан косо дивився, немов я приймаю якісь наркотики.

Але все було просто. Мені хотілося добре виконувати свою роботу. Мені хотілося витиснути все до останньої краплини зі свого перебування в Нью-Йорку, працюючи на цих чудових людей. Мені хотілося висмоктати сік із

кожнісінького дня, як це робив би Вілл. Я знов і знов перечитувала цього першого листа, а коли нарешті звикла до того, що чую його голос у своїй голові, відчула дивну спорідненість із ним, нас об'єднувало те, що ми обоє тільки-но приїхали до нового міста.

Я просто так не здавалася. Кожного ранку бігала з Агнес та Джорджем, а інколи навіть примудрялася протягнути до кінця маршруту без нудоти. Я вивчила всі місця, куди ходить Агнес, що їй там знадобиться, що вона вдягне та що треба принести додому. Я завжди чекала на неї в коридорі, маючи із собою воду, цигарки або ж зелений сік, перш ніж вона встигне попрохати щось із цього. Коли їй треба було відвідати сніданок із жакхливими тітками, я спеціально намагалася більше жартувати, щоб вона надто не нервувалася, а потім надсилала їй анімації з пандами, що пукають, або ж людьми, що падають з батутів, щоб підняти їй настрій під час іди. А потім, у машині, я вислуховувала її сльозливі розповіді про те, що вони сказали чи не сказали їй, співчутливо кивала та погоджувалася. «Так, вони просто нестерпні, підлі істоти. Висохлі, як палиці. Безсердечні».

Я навчилася зберігати спокійний вираз обличчя, коли Агнес захоплювалася розповідями про прекрасне, прекрасне тіло Леонарда, а також про його безліч, безліч прекра-а-асних навичок майстерного коханця. Крім того, я навчилася не сміятися, коли вона вимовляла деякі слівця польською, такі як «cholernica», так вона називала Іларію – економка все одно нічого не розуміла.

Я досить швидко зрозуміла, що Агнес не вміє зупинятися вчасно. Тато завжди говорив, буцім я кажу перше, що приходить в голову, але у мене це не було «гидка стара шльондра» польською! Або ж «Ти можеш собі уявити, як ця жакхлива С'юзан Фітцволтер робить собі депіляцію? Це як здирати бороду з закритої мідії. Бр-р».

Це зовсім не означає, що Агнес – погана людина. Гадаю, з усім тим тиском, який вона постійно відчувала, їй довелося поводитися таким чином, аби тільки її помітили. А я стала для неї віддушиною. Опиняючись поза межами світського суспільства, вона лаялася та чортихалася, а потім, дорогою додому, відновлювала свою душевну рівновагу, готуючись знов побачити свого чоловіка.

Я розробила стратегії того, як повернути трохи веселощів у життя Агнес. Один раз на тиждень, не вписуючи це до розкладу, ми посеред дня зникали в кінотеатрі на майдані Лінкольна, щоб подивитися дурні та огидні комедії, хрюкаючи від сміху та набиваючи рота попкорном. Ми примушували одна одну йти до неймовірно дорогих butikів на Медісонавеню та приміряти найгірше вбрання, котре тільки могли відшукати. Оцінюючи одна одну з серйозним обличчям, ми запитували: «А у вас є це в яскраво-зеленому кольорі?», поки продавці, зиркаючи на сумочку Агнес від «Біркін», пурхали довкола та засипали нас компліментами. Одного дня Агнес переконала містера Гопніка приєднатися до нас, і я дивилася, як вона, позуючи, немов модель подіуму, перемиряла цілу колекцію клоунських штанів перед ним, намагаючись розсмішити чоловіка, а він щосили стримувався, щоб не зареготати. «Ти така пустунка», – врешті-решт мовив він, з любов'ю хитаючи головою.

Але настрої мені піднімала не робота. Річ у тому, що я почала трохи краще розуміти Нью-Йорк, а він, у відповідь, прийняв мене. Не так уже воно й

складно – жити у місті іммігрантів: поза розрідженою стратосферою повсякденного життя Агнес я була просто ще одною людиною, котра пролетіла декілька тисяч миль, щоб бігати містом, працювати, замовляти їжу з собою та вчитися уточнювати принаймні три речі, котрі я хочу додати до кави і в сендвіч, просто щоб звучати як місцева.

Я дивилася, я навчалася.

Ось що мені вдалося вивчити про нью-йоркців за перший місяць.

1. У моєму будинку ніхто ні з ким не розмовляє. Гопніки не розмовляють ні з ким, окрім Ашока, котрий розмовляє з усіма. Літня жінка з другого поверху, місіс де Вітт, не розмовляє з парочкою з Каліфорнії, що живе в пентхаусі, а високопоставлена пара з третього поверху якось ішла коридором, притиснувшись носами до своїх айфонів та гиркаючи одне одному інструкції в мікрофон. Навіть дітлахи на першому поверсі – гарно одягнені маленькі манекени в супроводі молоді філіппінки – не віталися, а мовчки дивилися у плюшевий килим. Коли я всміхнулася дівчині, її очі розширилися, немов я зробила щось украй підозріле.

Жителі Лавері просто виходили з будівлі, миттєво пірнаючи в чорні машини, що терпляче чекали на узбіччі. Здавалося, вони чудово відрізняли їх. Місіс де Вітт, як я помітила, була єдиною людиною, котра взагалі спілкувалася з кимось із сусідів. Вона постійно балакала з Діном Мартіном, а також бурмотіла собі під носа, шкутильгаючи блоком, про «клятих росіян і тих жахливих китайців» з будинку, який стояв за нашим, що змушували власних водіїв чекати надворі двадцять чотири години на добу сім днів на тиждень, блокуючи вулицю. Вона голосно скаржилася Ашочеві або ж адміністрації будинку на те, як гучно Агнес грає на фортепіано, а якщо ми перетиналися з нею в коридорі, жінка не пропускала можливості щось несхвально буркнути.

2. А от у магазинах було навпаки – усі з тобою розмовляють. Консультанти від тебе не відстають ані на крок, схиливши голови набік, ніби для того, щоб краще тебе чути, та запитують, чи не потрібна тобі допомога. Я не отримувала стільки уваги ще відтоді, як нас із Тріною піймали на крадіжці батончика «Марс» на пошті, коли мені було вісім років. А наступні три роки, коли ми ходили туди за льодяниками, місіс Баркер нас прикривала, як справжній таємний агент.

Усі продавці Нью-Йорка, як один, бажають тобі гарного дня. Навіть якщо ти купиш лише пакет апельсинового соку чи газету. Спочатку, натхнена їхньою люб'язністю, я відповідала: «Ой! Вам також гарного дня!», тим самим вибиваючи їх із колії, немов я просто не розуміла правил нью-йоркської ввічливої бесіди.

А що стосується Ашока – ніхто не переступав поріг, не перекинувшись із ним хоча б декількома словечками. Але це лише бізнес. Він чудово знав свою роботу. Завжди запитував, чи в тебе все гаразд, чи всього тобі вистачає. «Ви не можете ходити у зношених туфлях, міс Луїзо!» Він міг дістати парасольку з рукава, немов фокусник, щоб провести тебе до узбіччя, а також зі стриманою спритністю брав чайові. Він умів доставати долари просто з рукавичок, скромно дякуючи автоінспекторові за те, що той звільнив дорогу для доставляння хімчистки, а також викликав таксі одним лише змахом руки.

Він був не лише порт'є нашого будинку, він був його серцем. Завдяки йому все жило і процвітало, пульсувало і кипіло.

3. Нью-Йоркці – ті, що не сідають у лімузини, тільки-но покинувши будинок, – ходять дуже, дуже швидко, крокуючи вздовж тротуарів, маневруючи у натовпі, немов у кожного з них є по сенсору, що допомагає не врізатися у перехожих. У руках вони тримають телефони чи паперові стакани з кавою, а о пів на сьому ранку принаймні половина з них уже займається спортом. Кожного разу, сповільнюючи крок, я чула лайку у мій бік або ж відчувала, як чиясь сумка б'є мене по спині. Я припинила носити більш декоративні туфлі – ті, в котрих можу лише шкандибати, свої в'єтнамки, а також смугасті босоніжки на платформі в стилі сімдесятих – і перейшла на самі лише кросівки, щоб вільно рухатися за течією замість ставати перешкодою в цьому потоці. Я люблю думати про те, що як поглянути на мене зверху, то нізачо не відрізниш від загальної маси.

Декілька перших вихідних я також багато гуляла. Спочатку я сподівалася, що ми з Натаном гулятимемо разом, знаходитимемо нові місця. Але виявилось, що він уже знайшов собі друзів – типових чоловіків, котрих не цікавить жіноча компанія, якщо до цього вони не заллють у себе декілька келихів пива. Він проводив багато часу в тренажерному залі, а кожні вихідні зникав на побаченнях. Коли я запропонувала йому сходити до музею або ж прогулятися по Гай-Лайн, він зніяковіло всміхнувся і сказав, що в нього вже є плани. Тому я рушила сама, пройшлася Мідтауном до Мітпекінг-дістрікт, до Гринвіч-Вілледж, Сохо, маневруючи між вулицями, роздивляючись усе, що привертало увагу. Я не випускала з рук мапу, щосили намагаючись запам'ятати напрямок руху автостради. Я помітила, що Мангеттен дуже різноманітний: є в ньому і типові хмарочоси, і мощені вулички біля Кросбі-стрит, де кожен другий схожий на модель або ж інстаграм-блогера, що пише про правильне харчування. Я просто блукала вулицями без певної мети. Знайшовши салатерію, я замовила собі щось із кінзою та чорними бобами, бо ніколи не куштувала ані того, ані другого. Я зайшла до метро, щосили намагаючись не бути схожою на туристку, коли купувала квиток і натрапила на тутешніх божевільних, а потім, бігом повернувшись на вулицю, ще хвилин десять намагалася перевести дух. Після цього я пройшлася вздовж Бруклінського мосту, як це робив Вілл, і відчула неймовірну легкість усередині – від мерехтіння води, від гулу автостради під ногами, від голосу в моїй голові. «Живи сміливо, Кларк».

Я зупинилася на півдорозі й завмерла, споглядаючи Істрівер. У той момент я відчула щось легке й невловиме, схоже на запаморочення. У той момент я не належала до жодного місця на землі. Ще одна галочка в списку. Поступово я припинила щоразу підмічати нові враження, бо так чи інакше майже все було новим і дивним.

Під час тих перших прогулянок я побачила:

Чоловіка, переодягненого в жінку, що їхав на велосипеді та співав пісні з мюзиклів у мікрофон. Деякі перехожі навіть аплодували.

Чотирьох дівчат, що стрибали на скакалках між двох пожежних гідрантів. Вони синхронно підстрибували, і я припинила плескати у долоні тільки тоді, коли вони зупинилися, сором'язливо всміхнувшись мені.

Собаку на скейтборді. Коли я розповіла про це своїй сестрі, вона сказала, що я п'яна.

Роберта Де Ніро.

Принаймні мені здалося, що це був Роберт де Ніро. Це був ранній вечір, а я сумувала за домівкою, коли він пройшов повз мене на розі Спрінг-стрит і Бродвею. Я мимоволі вигукнула: «Боже мій! Роберт Де Ніро!» Він, так і не обернувшись, мовчки пішов далі, тож я не змогла переконатися, чи то таки був він або ж просто якийсь випадковий перехожий. Можливо, він подумав, що я – божевільна, котра розмовляє сама з собою, але мені все ж таки хочеться вірити у те, що це був саме він.

Нехай буде так. Моя сестра знов звинуватила мене в тому, що я п'яна. Я надіслала їй фотографію, але вона сказала: «Це може бути будь-чия потилиця, дурненька!» – й додала, що я не тільки п'яна, а ще й нетяма. Саме в той момент я припинила сумувати за домівкою.

Мені хотілося розповісти про це Семові. Хотілося розповісти йому про все у прекрасних рукописних листах або ж принаймні у довгих електронних, котрі можна було б зберегти чи роздрукувати, а потім знайти на горіщі нашого будинку і показати нашим онукам. Але я була така втомлена, що все, на що спромоглася, – це написати повідомлення про те, як я втомилася.

«Я так втомилася. Я сумую за тобою».

«Я також».

«Ні, справді я дуже втомилася. У мене є сили лише на те, щоб дивитися рекламу по телевізору та заснути під час чищення зубів, поки зубна паста розтікається по моїх грудях».

«Гаразд, ти перемогла».

Я намагалася не думати про те, як рідко він писав мені. Я намагалася нагадати собі про те, що він виконує справжню, важку роботу, рятує життя і змінює світ, поки я просто сиджу біля салонів краси та бігаю Центральним парком.

Його керівник змінив розклад. Тепер він працює чотири ночі поспіль і досі чекає, щоб йому призначили нового партнера. Здавалося б, тепер ми повинні були почати більше розмовляти, але цього не сталося. Вечорами я писала йому, що вільна, але зазвичай це був час, коли він заступає на свою зміну.

Іноді я почувалася жакливо, немов я просто вигадала його.

«Один тиждень, – запевнив він мене. – Ще один тиждень».

Наскільки важко це може стати?

Агнес знову грала на фортепіано. Вона грала, коли була радісна чи сумна, сердита чи нещасна, кожного разу обираючи емоційні, бурхливі етюди, затуляючи очі та погойдуючись на табуреті, поки її руки блукали вгору і вниз клавішами. Минулого вечора вона грала ноктюрн[11 – Ноктюрн – поширена назва музичних, переважно інструментальних, композицій, що навіяні поетичним настроєм ночі.]

Навіть коли вона з головою занурювалася у світ музики, я розуміла: вона грає для нього. Я бачила, з яким трепетом він перегортав сторінки для неї, мовчки сидячи поруч. Завершивши гру, вона всміхалася йому, а він нахилився, щоб поцілувати її руку. Я випадково побачила це, коли проходила повз двері.

Я сиділа в кабінеті, переглядаючи плани на тиждень, і вже дійшла до четверга (благодійний сніданок, присвячений Дитячому фондові боротьби з раком, «Одруження Фігаро»), коли почула, як хтось стукає в парадні двері. Іларія була з фахівцем із поведінки домашніх улюбленців – Фелікс знов зробив дещо непристойне в офісі містера Гопніка, – а тому я вийшла й відчинила.

Переді мною стояла місіс де Вітт, вона підняла свою тростину догори, немов готувалася вдарити мене. Я інстинктивно пригнулася і тільки тоді, коли вона її опустила, випросталася, про всяк випадок захищаючись долонями. Мені знадобилася секунда, аби усвідомити, що вона використовувала палицю, щоб постукати у двері.

– Я можу чимось допомогти?

– Скажи їй припинити цей пекельний галас! – Її крихітне личко було багряне від люті.

– Перепрошую?

– Масажистці. Цій нареченій зі шлюбної агенції. Називай як завгодно. Я чую це неподобство через увесь коридор.

На жіночці було зелено-рожеве пальто в стилі Пуччі 70-х років, а також смарагдовий тюрбан. Мене вразило те, як сильно я образилась на її слова.

– Гм, взагалі-то Агнес – фізіотерапевт за освітою. І це не неподобство, а Моцарт.

– Мені начхати, навіть якби диво-кінь грав на казу своїм сама знаєш чим. Скажи їй припинити. Вона мешкає в квартирі. Вона повинна мати повагу до інших мешканців!

Дін Мартін загарчав на мене, немов погоджуючись із хазяйкою. Я хотіла сказати щось іще, але його очка, що дивилися в різні боки, надто відволікали та збивали з пантелику.

– Я перекажу ваші побажання кому потрібно, місіс де Вітт, – мовила я, вмиль одягнувши фірмову усмішку.

– Що означає «перекажу»? Не треба просто «переказувати». Я хочу, щоб ти примусила її зупинитися. Вона зводить мене з розуму своєю убогою піанолою. Удень і вночі, цілодобово! Колись це був тихий і мирний дім.

– Але, відверто кажучи, ваш пес завжди гав...

– Інша була анітрохи не краща. Гидка жіночка. Завжди ходила коридорами зі своїми крякаючими подружками, кря-крякря, позаймають усе узбіччя своїми машинами-переростками. Тьху. Я не здивувалася, коли дізналася, що він проміняв її на іншу.

– Я впевнена, що містер Гопнік...

– Фізіотерапевт за освітою. Боже милий, тепер це так називається? Тоді я взагалі головний парламентар Організації Об'єднаних Націй. – Вона промокнула обличчя хусткою.

– Наскільки я розумію, в Америці можна стати ким захочеш – у цьому її принада. – Я усміхнулася.

Жіночка звузила очі. Я стримувала посмішку.

– Ти англійка?

– Так. – Я сподівалася, що вона пом'якшиться. – А чому ви питаєте? У вас є родичі з Англії, місіс де Вітт?

– Не кажи нісенітницю. – Вона оглянула мене з голови до п'ят. – Я просто думала, що в англійок має бути почуття стилю. Вона розвернулася та, зневажливо махнувши рукою, пошкутильгала геть, а Дін Мартін ображено озирнувся на мене.

– Це та навіжена стара відьма з квартири навпроти? – вигукнула Агнес, коли я м'яко зачинила двері. – Тьху. Нічого дивного в тому, що до неї ніколи

ніхто не приходить. Жахливий висохлий шматок suszony dorsz[12 - Suszony dorsz - сушена тріска (пол.)].

У повітрі зависла коротка тиша. Я почула, як вона гортає сторінки.

І тоді Агнес заграла гучну драматичну мелодію, щосили вдаряючи по клавішах та втискаючи педаль у підлогу.

Я знову вдягла фірмову усмішку й, зітхнувши, подивилася на годинник. Ще дві години.

8

До мене прилітає Сем, він пробуде тут до вечора понеділка. Він забронював для нас готель у двох кварталах від Таймс-сквер. Ураховуючи слова Агнес про те, що нам потрібно бути поруч, я попрохала її відпустити мене трохи раніше. Вона сказала «можливо» з нібито позитивною інтонацією, хоча в мене склалося чітке враження, що приїзд Сема на вихідні анітрохи її не радував. Та все-таки я бадьоро рушила до Пенсильванського вокзалу й сіла на потяг до аеропорту. Приїхавши трохи раніше, я ледь не тремтіла від хвилювання.

На табло прильотів було сказано, що літак Сема вже приземлився, а це означало, що він зараз чекає на свій багаж. Я поспішила до туалету, щоб ще раз перевірити свою зачіску та макіяж. Трохи спітніла від поспіху та переповненого потяга, я підправила туш для вій і помаду, а також швиденько розчесалася. На мені були бірюзові шовкові кюлоти, чорна сорочка поло й чорні чоботи. Мені хотілося бути схожою на себе, але водночас виглядати так, немов я невловимо змінилася, стала більш загадковою. Я ухилилася від утомленої на вигляд жінки з величезною валізою на колесах, бризнула на себе трохи парфумів і з осудом подивилася на жінку в дзеркалі, котра зустрічає коханого в міжнародних аеропортах.

Проте, хоч як би сильно калатало мое серце, я вийшла й нервово подивилася на табло. Ми не бачилися лише місяць. Цей чоловік бачив мене в будь-якому стані: зламану, перелякану, сумну, веселу й усе одно полюбив мене. Він той самий Сем. Мій Сем. Ніщо не змінилося з того дня, коли він уперше подзвонив у мої двері та зніяковіло запросив мене на побачення через домофон.

На табло й досі було написано: «В ОЧІКУВАННІ БАГАЖУ».

Я спробувала зазирнути за огорожу, знов переконалася, що моя зачіска в порядку, й уп'ялася у подвійні двері, мимоволі усміхаючись на радісний вереск пар, котрі зустрілися після довгої розлуки. Вже через хвилику це будемо ми. Я глибоко вдихнула, помітивши, що в мене спітніли долоні. Із зони прильотів виходила цівка людей, і мое обличчя поступово почало набувати нетерпляче-сердитого виразу – брови піднялися, немов у політика, котрий помилився в натовпі.

Діставши хустку з сумки, я знов просканувала юрбу. Там, у декількох метрах від мене, у шаленому потоці людей, стояв Сем, на голову вищий за всіх інших, і сканував натовп, як і я. Я невиразно вибачилася перед людиною праворуч і кинулася до нього. Він різко обернувся й випадково огрів мене сумкою по гомілці.

– Ой, дідько. Усе добре? Лу?... Лу?

Я вхопилася за ногу, намагаючись не вилятися. Мої очі наповнилися сльозами, а голос зламався.

– Де твоя валіза?! – сказала я, зціпивши зуби. – Не можу повірити, що я пропустила наше возз'єднання! Я була в туалеті!

– Я приїхав лише з ручною поклажею. – Він поклав руку мені на плече. – Як твоя нога?

– Але ж я усе спланувала! У мене навіть є табличка! – Я дістала роздрукований і ламінований папірець із піджака, намагаючись ігнорувати пульсуючий біль у гомілці. НАЙПРИВАБЛИВІШИЙ ФЕЛЬДШЕР НА СВІТІ. – Цей момент мав стати визначним у наших відносинах. Один із тих моментів, про котрі згадуєш із теплом у серці: «Ах, пам'ятаєш, як я тоді зустріла тебе в аеропорту?»

– Цей момент усе одно дуже приємний, – з надією промовив він. – Я радий тебе бачити.

– Радий мене бачити?

– Дуже радий. Я дуже радий тебе бачити. Пробач. Я виснажений. Геть не спав.

Я потерла ногу. Ми з хвилину просто дивилися одне на одного.

– Ні, мені не подобається, – мовила я. – Тобі доведеться знов іти.

– Куди?

– До огорожі. Щоб я змогла зробити те, що хотіла, – затамувати дух, а потім підбігти до тебе, і тоді ми поцілуємося й почнемо все спочатку.

Він витріщився на мене.

– Серйозно?

– Воно того варте. Ну ж бо. Будь ласка.

Йому знадобилося ще декілька секунд, щоб переконатися, що я не жартую. Тільки тоді він розвернувся й пішов туди, звідки прийшов. Декілька людей невдоволено цикнули, зиркаючи на нього.

– Досить! – голосно вигукнула я. – Цього вистачить!

Але він мене не чув. Він просто йшов, аж до самих дверей – у мене навіть зародився страх, що він може сісти в літак і полетіти додому.

– Семе! – закричала я. – ДОСИТЬ!

Раптом уся увага була спрямована на мене. Тоді нарешті обернувся й він. Чоловік рушив до мене, і я пірнула під огорожу.

– Я тут! Семе! Це я! – Я розмахувала табличкою, а він усміхався від безглуздості цієї ситуації.

Кинувши папірець на підлогу, я кинулася до нього, і цього разу він не став бити мене – він підхопив мене на руки, і ми поцілувалися, просто як у кіно, самозабутньо і з насолодою, без усіляких думок про неприємне дихання від кави. Якось так це було. Я вже точно не пам'ятаю. Опинившись в обіймах Сема, я забула про все на світі: про сумки, про людей та про косі погляди з натовпу. Боже, це відчуття його великих рук, що стискали мене, його м'яких губ, що цілували мене. Мені не хотілося відпускати його. Вступившись обличчям у його міцну ший, я вдихнула запах його шкіри – кожною клітинкою свого тіла я відчула, як сильно сумувала.

– Тепер краще, божевільна? – запитав він, коли я нарешті відпустила його. Мабуть, помада була розмазана по моему обличчю, бо в мене майже миттєво з'явився висип. Його обійми були такими міцними, що в мене заболіли ребра.

– О так, – мовила я, не в силах припинити усміхатися. – Набагато краще.

Ми вирішили залишити сумки в готелі, а потім кудись вирушити. Я говорила цілковиту нісенітницю – безладний потік думок і спостережень, що без фільтра покидав мій рот. Він дивився на мене так, як дивляться на свого собаку, котрий смішно танцює, – з радістю і стриманою тривогою. Але коли позаду нас зачинилися двері ліфта, він притягнув мене до себе, обхопив моє обличчя обома руками і знов поцілував.

– Це щоб я нарешті замовкла? – запитала я, коли він мене відпустив.

– Ні. Я хотів зробити це усі довгі чотири тижні, і я маю намір робити це стільки, скільки зможу, аж поки не полечу до-дому.

– Гарно сказано.

– Репетирував усю дорогу.

Я дивилася, як він відчиняє двері нашого номера, й у тисячний раз подумала, як сильно мені пощастило зустріти його в той момент, коли я не вірила в те, що коли-небудь когось покохаю. Я почувалася імпульсивно та романтично, як героїня недільного кіно.

– І-і-і, ми прийшли.

Ми зупинилися на порозі. Кімната була навіть меншою за мою кімнатку в Гопніків: коричневий килим і двоспальне ліжко з бордово-помаранчевою ковдрою. Годі й мріяти про шикарну білу постільну білизну. Я намагалася не думати про те, коли тут прибирали востаннє. Коли Сем зачинив за нами двері, я поставила сумку й, обійшовши ліжко, зазирнула до ванної. Там на нас чекав лише душ і ніякої ванни, а якщо увімкнути світло, то починав верещати вентилятор, немов неслухняний малюк на касі супермаркету. У кімнаті стояв стійкий запах поєднання старого нікотину й освіжувача повітря.

– Тобі не подобається. – Його очі пильно сканували мое обличчя.

– Ні! Вона ідеальна!

– Кімната не ідеальна. Пробач. Я забронював її на сайті одразу після нічної зміни. Хочеш, щоб я пішов униз і запитав, чи є у них інші кімнати?

– Я чула, як дівчина на рецепції казала, що більше місць немає. У будь-якому разі, усе чудово! Тут є ліжко й душ, до того ж ми в центрі Нью-Йорка, а також ми нарешті разом. Що може бути краще?

– От дідько. Треба було порадитися з тобою.

Я ніколи не вміла брехати. Він узяв мою руку і стиснув її.

– Усе добре. Справді.

Ми стояли й дивилися на ліжко. Я затулила рота рукою, намагаючись придушити в собі бажання сказати те, про що думаю.

– Треба перевірити, чи тут немає блощиць.

– Серйозно?

– Іларія каже, їх зараз усюди повно.

Плечі Сема перекошилися.

– Навіть у найшикарніших готелях.

Я ступила вперед і різко відкинула ковдру, нахилившись, щоб роздивитися білу ковдру й матрац. Підійшла трохи ближче й придивилася більш пильно.

– Чисто! – мовила я. – Це чудово! Готель без блощиць!

Я підвела великі пальці догори.

– Ура!

У повітрі зависла важка тиша.

– Ходімо прогуляємося, – мовив він.

Ми вирушили на прогулянку. Принаймні розташування готелю було справді чудове. Ми обійшли з півдужини кварталів аж до шостої авеню, потім зигзагами повернулися до п'ятої. Я щосили намагалася якомога менше розповідати про своє життя в Нью-Йорку, а Сем просто мовчав. Він тримав мене за руку, а я йшла поряд і намагалася не дивитися на нього увесь час. У тому, що він тут, зі мною, було щось несподівано дивне. Я помітила багато дрібних деталей: подряпину на його руці, невеликі зміни довжини його волосся – і піймала себе на тому, що намагаюся пригадати, як він виглядав до мого від'їзду.

– Ти тепер не кульгаєш, – зауважила я, коли ми зупинилися біля Музею сучасного мистецтва. Мене бентежило те, що він мовчить, немов цей готельний номер усе зіпсував.

– Ти також.

– Я бігала! – відповіла я. – Я тобі казала! Щоранку в Центральному парку з Агнес і Джорджем, її тренером. Ось, подивись, які в мене м'язи!

Сем стиснув мое стегно і притягнув його до себе.

– Уже можна відпускати, – мовила я, коли люди навколо почали витріщатися.

– Пробач, – мовив він. – Я сумував за тобою.

Я й забула, що він більше любив слухати, аніж розмовляти. Знадобився певний час, аби він розповів хоч щось про себе. У нього нарешті з'явився новий партнер. Після двох невдалих спроб – юнака, котрий зрозумів, що він не хоче бути фельдшером, і Тіма, члена профспілки середніх років, що, як виявилось, ненавидить усе людство (не найкращий характер для такої роботи), – його поставили у пару з жінкою, яка нещодавно переїхала й хотіла працювати десь біля дому.

– Яка вона?

– Вона не Донна, – мовив він, – але непогана. Принаймні вона знає, що робить.

Минулого тижня він зустрічався з Донною за чашкою кави. Хоч хіміотерапія не допомагала її батькові, Донна маскувала смуток під сарказм та жарти, як вона робила завжди.

– Мені хотілося сказати їй, що вона не повинна ховати почуття, – пояснив він. – Вона знає, через що пройшла моя сестра. Але, – він косо подивився на мене, – усі ми переживаємо горе по-своєму.

Сем розповів, що в Джейка у коледжі все добре. Він передавав мені привіт. Його батько, чоловік Семової сестри, кинув клуб підтримки людей, що втратили своїх близьких. Сказав, що це не для нього, хоча це й допомогло йому припинити спати хтозна з ким.

– Йому зараз дуже важко. Коли ти поїхала, він узагалі закрився в собі.

- А ти як?

- Ай. Я в порядку.

Його слова прозвучали просто, але в моєму серці щось тьохнуло.

- Це не назавжди, - сказала я, коли ми зупинилися.

- Я знаю.

- До того ж на нас чекають неймовірні вихідні!

- Що ти вже придумала?

- Гм, нічого такого. Здебільшого це ти роздягаєшся. Потім вечеря. Потім ти знов роздягаєшся. Можливо, прогулянка Центральним парком та інша туристична банальщина типу поїздки на поромі до Стейтен-Айленду, також Таймс-сквер, а ще шопінг в Іст-Вілледжі, а потім - смачнюча їжа, приправлена роздягненням тобою.

Він широко всміхнувся:

- А ти роздягатимешся чи це стосується тільки мене?

- О, звісно, це пропозиція «два в одному». - Я поклала голову йому на плече. - Чесне слово, я б так хотіла, щоб ти подивився, де я працюю. Можливо, познайомився б із Натаном та Ашоком і всіма іншими. Містер і місіс Гопнік пойдуть із міста, тож із ними ти, мабуть, не зустрінешся, але принаймні матимеш уявлення про те, як я тепер живу.

Він зупинився й повернув мене обличчям до себе.

- Лу. Мені начхати, що ми робимо, поки ти зі мною. - Промовивши це, він трохи почервонів, немов і сам здивувався своїм словам.

- Це дуже романтично, містере Філдінг.

- Ось що я тобі скажу. Якщо ми збираємося сьогодні роздягатися, я маю терміново щось з'їсти. Де тут можна роздобути якоїсь їжі?

Ми проходили повз Радіо-сіті-мьюзик-хол, оточений височезними офісними будівлями.

- Я бачу кав'ярню, - мовила я.

- Ой, ні, - мовив він, плескаючи у долоні. - Ось мій хлопчик. Справжній нью-йоркський фургон швидкого харчування! - Він указав на один із усядисущих фургонів, на котрому висіла табличка «буріто на будь-який смак». - Готуємо буріто за вашим рецептом! - Я дочекалася, поки він замовив собі величезне буріто, що пахло гарячим сиром та жирним м'ясом невідомого походження. - Ми ж сьогодні все одно не збиралися нікуди йти, так? - Він широко розкрив рота, щоб укусити свій обід.

Я не втрималася і розсміялася:

– Будь-що, аби тільки ти не заснув. Хоча, здається, від цього буріто можна впасти в харчову кому.

– Матінко, як це смачно. Хочеш укусити?

Відверто кажучи, я хотіла. Але на мені була гарна спідня білизна, і я не хотіла, щоб мої пухкі боки псували усю картину. Тому я терпляче дочекалася, поки він завершить трапезу, голосно обсмокче пальці й викине серветку до смітника. Він зітхнув зі щирим задоволенням.

– Гаразд, – мовив він, взявши мене за руку. Раптом у мене з'явилося блаженне відчуття спокою. – Що стосується оголення.

Ми мовчки вирушили назад до готелю. Мені більше не було ніяково, і часу та відстані вже не існувало. Мені більше не хотілося говорити. Мені просто хотілося відчутти дотик його шкіри. Хотілося належати тільки йому, повністю й цілком. Ми попрямували вниз Шостою авеню, повз Рокфеллер-центр, і я вже не помічала туристів, що траплялися нам на шляху. Здавалося, мене захищала невидима бульбашка у вигляді теплої руки, що обіймала мої плечі. Кожен його рух здавався мені важким. У мене ледь не перехоплювало дух. Я мимоволі подумала, що готова постійно жити в розлуці, якщо кожна зустріч буде такою приємною.

Ми ледве встигли увійти до ліфта, коли він повернув мене й притиснув до себе. Ми поцілувалися, і я розтанула, забувши про все на світі, – кров так пульсувала в моїх вухах, що я не почула, як відчинилися двері ліфта. Ми, хитаючись, вийшли.

– Штука для дверей, – мовив він, гарячково мацаючи кишені. – Штука для дверей! Куди я її подів?

– Ось, – мовила я, діставши ключі з задньої кишені.

– Дякувати Богові, – мовив він, захряснувши за нами двері. – Ти й гадки не маєш, як довго я про це мріяв, – прошепотів він мені у вухо.

Уже за дві хвилини я лежала на бордовому покривалі. Поки піт сохнув на моїй шкірі, я мимоволі подумала, чи зіпсує я атмосферу, якщо просто зараз вдягну трусики. Незважаючи на те, що блошиць я не знайшла, було в цьому покривалі щось таке, від чого мені хотілося відгородитися, принаймні поки я гола.

Десь поряд я почула голос Сема.

– Пробач, – пробурмотів він. – Я знав, що буду радий тебе бачити, але не настільки.

– Усе гаразд, – мовила я, повернувшись до нього обличчям. Він охопив мене обома руками так, що я не могла рухатися. Я ніколи не розуміла жінок, котрі кажуть, що відчують себе в безпеці зі своїм чоловіком, але саме так я почувалася із Семом. Його напівзаплющені очі наполегливо боролися зі сном. Я подумки прикинула, що в Англії зараз приблизно третя ночі. Він ніжно поцілував мене в ніс.

– Дай мені двадцять хвилин, і я буду знов готовий.

Я легко провела пальцем по його обличчю, уздовж його губ, а потім посунулася, щоб він укрит нас обох ковдрою. Я закинула на нього ногу, щоб торкатися його кожним сантиметром свого тіла. Навіть це розпалило в мені бажання. Не знаю, що саме в Семі примушувало мене так змінюватися, але я постійно відчувала голод, безупинно. Я навіть не впевнена, чи могла б торкнутися його шкіри, не відчуючи інстинктивний потяг до нього. Мені достатньо було лише поглянути на його плечі, на його масивні руки, на подитячому м'яке темне волосся в місці, де його шия переходила у голову, щоб умить відчувти жагу.

– Я люблю тебе, Луїзо Кларк, – м'яко мовив він.

– Кажеш, двадцять хвилин? – з усмішкою відповіла я, міцніше обійнявши його. Незабаром він, немов у прірву, провалився в глибокий сон. Я довго дивилася на нього, гадаючи, чи можна його розбудити і як саме це зробити, але потім пригадала, яка втомлена була сама, коли тільки-но прилетіла. Тоді я подумала про те, що до поїздки він ще й відпрацював тиждень дванадцятигодинних змін. До того ж на нас чекає цілих три дні разом. Зітхнувши, я відпустила його й відкинулася на спину. Стемніло, і лиш далекі звуки вулиці доносилися з-за вікна. Мене сповнювало мільйон почуттів, і я насторожилася, віднайшовши в собі розчарування.

«Стоп», – твердо мовила я собі. Мої очікування на ці вихідні були надто високі – зустрівшись із реальністю, вони впали, немов суфле при контакті з повітрям. Він поряд, ми знов разом, і вже через декілька годин ми знов будемо разом. «Засинай, Кларк», – вмовляла я себе. Я обгорнула його руку навколо себе, вдихаючи аромат його теплої шкіри. І заплющила очі.

Півтори години після того я лежала на дальньому боці ліжка, оновлюючи стрічку новин «Фейсбуку» на телефоні, – виявляється, моя мати просто обожає мотиваційні цитати і не може зупинитися виставляти фотографії Тома у шкільній формі. На годиннику було пів на одинадцять, а про сон я вже забула й мріяти. Я вилізла з ліжка й пішла до туалету, не вмикаючи світло, щоб Сема не розбудив вереск вентилятора. Я вагалася, чи варто знов лягати. Сем солодко спав у центрі ліжка, залишивши мені трохи місця по краях. Я ліниво подумала, чи достатньо йому півтори години сну. Та все ж таки прослизнула назад, притиснулася до його теплої тіла та, повагавшись секунду, поцілувала його.

Тіло Сема впізнало мене навіть уві сні. Його рука притиснула мене до себе, ковзнувши уздовж усього мого тіла, а губи поцілували мене, повільно, сонно й дуже ніжно, – і я вигнулася від задоволення. Я підсунулася трохи ближче, відшукавши в темряві його руку. Наші пальці сплелися, і я, не втримавшись,

зітхнула від задоволення. Він хотів мене. У тьмяному світлі Сем розплющив очі, і я зазирнула у них із любов'ю. Із подивом я помітила бажання у сонному погляді.

Він мовчки дивився на мене.

– Привіт, красунчику, – прошепотіла я.

Він начебто спробував щось вимовити, але так і не знайшов у собі сил.

Він подивився убік. І раптом відсахнувся.

– Що? – запитала я. – Що я такого сказала?

– Пробач, – мовив він. – Зачекай.

Він кинувся до вбиральні, захряснувши за собою двері. З-за дверей донеслося «О Боже» і звуки, почувши котрі я вперше зраділа гучній витяжці.

Я непорушно сиділа на ліжку, а потім підвелася і вдягла футболку.

– Семе? – Я притиснулася вухом до дверей, але одразу ж відсахнулася.

Мабуть, лише справжня любов може не відштовхнути при таких звукових ефектах.

– Семе? Усе в порядку?

– Так, – пробубонів він. Вочевидь, усе геть не в порядку.

– Що відбувається?

Довга тиша. Звук змиву.

– Я – гм – здається, я отруївся.

– Серйозно? Що я можу зробити?

– Нічого. Просто... просто не заходь сюди. Гаразд? – Після цих слів знов почулися звуки блювоти й тихої лайки. – Не заходь.

Наступні години дві минули саме так: по один бік дверей він намагався пережити страшну сутичку зі своїми внутрішніми органами, по другий – знервована я у самій лише футболці. Він так і не впустив мене до себе – гадаю, гордість не дозволила.

Людина, котру я побачила майже о першій ночі, була бліда як стіна і з голови до ніг укрита потом. Я вмить підскочила на ноги, але він відсахнувся, мов не очікував побачити мене. Я простягнула руку, немов це допомогло б, якби такий велетень, як він, почав падати.

– Що я можу зробити? Може, викликати лікаря?

– Ні. Просто... просто треба перечекаати.

Важко дихаючи і тримаючись за живіт, він плюхнувся на ліжко. Його очі були обрамлені темними колами, а погляд спрямований у нікуди. Буквально.

– Я принесу тобі води. Я подивилася на нього.

– А взагалі-то я краще збігаю до аптеки й куплю тобі чогось для травлення.

Він навіть не відповів, а просто впав на бік, спрямувавши погляд кудись у далечінь. Його тіло й досі було вкрите потом.

Придбавши необхідні ліки, я подумки подякувала місту, котре не просто ніколи не спить, а й цілодобово пропонує порошки для травлення. Сем, пихкаючи, прийняв один пакетик, а потім, вибачившись, знов побіг до вбиральні. Час від часу я передавала йому пляшку води через щілину у дверях, а потім урешті-решт взагалі увімкнула телевизор.

– Пробач, – пробурмотів він, хитаючись, коли вийшов з убиральні приблизно о четвертій ранку. Після цього знесилено впав на покривало й провалився у тривожний сон.

Укрившись готельним халатом, я проспала декілька годин, та коли прокинулася, то виявила, що він і досі спить. Я прийняла душ і одягнулася, а потім тихенько вийшла до холу готелю, щоб купити кави в автоматі. Мені було трохи недобре. Принаймні у нас було ще цілих два дні.

Коли я повернулася до номера, Сем знову був у вбиральні.

– Мені дуже шкода, – вкотре вибачився він.

Я розкрила штори – у денному світлі він виглядав ще білішим за простирадла.

– Я не впевнений, що в мене сьогодні вистачить сил хоч на щось.

– Нічого страшного! – відповіла я.

– Може, до обіду полегшає, – пробубонів він.

– Чудово!

– Можливо, не для поїздки на поромі, але... Мені не хотілося б опинитися...

– ...у громадському туалеті. Я розумію.

Він зітхнув.

– Не так я уявляв цей день.

– Усе добре, – утішала його я, лягаючи поруч у ліжко.

– Досить казати, що все добре, – роздратовано мовив він. Я трохи завагалася, та потім холодно сказала:

– Гаразд.

Він скося подивився на мене.

– Пробач.

– Досить вибачатися.

Ми мовчки сиділи, дивлячись просто перед собою. А потім він простягнув руку до мене.

– Послухай, – урешті-решт мовив він. – Мабуть, я ще полежу пару годин. А потім мені стане краще. Не треба сидіти зі мною, якщо не хочеш. Можеш пройтися по магазинах або ще щось.

– Але ж ти тут лише до понеділка. Я не хочу покидати тебе.

– Я ні на що не здатен, Лу.

У Сема був такий вигляд, немов він хотів би вдарити стіну, якби у нього були сили.

Прогодувавшись два квартали, я купила декілька газет і журналів. Потім купила великий стакан кави, булочку з висівками і простий білий бублик на випадок, якщо Сем зголодніє.

– Припаси, – мовила я, скинувши покупки на свій бік ліжка. – Зараз як засяду за журнали...

Саме так ми й провели увесь день. Я прочитала кожнісінький розділ «Нью-Йорк Таймс», включаючи бейсбольні звіти. Повісивши знак «Не турбувати» на двері, я просто спостерігала за тим, як він дрімає, сподіваючись побачити рум'янець на його щоках.

Можливо, йому от-от стане краще і ми зможемо прогулятися при денному світлі. Можливо, можна просто вийти до бару готелю.

Як же набридло лежати.

Гаразд, можливо, йому стане краще завтра.

О дев'ятій сорок п'ять, коли я вимкнула телевізор, прибрала усі газети з ліжка і вляглася під покривало, єдиною частиною тіла, котрою ми торкалися, були переплетені кінчики пальців.

У неділю він прокинувся трохи бадьорішим. Гадаю, річ у тому, що йому просто не було чим блювати. Я принесла йому трохи бульйону – з'ївши його, Сем заявив, що готовий піти на прогулянку. Через двадцять хвилин ми бігом повернулися до готелю, і він знов зачинився у вбиральні. Як же він сердився! Я намагалася переконати його, що все гаразд, але, здавалося, це тільки більше його дратувало. Я не бачила нічого жалюгіднішого, аніж розлючений двометровий чоловік-гора, у котрого немає сил навіть на те, щоб підняти склянку води.

У момент, коли мое розчарування почало бути очевидним, я вирішила ненадовго залишити його. Мені хотілося прогулятися вулицями й нагадати собі, що це ніякий не знак, що це нічого не означає і що ці думки в мене з'являються лише через недосип і замкнутий простір, у котрому я застрягла на дві доби, а також через чоловіка з харчовим отруєнням та недостатню звукоізоляцію вбиральні.

Але більш за все мене засмучувало те, що вже неділя. Вже завтра на роботу. А ми не зробили нічогосінько з того, що я планувала. Ми не сходили на спортивний матч, а також не покаталися на поромі. Ми не піднялися на вершину будівлі Емпайр-Стейт і навіть не прогулялися в парку Гай-Лайн, тримаючись за руки. Того вечора ми просто сиділи у ліжку, поїдаючи рис у його випадку та геть несмачний курячий сандвіч – у моему.

– Вже набагато краще, – пробурмотів він, коли я вкрила його ковдрою.

– Чудово, – відповіла я. А потім він заснув.

Я б не витримала ще один вечір у телефоні, а тому тихенько підвелася, залишила записку й пішла геть. Я почувалася нещасною й по-дивному сердитою. Навіщо він з'їв щось, від чого йому стало погано? Чому йому не стало краще? Урешті-решт, він же фельдшер. Чому він не обрав кращий готель? Я серед галасу доріг спустилася до Шостої авеню, запхнувши руки до кишень. Лише через деякий час я усвідомила, що прямую додому.

Додому.

Ось так я і зрозуміла, що тепер називаю це місце домом.

Ашок стояв біля дверей і балакав з іншим порт'є, котрий пішов геть, тільки-но побачив мене.

– Привіт, міс Луїзо. Хіба ви не повинні бути з вашим хлопцем?

– Він хворий, – відповіла я. – Харчове отруєння.

– Ви жартуєте? І де він тепер?

– Спить. Я просто... не хочу сидіти в тій кімнаті ще дванадцять годин.

Раптом я відчула, що ось-ось заплачу. Мабуть, Ашок це помітив, бо жестом запросив мене до будинку. У своєму маленькому кабінетику він закип'ятив воду й зробив мені м'ятний чай. Поки я сиділа за його столом і сьорбала

гарячий чай, він час од часу визирав до стійки, щоб переконатися, що місіс де Вітт немає поруч. Інакше вона обов'язково звинуватила б його в утриманстві.

– Так чи інакше, – мовила я, – чому ви на посту? Я думала, тут буде нічний портьє.

– Він також хворий. Моя дружина зараз дуже на мене сердиться. Вона мала піти до книжкового клубу, але тепер їй нема кому доручити дітей. Вона сказала, що якщо я проведу тут іще хоч один вихідний, то вона сама поговорить із містером Овіцом. А цього я нікому не побажав би.

Він похитав головою.

– Моя дружина – грізна жінка, міс Луїзо. Її краще не засмучувати.

– Я б запропонувала свою допомогу. Але, мабуть, уже треба повертатися до Сема.

– Будь розумницею, – мовив чоловік, коли я вручила йому свою чашку. – Він подолав довгий шлях, щоб побачити тебе. І повір мені, йому зараз куди гірше, аніж тобі.

Коли я повернулася до кімнати, Сем уже не спав: спершись на купу подушок, він дивився зернистий телевізор. Коли я відчинила двері, він підвів погляд.

– Я просто хотіла прогулятися. Я... я...

– Не хотіла більше стирчати тут зі мною.

Я мовчки стояла у дверях. Його голова була втоплена в плечі. Він виглядав блідим і страшенно пригніченим.

– Лу... якби ти тільки знала, як мені зараз важко...

– Це... – Я вчасно зупинила себе. – Справді, – мовила я. – Усе ж добре.

Я увімкнула душ, допомогла йому підвестися й помила його волосся, вичавлюючи усе до останньої краплі з маленької готельної пляшечки шампуню. По його плечах сповзали пінні патьоки. Він мовчки взяв мою руку й поцілував мій зап'ясток – поцілунок вибачення. Я поклала рушник йому на плечі, і ми пішли до спальні. Важко зітхнувши, він відкинувся на ліжку. Я зняла свій одяг і лягла поруч, бажаючи не відчувати таку порожнечу.

– Розкажи мені щось таке, чого я про тебе не знаю, – попрохав він.

Я повернулася до нього.

– Ой, ти знаєш про мене все. Я – відкрита книга.

- Годі тобі. Потіш мене, - тихо говорив він біля мого вуха. Мені нічого не спадало на думку. Я й досі була розчарована й сердита через ці вихідні, хоча це дуже егоїстично з мого боку.

- Гаразд, - мовив він, зрозумівши, що розповіді від мене йому не дочекатися. - Тоді почну я. Я більш ніколи не істиму нічого, окрім грінок.

- Смішно.

Він уважно подивився на мене. А потім знов заговорив, цього разу незвичайно тихо.

- Вдома усе геть непросто.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=39746193&lfm=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

1

Жаклін Був'є (після першого шлюбу - Кеннеді, після другого - Онассіс, широко відома як Джекі) - перша леді США у 1961-1963 роках. (Тут і далі прим. пер.)

2

Зопіклон - снодійне, яке має седативну, протисудомну, амнестичну й анксиолітичну дію. Сприяє розслабленню м'язової тканини.

3

«Let the River Run» – пісня, що стала саундтреком фільму «Ділова дівчина» 1988 року, з музикою і текстами Карлі Саймон.

4

Дін Мартін – американський співак, актор, комік і кінопродюсер італійського походження.

5

Жуан Міро-і-Ферра – каталонський художник, скульптор і графік. Один із найвідоміших митців-сюрреалістів.

6

Я загубився (ісп.).

7

Де ванна кімната? (ісп.)

8

Скільки коштує? (ісп.)

9

Метрополітен-опера (Мет) – провідний театр у США, один із центрів світової музичної культури.

10

«Небезпечні зв'язки» – єдиний великий художній твір французького генерала, винахідника і письменника Шодерло де Лакло.

11

Ноктюрн – поширена назва музичних, переважно інструментальних, композицій, що навіяні поетичним настроєм ночі.

12

Suszony dorsz – сушена тріска (пол.).